

ΜΠΟΛΙΤΟ

12^{ος}
35

Αρ 597

ΔΕΥΤΕΡΑ

Θα οὐς πὼς νὰ κίμει τὰ δόντια
σας πὼ ἀσπρὰ καὶ πὼ ἐλαστικά!
Ἀσπρίστε τὲς ἀσπρὲς κίτρινες
κεφαλὲς μὲ ΚΟΛΥΝΟΣ.

ΤΡΙΤΗ

Βλέπετε πόσο τὰ δόντια μου
εἶναι πὼ ἀσπρὰ καὶ πὼ γυαλι-
στερά; Ἡ ΚΟΛΥΝΟΣ
κάνει θαύματα.

ΤΕΤΑΡΤΗ

ΚΟΛΥΝΟΣ
ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ

ΠΑΣΑ
ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΗ
ΕΡΓΑΣΙΑ

δίδουν εις τὸ δέρμα ὥραϊαν, φυσικὴν, ὁμοί-
μορφον καὶ ζωηράν χροιάν. Διατὶ λοιπὸν νὰ κά-
μωμεν χρῆσιν τεχνητῶν χρωμάτων; Ἡ NIVEA
διευκολύνει τὸν σχηματισμὸν τῆς χρωστικῆς οὐ-
σίας (PIGMENT) ἣτοι ἐκείνου τοῦ συστα-
τικοῦ, τὸ ὁποῖον δίδει εἰς τὸ δέρμα σας
τὴν ὥραϊαν ζωηράν χροιάν. Ἡ NIVEA
διεισδύει βαθέως εἰς τοὺς ἰστούς, καθι-
στᾷ ὥς ἐκ τούτου τὸ δέρμα λεῖον καὶ
ἀνευ ρυτίδων καὶ δίδει εἰς αὐτὸ βελού-
δινη ροσερὴ ὄψη.

Τὸ κυτίον	20 γραμμαρίων	Δρχ. 15.—
»	τριπλάσιον	» 30.—

NIVEA
CREME

201

A black and white photograph of three young women standing side-by-side, smiling at the camera. They are all wearing dark-colored, short-sleeved swimsuits with light-colored trim. The woman on the left has dark hair and is wearing a swimsuit with a light-colored vertical stripe down the center. The woman in the middle has dark hair and is wearing a swimsuit with a light-colored cross or plus sign on the chest. The woman on the right has dark hair and is wearing a swimsuit with a light-colored diamond or chevron pattern on the chest. They are all wearing light-colored high-heeled sandals. The background is a plain, light-colored wall.

Θά θρῆτε τὰ ἀμετάβλητα ὁ-
λόμελλα μαγῶ εἰς χρωματι-
σμοὺς (SOLIT), εἰς ἀπειρίαν
σχεδίων καὶ ἀπαράμιλλο γού-
στο μὲ τιμὰς ἀπὸ 90—225 δραχ.
Ἔτις ποικίλα σαρκώδη Ζέρεφ ἔτοι-
μα καὶ ἐπὶ παραγγελίᾳ.

Βάψατε τὰ περσινὰ σας φορέ-
ατα μὲ τὰς ΓΕΡΜΑΝΙΚΑΣ ΒΑ-
ΦΑΣ ARTI καὶ θὰ γίνουν καινού-
ρια καὶ μοντέρνα. ΔΕΝ ΕΙΝΕ ΡΕ-
ΚΛΑΜΑ. ΕΙΝΕ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟ-
ΤΗΣ. Δοκιμάσατε γιὰ νὰ πεισθη-
τε. Πωλοῦνται στὰ Φαρμακεία καὶ
Ἑμπορικά.

Το κερδίζετε, αν βάψετε μόνη σας ένα περσινό σας με τās ΓΕΡΜΑΝΙΚΑΣ ΒΑΦΑΣ ΑΡΤΙ, αΙ ποίαι κάθε παλλή φόρεμα τὸ μεταβάλλουν σέ καινούριο. ΔΕΝ ΕΙΝΕ ΡΕΚΛΑΜΑ· ΕΙΝΕ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΣ. Δοκιμάσατε γιὰ να πεισθῆτε. ΑΙ Βαφαί ΑΡΤΙ πωλῶνται στὰ Φαρμακεία καὶ Ἑμπορικά.

εἰς μίαν μόνην νύκτα

ὅλαι αἱ παθήσεις τῶν ποδῶν
Εἰδικοί ἰατροί, συνδυάσαντες

γόν παγκόσμιον φημις, ερεπτόν
τό φάρμακον διά τήν ιατρονίαν
ραπειάν των παθόντων τον πόνο.
Τό φάρμακον τούτο ονομάζεται
«Σαλταρίν Ροντέλλ». Πιναίται
αυτό εντός θερμού ύδατος, έως
τον γήνη γαλακτωδών. Έμπλασ-
τε τα πονεμένα και φλεγόμενα
δια σας εις τό θεραπευτικόν
τούτο λουτρό. Χιονίστας Φεβ-
ρα, ευαίσθησία, κνήμιο πόδι,
φλόγους, εξαφανίζονται ως
μαγείας.

Οἱ ὄρμιες πόνοι τῶν ἐρεθισμένων
κάλων καταπαύονται. Τὰ ὄρμι
καὶ ἄλλα μαλακῶνουν ταχέως
κάλους, τὰ τυλώματα καὶ τὰς
ρύνσεις εἰς βαιὸν ὥστε νὰ ἐκ
ζώνωνται χωρὶς πόνο. Τὴν αὖ
ἡμέραν μπορεῖται νὰ φορέσετε τὰ
δήματα κατὰ ἓνα ἀριθμὸν μικ
τερα, νὰ περιτιπτε καὶ νὰ χο
τερε με ἄνεσιν.

Τὸ «Σαλτράτ Ρονιέλλ» ἀποκα-
σιτᾷ τὴν κυκλοφορίαν, ζεσταίνει
κρυὰ πόδια, δυναμώνει τὰς ἀ-
νεῖς ἀσθενεῖς καὶ θεραπεύει τὴν
ὥς τὰ πῖδ πονεμένα πόδια.

Ζητήσατε σήμερον ἀπὸ τὸν φαρ-
μακοποιὸν σας τὸ «Σαλτράτ Ρο-
νιέλλ». Σᾶς ἐγγνώμεθα ἀριστα
ποτελέσματα, ἄλλως τὰ χροῖ-
μας ἐπιτεφρόνουνται.

ΠΡΩΤΟΦΑΝΕΙΣ ΕΚΠΟ
ΛΟΓΩ ΤΕΛΟΥΣ ΤΗΣ ΕΠ

Το Κατάστημα «ΑΚΡΟΠΟΛ»	
τά μεταστέλλει, έμπριμι, κουκουλάρι	
Βασιζόμενα είδη, με μεγάλας τι	
ΗΤΟΙ :	90 δρ
Κρέμ τιν σίν έμπριμι	120
Κρέμ τιν σίν έμπριμι	60
Κουκουλάρικα φορεμ	120
Κουκουλάρικα παλ	150
Κουκουλάρικα άνδρων	200
Μεταστέλλ τα παλτων	90
Σεμιζι	55
Τουαίλ τιν σούα άπορρω, τιν	75
Κρέμ ζωρετ	130
Κρέμ παροκαίν έξτρα, τιν	120
Κρέμ σαστέν έξτρα έτι	120

Τοῖς τῇ ΤΜΗΜΑ ΕΥΡΩΠΑΪΚῆΣ
κατ' ἐκλογὴν δ' πέντης δρ. 10. Βα-
πλάροισιν δρ. 20, ὡς καὶ κρῆν
βακερὰ ἐμπιρὲ δρ. 20. ὅλοι Κρῆν
Κρῆν Πικόν δρ. 25, καθὼς καὶ
ἐξαιρετικὰς τιμὰς.
ΤΜΗΜΑ ΚΑΛΤΣΩΝ
10.000 ζευγὲς κάλτσες, ἀπὸ κα-
ταξὲν μὲ μικρόν ἑλάττωμα, τῶν δρ.
Ἐπωρελθῆτε τῶν μεγάλων ὡς
λόγῳ τέλους ἐποχῇ, τῶν Καταξω-
ΚΡΟΠΟΛ, Ἐριμὸ 18Α.
Προσοχὴ εἰς τὴν ἀκριβὴ διακρίσιν

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ

Τὸ «Μπουκέτο» μου λέει:
«γράφετε τὴ βιογραφία
γιὰ τοὺς ἀναγνώστες

Ἡραΐα, λοιπόν Γέρασα
 ὁ δ' ἀγίστω τις ἱστορίεις;

Ἡ βιογραφία μου — τὸ ἐλπίζω
ὅλα ὅλη προστά... Ὅσοτοσο γιατί
εἶνε ἀπ' αὐτὰ τὰ ταξίδια, πού
καὶ κανεὶς ἄνα τελειώσουν...

Πῶς γνωρίζω τὴν εὐχολίαν ἐγγασ-
 ματεύ-αυτῇ που λέει ὁ ἐργατής;
 καὶ δευτέρως καὶ τρίτης γυναικὶς
 καταποδίδης, ποῦθε ἀράζει στὸν
 κατῆγες, πέθανε ἀπὸ πνευμονία
 καὶ τρία κορίτσια. Σὲ λίγες
 — Ἡ σὺντάξ τοῦ πατέρα σου εἶ-
 ναι δουλεύετε.
 ἔν πορεύουσε νὰ γίνῃ διαφορε-
 σὶ ὁ συγγενόμενος ὁ Παπαγεωργίου
 Χαλκίδα—μ'ἀπάντησε στὸ δρόμῳ
 —Ἐὰν ἀδίκησες τὸν ἐξάντῳ σου
 αὐγες;

—Καλά, θὰ μιλήσω στὸ δῆμαρ-

Μησάρχος ἦτανε τότε σὸν Πει-
 ῶ ὁ Μουσιόπουλος. Ἐνα γερον-
 τὸ ἀγαθό, μ' ἄσπρο μουστάκι,
 ῶ κοῦφο καὶ γυαλιά. Ἄμα
 μίλησε ὁ Παπαγεωργίου, μὲ
 ῶ σὲ σὸ δημαρχεῖο, μπροστά κι'
 ῶ νασιόνης:

—Από σήμερα εἶσαι ὑπότροφος
 δήμιου, μοῦ εἶπε, μὲ μιά ὑπο-
 στα: Ν' ἀριστεύης.

οὐ φίλησα τὸ χέρι. Ἀγόρασα
καὶ λυχνάρι—μὲ μιὰ δεκά-
δι μποροῦσες νὰ διαβάζης ὁ-
λγα—καὶ τραβήξα στὸ γυνά-

ὁ κεφάλι μου ἦταν γεμάτο κα-
 Δὲν ἀγαποῦσα ὅλα τὰ μαθή-

...πλουσιον δυνάτος μονάχα στα
ματικά και στην εξιμνησία του
...του χειμμένου. Από το να
...στην τάξη, προτιμούσα να
...στο ύπαιθρο, στην Πειραική
...ησσο, νάχω μπροστά μου τη
...σα. Από μικρός λάτρεια δυο
...ατα: Τη σφήνα και το δάσος.

...καὶ τοὺς θεατρο-
φίλους. Μία πρῶτες δυνατές
καὶ ἑνὸς θελλομένου μέρα,
τὸ ἀπολόμασιν στὴν ἐρημία
τοῦ τοῦ θέματος τῆς ἀφρι-
στασίας.

...ἀσπῆκτα τόσο, ποὺ ἡ θύελλα
μὲ ἀσπῆκτες, βροντές, κε-
καυμένη ἀπ' τὴν πολιτεία.
...στὴν. Ἐπὶ γὰρ, γόδημα καὶ
ποὺ ὅταν ἔφτανε, στὸ καμνί-
μα τοῦ θεατροῦ τοῦ φανε-
...ἀπ' αὐτὴ τὴν παιδικὴ ἡλί-
μωρα στὴν πρῶτὴ τοῦ ἐλ-
...ὅταν πρωτομπερῆσε στὸ θέα-
τρο τοῦ Διονυσίου. Ἐστῆξε το
τοῦ τοῦ Περσάντου.

... σου του, δυὸ ἄλογα, τρουμπέ-
ρωματιστές ρεκλάμες. Εἶπα
πατέρα μου:

ἀφήστε με γὰρ πάω στὸ ἵππο-

A caricature of a man with a large head and a small body, wearing a suit and bow tie, standing with arms crossed. To the right is a circular library stamp with the text 'BIBLIOTHECA' and a tree illustration.

Ὁ κ. Σπύρος Μελάς, πρὸ εἰκοσιπεντατίας.
(Σκίτσο τοῦ ζωγράφου κ. Βανδώρου).

— Τα καλά παιδιά
δὲν ἔχουν καμμιὰ δου-
λειά σὲ τέτοια πράμμα-
τα.

Ὁταν αὐστηρός δι-
σπῇ, ὅπως στὸ δικαστήριο: Κατηγορία,
νῆ. Στὸν κώδικά του ὅλα τὰ ἄρθρα τε-
πλαστουνιές. Τὸν τρέμαμε.

— και υπόμεινα—την απόφασιν: Βροχή

α ἐλευθερία: Είδα την Παρασκευοπούλου
Διονύση τὸν Ταβουλάρη στὸ «Μιχαήλ»
στὰ τὸν «Αμφιτρυώνα» τοῦ Μολιέρου,
ὅπως ἔδρασα τὸ πρῶτο δικό μου θέατρο.
Ὁ ζωγραφιστὴς, ὅπου ὁ θίασός μου, ἀπὸ
αυτὰς ἀρσίσταίσεις.

«σπαθία» τὴν εἶχε συντρέξει γείτονας
γαμπρός μου ἐν Ἀκαδημίᾳ συνάδελφος
τημίου κ. Ι. Πολίτης.

“Έκανα θέατρο, έβραζα τους άλλους να παίζουν, έπαιζα εγώ ίδιος, δεν είχα όμως φαστασθή να γράφω. Για νάχοι δορεάν εισητήρια για το μεγάλο, το αληθινό θέατρο, πρόσφερα τις υπηρεσίες μου σε μια εφημερίδα-δουλά πουβράζε τότε ο μαχαρίτης ο Κωνσταντίνιδης: τη «Φωνή του Πειραιώς». Άρχισα τη συνεργασία μου, από ταυτίσεις της τρίτης του γυμναστικής, με διορθώσεις. Διόδοθα τα δοκίμια των άλλων, πριν άρχισω να διορθώνω τα δικά μου. Το τελευταίο του γυμναστικού το πήρα τέλος με μεγάλες συζητήσεις. Έσυνήθιζαν τότε οι γυμναστές να προσκαλούν κόσμο, να κάνουν άπολογο λόγο του έτους, ν’ άπονεύουν έπαινοις και βραβεΐα. Γυμναστές ήταν αυτή τη χρονιά ο Δραγανόσης. Μ’ άνέφερε στον άπολογισμό του:

—Εἰσγάσθη δια τὴν οἰκογένειάν
του, ἐγκαταλείψας τὰ μαθητικά
θεωρία· κι' ἐπανήλθε, χάρις εἰς τὸν
Δῆμον, διὰ νὰ διακριθῇ.

Μ' έχουμε δηλαδή να κοκκινίσω
σάν ντομάτα και να μὴ βλέπω ἀπὸ
ποῦ νὰ φύγω.

Καὶ τώρα: Τί γίνεται. Το πρό-
βλημα τοῦ σταδίου πᾶντο τότε ἀ-
πὸ κορὲς τίς τὸν προηγουδ ἄνθρω-
πο σήμερα γιὰ τοὺς νέους. Γιατί
στὴ νομικὴ σχολή οὐτε ἡ ἐξουσία δὲν
ἔπρεπε γιὰτί: Οἱ δικοὶ μου λέγαν
πάντοτε ἕνα χαρτί τῆς νομικῆς μπο-
ρεῖς νὰ γίνῃς ἄνθρωπος. Δικαστής,
διοικητικὸς τῆς κοροφυλακῆς, πρό-
ξενος, συμβολαιογράφος... Ἐπὶ
γιὰ νὰ πάρω αὐτὸ τὸ χαρτί ἔπρεπε
νὰ δουλέψω, νὰ βγάλω τὸ ψομὶ μου
καὶ τίς ἐγγυήσεις πῶν.

Εχάνα ένα σωρό δουλειές. Γιατί, σε συμβόλαιο γραφεία, γραφεία σε ληθογραφημένο, στον Πειραιά, γραφεία σε δικηγόρους, κι από το άλλο μέρος μουχαινε δόσει ν' αποσπείθω το ληθογραφημένο Βιμπόλιματο του Θεοφανόπουλου. Άλλοι στραβωνίζονα σε αντίγραφα τις προτάσεις ή τα πιστοποιητικά ενάνι με δένα ώρες την ημέρα, έπρεπε να

σκόβω άπάνω στο Θεοφανόπουλο με τις «νομές» και τις «κυριότητες», το «άνιμου» και το «κόρπου». Ήταν κι' ένα άλλο ζήτημα που μου έβρε την όρεξη: Το στρατιωτικό. Σ' ένα χρόνο και κάτι θα τραβούσα τον κληρο μου. Και θα ήρθε να τ' άφησω στη μέση όλα. Ένας φίλος μου έπε:

— Μιά φορά θα πιάς που θα πιάς στρατιώτης' αντί να περιμένεις να τραβήξεις τον κληρο μου, δέν πιάς από τώρα να ξεμπερδεύεις μία ώρα άρχιτερά;

Η θητεία ήταν τότε δυό χρόνια. Και να πηγαίνουν να ύπηρετούν πριν της ώρας συνηθίζανε πολύ. Πολλοί, μάλιστα, για να γλυτώσουν από τη δύσκολη ζωή του άπλου στρατιώτη και πρό πάντων από τις άγχαρες, είχαν ανακαλύψει μία τρύπα πολύ σπουδαία: Όσοι είχαν άπολυτήριο γυμνασίου—δεν χρειάζονταν άλλο προσόν, παρ' αυτό, και λογιστικά—έδιναν εξετάσεις για «Υπολοισταί» του Ναυτικού: Ήταν ο πρώτος βαθμός του οικονομικού κλάδου στο Ναυτικό, έπαιρνε κανείς σχεδόν εκατό δραχμές το μήνα—ήτανε κάτι αυτή την εποχή—ήταν άνώτερος ύπαξιωματικός, άνθυλαπιστής, να πούμε, στη γλώσσα των βαθυών της ξηράς: και μπορούσε να προαχθώ, να γίνει λογιστής, δηλαδή άνθυπολογαγός, άνθυποφροντιστής κ.τ.λ. Μερικοί που τους άρεσε αυτό το στάδιο μένανε: όσοι δέν τον γουστάρανε δίνανε τη παραίτησή τους, άμα συμπλήρωναν τη θητεία τους κι' έτσι δέν πήγαιναν στρατιώτες, περνούσανε καλά, είχανε βαθμό, μισθό και λίγο, πολύ, λίγο κόπο. Δοκίμασα να περάσω. Έκαμα αίτηση να λάβω μέρος στον πρώτο διαγωνισμό που προκηρύχθηκε. Δώσαμε εις εξέταση στο ύπουργείο των Ναυτικών. Η θέσεις δέν ήτανε παραπάνω από έντεκα—άν δέ γελιέται η μνήμη μου. Μαζευτήκαμε παραπάνω από τριακόσιοι. Από την πρώτη στιγμή κατάλαβα ότι αυτή η άμμουκα είχε ανακαλυφθώ επίτηδες για τα παιδιά της πλουτοκρατίας, όσα δέ μπορούσαν να εξαιρεθούν για τον άλφα ή βήτα λόγο από το στρατό. Δούλεψε υπιλιεταί που πήγε κανός. Μπήκαν τα «τζάκια». Έμεις οι πληρείτοι, δρόμο: Τότε ο φίλος μου έπτε, για να με παρηγορήσει από την άπορησι:

— Έννοια σου και καί μενει και για σένα: θα καταταχθής στο πυροβολικό.

— Γιατί στο πυροβολικό;

— Γιατί έχει δυό πόρτες: Άν δέν επιτύχεις να μπής στη σχολή των ύπαξιωματικών, μπορείς να περάσεις ως αξιωματικός στο ύλικό πυροβολικό: Η εξέταση δέν εινε δύσκολη.

Η διαδρασία ήταν αυτή: Όποιους είχαν άπολυτήριο γυμνασίου, άν παρουσιάζονταν έθελοντες τους δέχονταν με το βαθμό του δεκανέα. Στους έξη μήνες γινότανε λογίες κι' από κει δίναν εξέταση για τη σχολή των ύπαξιωματικών ή γίνονταν επιλογίες και περνώντας στο ύλικό πυροβολικό, μπορούσαν να φθάσουν ως το βαθμό του συνταγματάρχη. Έκαμα την αίτησή μου για το τρίτο πυροβολικό σύνταγμα, ό,τι είχα κλείσει τα είκοσι μου χρόνια. Προτίμησα το τρίτο, γιατί κάποιον αξιωματικό τον γνορίζανε τον πατέρα μου. Σέ λίγες μέρες με φωνάζανε, μ' άρρίσανε, μου κόψανε τα μαλλιά μου με την ψιλή, με καταπόντισαν σ' ένα πανταλόνι με δέρματα ως το γόνατο, ένα άμπερο για δύο σάν κι' έμένα, που μου ράφανε στα μανίκια κι' από μία «σαρδέλλα»—τά διάσημα του δεκανέα—και με κατελλώσανε μ' ένα ηλιόλιο που μου χώθηκε ως τ' αυτιά. Η στολή μου συμπληρώθηκε μ' ένα ζευγάρι άρβύλες με καίτι σπειρούνια βαρεία, με μεγάλες άγκυλωτές ρόδες, που βροντούναν όταν ένωσα τα πόδια μου να χαιρετώ τους άνώτερους. Η μεγάλη όμως ιαγνώδια ήτανε το σπαθί. Τα σπαθιά του πυροβολικού ήτανε μεγάλα, φαρδιά, βαρεία—για πρώτο μπόι ανθρώπους κι' εγώ ήμουν μικρόσωμος. Αναστατώσαμε την αποθήκη της δεύτερας πυροβολοχτίας για να βρούμε σπαθί που να μου πήγαινε: φάγαμε και τις άλλες αποθήκες κι' αυτή την αποθήκη του συντάγματος. Στάθηκε αδύνατο. Αναγκάστηκα να ζωτώ ένα σπαθί που άμα έστεκε όρθιο πλάι μου άνέβαινε άπάνω από τους γοφούς: κερμαστό σερβότανο πίσω μου άτελείωτο. Και θα δικαίωνα άπόλυτα αυτόν που θα ρωτούσε:

— Πούος τον κρέμασε αυτόν στο σπαθί;

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: ή συνέχεια

ΣΠΥΡΟΣ ΜΕΛΑΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ

Ο ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ ΚΑΙ Ο ΦΛΥΑΡΟΣ

Κάποτε ένας φλύαρος εξάλιζε επί πολλήν ώρα τον Άριστοτέλη, διηγούμενος σ' αυτόν διάφορα άλλόκοτα και άνόητα πράγματα, που δέν είχαν κανένα ένδιαφέρον.

Σέ μία στιγμή, έκει που ο φλύαρος «λιμάριζε» άγρίως είδε ότι ο Άριστοτέλης δέν τον έπρόσεχε και προσπαθούσε, με τη στάση του, να του δείξει, πώς δέν τον ένδιαφέρουν τα όσα του έλεγε.

— Μά, διδάσκαλε τον ρώτησε τότε, διακόπντας τη διήγησή του. Δέν σάς κάνουν λοιπόν καμμία έντύπωσι αυτά που σάς λέω;

— Όχι! του άπήντησε ο Έλλην φιλόσοφος. Έκείνο που μου κάνει μεγάλη έντύπωσι εινε πώς κάθουμαι και σ' ακούω, ένω ή φύσις μου έχει δώσει πόδια και μπορώ να φύγω!

ΤΑ ΔΩΡΑ ΜΑΣ

Όπως σάς ύποσχεθήκαμε, το «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» και ή ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ» ήρχισαν την διανομήν εις τους άναγνώστας των σειρών περιφήμων άριστουργημάτων της ξένης φιλολογίας. Τα πρώτα βιβλία, τα όποια διανέμονται ήδη στους άναγνώστας των περιοδικών μας, εινε τα ύπέροχα αισθηματικά άριστουργήματα:

“ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΙΛΥΡΕΣ”

ΤΟΥ ΑΛΦΟΝΣΟΥ ΚΑΡ

“Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ”

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ, υιο

„Η ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ”

ΤΟΥ ΑΒΒΑ ΠΡΕΒΩ

“ΓΡΑΤΣΙΕΛΛΑ”

ΤΟΥ ΛΑΜΑΡΤΙΝΟΥ

Όπως σάς είχαμε ειδοποιήσει, για ν' άποκτήσετε τα άριστουργήματά μας, πρέπει ν' άποκόπτετε από το «Μπουκέτο» ή την «Οικογένεια» 4 εκ των δημοσιευμένων εις την 3ην σελίδα του έξωφύλλου δελτίων και να τα φέρετε εις τα Γραφεία μας, καταθέτοντες συγχρόνως και 8 δραχμές.

Οι έν ταίς έπαρχίαις άναγνώσται μας θα προσκομίζουν τα 4 δελτία και 8 δραχμές εις τα Ύποπρακτορεία των Έφημερίδων και θα λαμβάνουν τα βιβλία των.

Έπίσης άρχισε ή διανομή του νέου αισθηματικού άριστουργήματος του ΑΛΦΡΕΔΟΥ ΜΥΣΣΕ:

“ΜΙΜΗ ΠΕΝΣΟΝ”

Προσεχώς θα κυκλοφορήσει

“Ο ΕΡΩΣ ΘΡΙΑΜΒΕΥΕΙ”

της ΝΤΕΛΛΥ, κτλ. κτλ.

Οι έν τω Έξωτερικφ άναγνώσται των περιοδικών μας πρέπει να στέλνουν, μαζί με τα δελτία και τας 8 δραχμές, και τα έξοδα άποστολής των βιβλίων, και τοιούτο, διότι θα ήτο λίαν έπιζημία διά το Γραφείον μας μία τιαυτή έπίδρασις. Είς τας πόλεις του Έξωτερικφ όπου υπάρχουν Ύποπρακτορεία του Κεντρικού Πρακτορείου Άθηνών, οι άναγνώσται μας θα παραλάβουν τα βιβλία των από τους κ. κ. ύποπρακτορας.

Τα δελτία δημοσιεύονται στην 3ην σελίδα του έξωφύλλου.

ΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΑΕΡΟΣ

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

Στο Δρόμο.

— Τί γίνεσαι φίλε μου; Πόσα χρόνια έχω να σε ιδώ!...

— Μην τάρωτάς, παντρεύτηκα.

— Μπα! Πότε;

— Είπε τώρα τρία χρόνια...

— Περίεργο... και δέν σοφ φαίνεται καθόλου! είσαι μία χαρά!...

Μεταξύ φίλων

— Η διάλειξις μου κατά των προλήψεων θα γίνει άρισμένως την έρχομένη Κυριακή.

— Μά προχθές μου είχες είπει πώς θα γινότανε σήμερα.

— Ναί, μά δέν είχα σκεφθώ πώς σήμερα εινε... 13 του μήνός!...

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

Υπό τη Ζωή των Αιγιδίων

ΓΙΑ ΤΙΣ ΟΙΚΟΔΕΣΠΟΙΝΕΣ

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

Όταν θέλετε να ξεμυρίση και να εξαλειφθώ τελείως ή όσμη του πετρελαίου, από ένα δοχείο, ρίχνετε μέσα σ' αυτό, άρχετο άσβεστομέ- το νερό, το αφήνετε μερικά λεπτά, και ύστερα πλένετε μ' αυτό καλά το δοχείο. Άργότερα, όταν πλυθώ καλά, ρίχνετε μέσα όλίγο χλωροφύ- το άσβεστο, σκεπάζετε το δοχείο και το αφήνετε έτσι επί μισή ώρα. Στο τέλος το ξεπλένετε καλά και πολλές φορές με άφθονο καθαρό νερό λαφθ.

Για να φέγγουν δυνατότερα και καλλίτερα ή λάμπες σας δέν έχε- τε παρά να βρέξετε με καλό και δυνατό ξίδι το φυτίλι τους, το όποιο, να και να ξεραθώ. Η φωτιστική δύναμις, με το βρέξιμο του ξιδιού, σχεδόν διπλασιάζεται.

Για να καθαρίσετε ό,τιδήποτε χάλκινο άντικείμενο, πρέπει να προ- είσετε πολύ να μη χρησιμοποιήτε ξινές ουσίες, ή όποιες τα μαυρί- ζουν και τα φθείρουν.

Ο μόνος τρόπος για να καθαρίζετε άποτελεσματικά τα χάλκινα λαφθ εινε ό εξής:

Τα άλείψετε πρώτα με τριπολικό όξύ άνακατωμένο με έλαιόλαδο. Έπειτα άφου τα πλύνετε καλά με σαπουνάδα, τα ξεπλένετε δυό- τρεις φορές με καθαρό νερό, και στο τέλος τα τρίβετε γερά με ένα κομμάτι θα γυαλίζουν έτσι και θα γίνουν σάν καινούρια.

Για να καθαρίσουν ή χτένες σας, μεταχειρίζεσθε πάντοτε κοφά σα- πουνάδα, από κοινό σαπούνι, στην όποία βουτάτε μία ξερή βούρτσά και τις τρίβετε καλά.

Όταν ιδίστε ότι έκαθάρισαν, τις σφουγγίζετε σιγά μ' ένα στεγνό παν και τις αφήνετε όλιγον να στεγνώσουν καλά, κοντά στον ήλιο.

Δέν πρέπει ποτέ να βουτάτε τις βούρτσες των μαλλιών σας μέσα σε νερό, γιατί έτσι φθείρονται και καταστρέφονται γρήγορα. Όταν θέλετε να καθαρίσετε τη βούρτσα των μαλλιών σας, ρίχνετε πρώτα σε μία λίτρα νερό ένα κουτάλι του καφέ άμμωνία και με τη βούρτσα αυτή την όποια χύνετε σιγά-σιγά επάνω στις τρίχες των πλέ- τες καλά τη βούρτσα σας, φροντίζοντας να μη βραχθ το έξω της, ός το επάνω μέρος.

Μετά το πλύσιμο αυτό, τις αφήνετε να στεγνώσουν καλά στον ήλιο.

Επίσης πολύ πρέπει να προσέχετε πώς θα πλύνετε τις βούρτσες των δοντιών σας, οι όποιες πρέπει να εινε πάντοτε καθαρές και φρεσκο- αινμένες.

Η βούρτσα των δοντιών πλένεται πάντοτε με άφθονο ζεστό νερό, χωρίς καμιά άλλη ουσία, και άφου σκουπισθούν καλά και προσεχτικά με καθαρό πανί, άήγονται όλίγα λεπτά να στεγνώσουν, με τις τρίχες τραμένες προς τα κάτω.

Τα σφουγγάρια σας, και ιδίως εκείνα που χρησιμοποιείτε στο μπά- νο να τον καθαρισμό σας, καθαρίζονται ως εξής:

Βουτάμε πρώτα το σφουγγάρι σε μία λεκάνη γεμάτη νερό, στο ό- ποιο έχουμε στείψει ένα-δυό λεμόνια.

Έτσι βουτηγμένο στη διάλυσι αυτή το αφήνουμε να μείνη 12 ώρες και ύστερα άφου το ξεπλύνουμε καλά με καθαρό νερό και το στίψου- με το αφήνουμε να στεγνώση και να ξεραθώ στο άερα.

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΚΕΝΤΗΜΑΤΑ

Ωραιότατη μπορντούρα κεντημένη για τραπεζομάνηλο. Πίνεται με λευ- κές ή χρωματιστές κλωστές μηχαναντέ C. B.

ΤΑ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΣΑΣ

Πώς διατηρείται ή εμορφιά

Η ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΤΗΣ ΦΙΛΗΣ ΣΑΣ

Διάναν Ρ.—Τα μαλλιά σας θα μαυρίσουν μόνα τους. Το πολύ όποτε τα χτενίζετε να τα βρέχετε με λίγο δυνατό τσάι ή βρασμένα κα- ρυδάφυλλα.

Ξέναν Μ.έδαν.—Χρησιμοποιήσατε για τις πανάδες, πρωί και βράδυ, την εξής συνταγή:

Beurre de cacao	10 gr.
Huile de ricin	10 gr.
Oxyde de zinc	0.20 gr.
Precipité blanc	10 gr.
Essence de roses	10 gouttes

Η πούδρα που χρησιμοποιείτε εινε πολύ καλή. Πριν να την βά- λετε, άλείψετε το πρόσωπό σας με την εξής συνταγή:

Glycerine	15 gr.
Huile d' amandes douces	130 gr.
Eau de fleurs d' orange	15 gr.
Eau de roses	8 gr.
Borate de soude	2 gr.

Μ. Άθαν.—Ένταύθα.—Θά σάς άπαντήσω ιδιαιτέρως.

Κ.ά.ρ.αν.—Σύρον.—Τό χροόδι του επάνω χείλους σας δέν θα φαίνεται καθόλου, άν κάθε μέρα τα περνάτε ελαφρά με όξυζενέ των 20 volumes. Όσο για το στόμα σας, πρέπει να έχετε ότι το μεγάλο στόμα δέν θεωρείται σήμερα διόλου άσχημο. Πάντως μπορείτε να το κάνετε να φαίνεται μικρότερο, άν δέν το βάφετε ως την άκρη κι' άν πούδραρετε εκείνο το σημείο. Για την άναπνοή σας να πάτε άμέσως στον όδοντογιατρό, γιατί πιθανώτατα να έχετε κανένα δόντι χαλα- σμένο. Άν πάλι δέν μυρίση πάντοτε, αλλά όποτε-όποτε, να φροντίσετε μήπως εινε χαλασμένο το στομάχι σας. Πάντως μου ξαναγράφετε.

Ά.ν.ε.μ.ω.ν.—Τα σημάδια από το πρόσωπό σας θα φύγουν μόνα τους με τον καιρό. Πλένετε κάθε μέρα το πρόσωπό σας με γάλα όμώ, στο όποιο προσθέτετε μία κουτάλι της σούπας καιφοροόχο οινό- πνευμα. Μη φοβάσθε τις ρυτίδες, είσθε πολύ νέα άκόμη. Φθάνει, βέ- βαια, να μην κάνετε μορφασιμούς και να μη ζαρώνετε τα μάτια σας. Ός κρέμα χρησιμοποιήτε την εξής, με την όποια να κάνετε ελαφρό μασάζ στο πρόσωπό σας, κάθε βράδυ:

Eau de roses	40 gr.
Cire blanche	12 gr.
Sac d' oignons de lys	8 gr.
Huile d' amandes douces	40 gr.
Teinture de benjoin	4 gr.
Sulfate d' alumine	2 gr.

Τα μαλλιά σας έχουν χάσει τη λάμψή τους επειδή τα πλένετε με κοινό σαπούνι. Χρησιμοποιήστε ένα σαπουνά που να μην έχη ποτάσσα, που καταστρέφει την τρίχα, ή το Shampooan τέτοιο ποτε, που εινε ειδικώς για σκούρα μαλλιά. Για να μαυρίσουν άκόμη περισσότερο βά- ζετε μερικές φορές την εξής συνταγή:

Δ.ο.ν.σ.αν.—Πάρας.—Για το άνάστημα έχω γράψει επανει- λιμμένως. Ρίξτε μία κουτάλι σε προηγουμένα φυλλά του «Μπουκέτου». Για τον λαμό σας και τα χέρια σας να μου ξαναγράψετε άργότερα, γιατί τώρα άν χρησιμοποιήσετε φάρμακο που τα λευκαίνει—θα σας κάνει άσχημα ό ήλιος. Για τα άλλα σημάδια χρησιμοποιήστε κάθε βδομάδα την συνταγή που όίνο παραπάνω στην «Ξύνη». Οι όσοι των άγκυλών θα εξαλειφθούν άν τους τρίβετε τακτικά με ελαφρότερα—πολύ ελαφρά έννοείται—και κατόπιν τους άλείψετε με λίγη βάζελίνη. Για να να λευκάνουν τα χέρια χρησιμοποιήστε το εξής μίγμα:

Γλυκερίνη	25 γραμ.
Όξυζενέ	25 γραμ.
Τό ζουμί 2 λεμονιών	

Ταξιδική άναγνώ- στηριαν.—Για όνομα του Θεού, μη μεταχειρίζεσθε ταμπάκι για το χροόδι του άνω χείλους σας! Μπορείτε να πάθετε μεγάλες ιστορίες. Το μόνο που σας επιτρέπεται εινε να το ξαναδίνετε με ό- ξυζενέ. Άν το δέμα σας εινε ξηρό, ή εξής συνταγή θα σας όφελθ ή ξαίρετικά:

Lyoline anhydre	25 gr.
Pomade de cone- ombres	50 gr.
Axonge benjoinée	25 gr.
Eau de roses	10 gr.

Η ΦΙΛΗ ΣΑΣ

Η ΩΡΑΙΟΤΕΡΕΣ ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ

ΤΟΥ ΠΡΟΣΠΕΡ ΜΕΡΙΜΕ

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΣΕ ΜΙΑ ΑΓΝΩΣΤΗ

25 Σεπτεμβρίου

Φιλτάτη μου,
Το γράμμα σας μ' εύρηκε άρρωστον και μελαγχολικόν. Ή πολλές ασχολίες δεν μ' αφήνουν να φροντίσω για την υγεία μου, αλλά έλπωσέ με λίγες μέρες να ευκαιρήσω κάπως —και τότε θα περιποιηθώ λίγο τον εαυτό μου.

Έπληρα την απόφασί μου. Δεν θα φύγω από το Παρίσι τον Οκτώβριο, με την ελπίδα πως θα έλθετε. Στο χέρι σας είναι να με ιδείτε ή να μη με ιδείτε. Αυτό θα το κανονίσετε μόνη σας και θα σεβασθώ πάντα τη θέλησί σας, χωρίς να σας ζητήσω καμμία εξήγησι. Έν τούτοις θα ήθελα πολύ να ήξερα αν μ' εκατηγόρησε κανείς σ' εσάς. Γιατί αλλιώς δεν μπορώ να εξηγήσω τις επιφυλάξεις σας. Δεν έχετε κανένα λόγο να με φοβάσθε, γιατί σας υπόσχομαι να μη σας ερωτευθώ. Έδώ και κάμποσα χρόνια θα ήταν ίσως δυνατόν αυτό, μα τώρα είμαι πολύ μεγάλος και έχω πονέσει πολύ στη ζωή μου. Δεν θα μπορούσα πια να ερωτευθώ, ακόμη και αν το ήθελα. Παρ' όλην τα ερωτευθώ λίγο πριν φύγω για την Ισπανία — ήταν η ωραιότερη εποχή της ζωής μου — μα το πρόσωπο που επροκάλεσε το ταξίδι μου δεν το έβλεπε ποτέ αυτό. Αν δεν είχα φύγει τότε, θα είχα κάμει ίσως καμμία τρέλλα, θα είχα θυσιάσει μια γυναίκα που είχε όλα τα δικαιώματα σ' όλα τ' αγαθά του έρωτος. Και λέγω ότι θα την είχα θυσιάσει, γιατί εκείνο που θα μπορούσα να της προσφέρω εγώ ήταν μία μεγάλη τρυφερότης, δηλαδή αίσθημα πολύ κατώτερο από τη θυσία που θα είχε ίσως κάμει εκείνη για μένα.

Θυμάστε πιστεύω τις ιδέες μου περί ήθικης: «Στόν έρωτα συγχωρούνται όλα φθάνει να βεβαιωθεί ότι πρόκειται περί έρωτος». Σας βεβαίω ότι αυτή η άρχη είχε σοφία. Συμπέρασμα όλων αυτών: Θα είμαι πολύ εύτυχης αν σας ιδώ. Θα βοηθή σε μένα έναν αληθινό φίλο κι' εγώ ίσως βρω σ' εσάς αυτό που ζητάω τόσον καιρό: Τη γυναίκα που δεν θα ερωτευθώ, μα στην οποία θάχω εμπιστοσύνη. Είμαι βέβαιος πως θα κερδίσω κι' οι δυο αν γνωρισθούμε, λίγο πιο καλά, και εμβαθύνουμε ο ένας στον άλλον. Έντούτοις σας αφήνω ελεύθερη να κάμετε ό,τι σας υπαγορεύει η φρόνησίς σας.

Σπάζω το κεφάλι μου να μαντέψω ποιά είναι η εκπλήξις που μου επιφυλάσσετε, μα δεν θα την βρω ποτέ.

Φοβούμαι πως θα βοηθή το γράμμα μου πολύ άσυνάφτητο, μα τι τα θέλετε, όταν γράφω σ' εσάς τα χάνω. Όσπου να γράψω τη μία φράση, θυμάμαι μία άλλη που με κάνει πάλι να θυμηθώ άλλη, κι' έτσι δεν βρίσκω τέλος.

Άποψε υποφέρω πολύ. Αν έχετε τα μέσα στον Θεό, παρακαλέστε τον να μου ξαναδώσει την υγεία μου ή να με βοηθήσει ναχω υπομονή, γιατί είμαι ο πιο άνηφορος άρρωστος και κάνω τους φίλους μου δυστυχισμένους.

Κάποτε, όταν βρίσκομαι ξαπλωμένος στ' ένα καναπέ, σκέπτομαι εύχαρίστως την τόσο μυστηριώδη γνωριμία μας και νομίζω πως θαύμωνα πολύ εύτυχης αν σας είχα κοντά μου και μπορούσαμε να μιλάμε. Θα είχαμε έτσι και το πλεονέκτημα ότι θα είχαμε να ζεπουθώ, ενώ θα γράφει κανείς μένον και με τρομάζει η ιδέα πως μπορεί και να τυπωθούν μία μέρα.

Σας αφήνω. Θάθελα να είχα το θάρρος να σας πω πολλά, μα πως να σας τα πω αφού είστε τόσο μακριά; Πότε επί τέλους θα σας ιδώ; Σας αφήνω και πάλι. Αν σας λέη η καρδιά σας γράψατέ μου. Υ. Γ. 26 Σεπτεμβρίου. — Είμαι ακόμη πιο λυπημένος κι' από χθές. Υποφέρω φρικτά. Αν δεν υποφέρατε ποτέ σας από γαστρίτις δεν μπορούίτε να καταλάβετε τι είναι αυτός ο πόνος. Έπειδω σέ διο το νευρικό σύστημα.

Πως θα θέλα να μουνα μαζί σας πτην έξοχη! Είμαι βέβαιος πως θα γινόμουνά άμέσως καλά.

Χαίρετε. Αν πεθάνω θα σας μείνη η λύπη ότι δεν μ' έγνωρίσατε.

Φιλτάτη μου,
Μερικές φορές είσθε αξιογάτη. Δεν το λέω αυτό υπό τύπον κο-

Ο Προσπερ Μεριμέ

λακείας, μα θα ήθελα να έλάμωνα συχνά γράμματα από τον φίλο σας. Δυστυχώς δεν είσθε πάντοτε τόσο καλά διατεθειμένη για να μου γράψετε.

Άρρησα να σας απαντήσω, γιατί μόλις χθές το βράδυ έλα το γράμμα σας, όταν εύρησα από μία μικρή έκδρομή που είχα κάνει.

Έπέρασα τέσσερες μέρες μόνος, ολιμόνοχος, χωρίς να βλέπω άνθρωπο ζωντανό κι' εκεί στη μοναξιά έχω κάποιους σκεπτικούς.

Αν είχα λάβη το γράμμα σας ή σκέψεις μου δεν θα έπρεπε να μ' επηρεάζουν και κάθε άλλο παρά αποκαρδιωτικά.

Έθαύμασα το θάρρος σας που έπληρα εις το Μ. Β. — δεν νομίζω ποτέ ικανή να το κάνατε και σας αγαπώ ακόμη πιο πολύ.

Αυτό συντελούν βέβαια πολύ τα θαυμάσια μαύρα μάτια σας, μα δεν θα έπρεπε να μ' επηρεάζουν πια ή εξωτερικές όμορφες Της.

Λεγε όμως η αδυναμία είναι ανθρώπινη και δεν μπορώ να σας έμεινα άπαθής όταν άκουσα να λέη για σας ο πιο δύσκολος άνθρωπος του κόσμου πως ήσαστε τόσο όμορφη. Δεν είμαι ερωτευμένος σας, το ξαναλέω, ωστόσο ζηλεύω όλους αυτούς που σας βλέπουν.

Αν είχαμε τον χρόνο να μιλήσουμε, θα είχαμε να σας πω πολλά. Σας θαυμάζουν χωρίς να είναι σε θέση να εκτιμήσουν τα τόσο άσυνήθιστα χαρίσματά σας. Έπειτα αυτός ο γάμος, στην όποιον είστε

ναγκασμένη να παρευρεθείτε με κάποιον άλλο, λυγρό, είναι τόσο θλιβερό πράγμα για σας.

Οι Τούρκοι που παζαρεύουν την πόλιν, μην έχοντας να σκοτώσουν με τίποτ' άλλο την ώρα μου, είχα κοφάσει πάνω του το βλέμμα μου και παρακολούθησα κάθε κίνησή του.

Ο Μόρευ στην αρχή δεν μ' άντελλε. Κιτάζε διόδια μπροστά του, έκανε διάφορους νευρικούς μορφασμούς, έσφιγγε τα δάκτυλά του κι' άφηνε τα μάτια του να πετιέται άσταγής παρασπόμενος χωρίς άλλο από κάποιο καινούργιο σχέδιό του. Σε μία στιγμή όμως σαν ήπνωσέ με, γύρισε προς το μέρος μου. Φαίνεται ότι είχε αισθανθώ να τον βαρύνει η επίμονη ματιά του.

Ο Τζάκ Μόρευ διάστασε λίγο πριν να με χαιρετήσει. Ήθελε να καταλάβη τι είδους άνθρωπος ήμουν κι' αν είχε να κερδίση τίποτε από τη γνωριμία μου. Φαίνεται ότι η παρατηρήσις του ήταν κολακευτική για μένα, γιατί όλο το πρόσωπό του φωτιζόταν. Του άρετα πείσωνα πρόθυμα τον χαιρετισμό και άμέσως τον προσάλεσα στο τραπέζι μου για να πιούμε ένα καφέ.

Δέχτηκε με μεγάλη ευχαρίστηση. Θα το πιστέψετε δεν ντροπιάζονταν καθόλου ότι είχα δίπλα μου έναν άπατεώνα. Ήξερε πια καλή του αληθινή χαρακτήρα του. Ένας κοινός άνθρωπος θα τον περιφρόνη για παιδί που λέει διαρκώς αφέλειες.

Στην αρχή, μα την αλήθεια, κι' εγώ ξεγέλαστη

Βλέπετε την παραπάνω εικόνα; Τι παριστάνει; Τιποτε άπολύτως, θ' απαντήσετε. Και όμως άρχει να θελήσετε, και θα φτιάξετε μια όμοια εικόνα, η οποία θα παριστάνη μία σπηνη άπ' τη ζωή στίς πολιτικές περιουχές.

Το πράγμα δεν είναι και τόσο δύσκολο, όσο φαίνεται εκ πρώτης όψεως. Για να φτιάξετε την εικόνα που σας ζητάμε φτιάξτε να παραπάνω σχέδιο σε κύκλους άκολουθώντας τις κυκλικές γραμμές που σχηματίζουν τα σείγματα.

Έπειτα χωρίς να μετακινήσετε τους κύκλους αυτούς από τη θέση τους, τους περιστρέφετε προς όλες τις διευθύνσεις ός δεν να ταυρίζουν μεταξύ τους και να σχηματισθώ η εικόνα.

Στο μεταπροσέχει, θα δημοσιεύσουμε τη λύσι του παιγνιδιού μας

Δέχτηκε με μεγάλη ευχαρίστηση. Θα το πιστέψετε δεν ντροπιάζονταν καθόλου ότι είχα δίπλα μου έναν άπατεώνα. Ήξερε πια καλή του αληθινή χαρακτήρα του. Ένας κοινός άνθρωπος θα τον περιφρόνη για παιδί που λέει διαρκώς αφέλειες.

Στην αρχή, μα την αλήθεια, κι' εγώ ξεγέλαστη

Βλέπετε την παραπάνω εικόνα; Τι παριστάνει; Τιποτε άπολύτως, θ' απαντήσετε. Και όμως άρχει να θελήσετε, και θα φτιάξετε μια όμοια εικόνα, η οποία θα παριστάνη μία σπηνη άπ' τη ζωή στίς πολιτικές περιουχές.

Το πράγμα δεν είναι και τόσο δύσκολο, όσο φαίνεται εκ πρώτης όψεως. Για να φτιάξετε την εικόνα που σας ζητάμε φτιάξτε να παραπάνω σχέδιο σε κύκλους άκολουθώντας τις κυκλικές γραμμές που σχηματίζουν τα σείγματα.

Έπειτα χωρίς να μετακινήσετε τους κύκλους αυτούς από τη θέση τους, τους περιστρέφετε προς όλες τις διευθύνσεις ός δεν να ταυρίζουν μεταξύ τους και να σχηματισθώ η εικόνα.

Στο μεταπροσέχει, θα δημοσιεύσουμε τη λύσι του παιγνιδιού μας

Δέχτηκε με μεγάλη ευχαρίστηση. Θα το πιστέψετε δεν ντροπιάζονταν καθόλου ότι είχα δίπλα μου έναν άπατεώνα. Ήξερε πια καλή του αληθινή χαρακτήρα του. Ένας κοινός άνθρωπος θα τον περιφρόνη για παιδί που λέει διαρκώς αφέλειες.

Στην αρχή, μα την αλήθεια, κι' εγώ ξεγέλαστη

Βλέπετε την παραπάνω εικόνα; Τι παριστάνει; Τιποτε άπολύτως, θ' απαντήσετε. Και όμως άρχει να θελήσετε, και θα φτιάξετε μια όμοια εικόνα, η οποία θα παριστάνη μία σπηνη άπ' τη ζωή στίς πολιτικές περιουχές.

Το πράγμα δεν είναι και τόσο δύσκολο, όσο φαίνεται εκ πρώτης όψεως. Για να φτιάξετε την εικόνα που σας ζητάμε φτιάξτε να παραπάνω σχέδιο σε κύκλους άκολουθώντας τις κυκλικές γραμμές που σχηματίζουν τα σείγματα.

Έπειτα χωρίς να μετακινήσετε τους κύκλους αυτούς από τη θέση τους, τους περιστρέφετε προς όλες τις διευθύνσεις ός δεν να ταυρίζουν μεταξύ τους και να σχηματισθώ η εικόνα.

Στο μεταπροσέχει, θα δημοσιεύσουμε τη λύσι του παιγνιδιού μας

Δέχτηκε με μεγάλη ευχαρίστηση. Θα το πιστέψετε δεν ντροπιάζονταν καθόλου ότι είχα δίπλα μου έναν άπατεώνα. Ήξερε πια καλή του αληθινή χαρακτήρα του. Ένας κοινός άνθρωπος θα τον περιφρόνη για παιδί που λέει διαρκώς αφέλειες.

Στην αρχή, μα την αλήθεια, κι' εγώ ξεγέλαστη

Βλέπετε την παραπάνω εικόνα; Τι παριστάνει; Τιποτε άπολύτως, θ' απαντήσετε. Και όμως άρχει να θελήσετε, και θα φτιάξετε μια όμοια εικόνα, η οποία θα παριστάνη μία σπηνη άπ' τη ζωή στίς πολιτικές περιουχές.

Το πράγμα δεν είναι και τόσο δύσκολο, όσο φαίνεται εκ πρώτης όψεως. Για να φτιάξετε την εικόνα που σας ζητάμε φτιάξτε να παραπάνω σχέδιο σε κύκλους άκολουθώντας τις κυκλικές γραμμές που σχηματίζουν τα σείγματα.

Έπειτα χωρίς να μετακινήσετε τους κύκλους αυτούς από τη θέση τους, τους περιστρέφετε προς όλες τις διευθύνσεις ός δεν να ταυρίζουν μεταξύ τους και να σχηματισθώ η εικόνα.

Στο μεταπροσέχει, θα δημοσιεύσουμε τη λύσι του παιγνιδιού μας

ΑΠΟ ΤΙΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΕΝΟΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΥ

ΤΟΥ ΕΝΤΥ ΧΑΡΙΣΟΝ

Ο ΟΜΟΡΦΟΣ ΔΙΑΒΟΛΟΣ ΤΟΥ ΛΟΝΔΙΝΟΥ

Τζάκ Μόρευ ήταν ένας άφιότιμος άνθρωπος. Είχε καρδιά μαύρη σαν την Κόλασι κι' έκανε πάντα σκέψεις σατανικές. Όταν σού μιλούσε, ποτέ δεν ήξερες αν σού έλεγε την αλήθεια. Όσοσο σ' έκανε να τον πιστέψης και πολλές φορές να πέσης θύμα του. Είχε ένα ολόκληρο σύστημα παγίδων κι' ήξερε να ξεγελά τους ανθρώπους και να τους τυλίγη στις μυστηριώδεις υποθέσεις του.

Έκανα τη γνωριμία του ένα βράδυ στη βεράντα του «Κάρλτον». Ο Μόρευ καθόταν κοντά μου σε μία άναπαυτική πολυθρόνα και διάβαζε. Έγώ κάπνιζα εύχαριστήτως, γιατί ήταν μία άμορφη βραδιά γεμάτη δροσιά κι' ευωδιασμένη από τ' άρώματα των λουλουδιών. Η άφορμή της γνωριμίας μας ήταν το επίμονο κύτταγμαί μου. Ναι, μου είχε κάνει έντύπωσι το φανερό μέτωπο του Μόρευ, η γαμψή του μέτη, τα σαρκώδη του χείλη και το ηχηρόν του που ήταν λεπτό σαν γυναικειό. Ένας άνθρωπος που δεν τον ήξερε θα μπορούσε να τον πάρη για μεγάλο καλλιτέχη. Μα εγώ που τον ήξερα, σκεφτόμουν ότι έχουν λίγη μερικοί ζωγράφοι ν' άπεικονίζουν το Σατανά με εκθαμβωτική άμορφη άγγέλου... Τέτοια ήταν κι' η άμορφη του Τζάκ Μόρευ. Η γυναικεία λιποθυμώσαν σ' άντίκρουσμά του κι' οι άνδρες δεν έκρυβαν τη δυσάρεσκέα τους όταν έμπαινε σ' ένα σαλόνι. Ήξεραν ότι καμμία πιά δεν θα τους πρόσχε κι' ότι θα έμεναν στο περιθώριο, όσο αυτός θα βοικιόταν εκεί. Μα ο Μόρευ ποτέ δεν είχε άπρησθη για την άμορφη του. Έμενε μάλιστα άσυνκίνητος σ' όλες αυτές τις έκδηλως της τρυφερότητας των γυναικών. Έκείνον τον άπασχολούσαν περισσότερο η άποθέσεις του και τα σχέδια των άποκρύφων έπιχειρήσεών του. Γι' αυτό τα περισσότερα βράδια το περνούσε ξαπλωμένος στη βεράντα του «Κάρλτον», βυθισμένος στις σκέψεις του.

Εκείνο το βράδυ λοιπόν, μην έχοντας να σκοτώσω με τίποτ' άλλο την ώρα μου, είχα κοφάσει πάνω του το βλέμμα μου και παρακολούθησα κάθε κίνησή του. Ο Μόρευ στην αρχή δεν μ' άντελλε. Κιτάζε διόδια μπροστά του, έκανε διάφορους νευρικούς μορφασμούς, έσφιγγε τα δάκτυλά του κι' άφηνε τα μάτια του να πετιέται άσταγής παρασπόμενος χωρίς άλλο από κάποιο καινούργιο σχέδιό του. Σε μία στιγμή όμως σαν ήπνωσέ με, γύρισε προς το μέρος μου. Φαίνεται ότι είχε αισθανθώ να τον βαρύνει η επίμονη ματιά του.

Ο Τζάκ Μόρευ διάστασε λίγο πριν να με χαιρετήσει. Ήθελε να καταλάβη τι είδους άνθρωπος ήμουν κι' αν είχε να κερδίση τίποτε από τη γνωριμία μου. Φαίνεται ότι η παρατηρήσις του ήταν κολακευτική για μένα, γιατί όλο το πρόσωπό του φωτιζόταν. Του άρετα πείσωνα πρόθυμα τον χαιρετισμό και άμέσως τον προσάλεσα στο τραπέζι μου για να πιούμε ένα καφέ.

Δέχτηκε με μεγάλη ευχαρίστηση. Θα το πιστέψετε δεν ντροπιάζονταν καθόλου ότι είχα δίπλα μου έναν άπατεώνα. Ήξερε πια καλή του αληθινή χαρακτήρα του. Ένας κοινός άνθρωπος θα τον περιφρόνη για παιδί που λέει διαρκώς αφέλειες.

Στην αρχή, μα την αλήθεια, κι' εγώ ξεγέλαστη

Βλέπετε την παραπάνω εικόνα; Τι παριστάνει; Τιποτε άπολύτως, θ' απαντήσετε. Και όμως άρχει να θελήσετε, και θα φτιάξετε μια όμοια εικόνα, η οποία θα παριστάνη μία σπηνη άπ' τη ζωή στίς πολιτικές περιουχές.

Το πράγμα δεν είναι και τόσο δύσκολο, όσο φαίνεται εκ πρώτης όψεως. Για να φτιάξετε την εικόνα που σας ζητάμε φτιάξτε να παραπάνω σχέδιο σε κύκλους άκολουθώντας τις κυκλικές γραμμές που σχηματίζουν τα σείγματα.

Έπειτα χωρίς να μετακινήσετε τους κύκλους αυτούς από τη θέση τους, τους περιστρέφετε προς όλες τις διευθύνσεις ός δεν να ταυρίζουν μεταξύ τους και να σχηματισθώ η εικόνα.

Στο μεταπροσέχει, θα δημοσιεύσουμε τη λύσι του παιγνιδιού μας

Δέχτηκε με μεγάλη ευχαρίστηση. Θα το πιστέψετε δεν ντροπιάζονταν καθόλου ότι είχα δίπλα μου έναν άπατεώνα. Ήξερε πια καλή του αληθινή χαρακτήρα του. Ένας κοινός άνθρωπος θα τον περιφρόνη για παιδί που λέει διαρκώς αφέλειες.

Στην αρχή, μα την αλήθεια, κι' εγώ ξεγέλαστη

Βλέπετε την παραπάνω εικόνα; Τι παριστάνει; Τιποτε άπολύτως, θ' απαντήσετε. Και όμως άρχει να θελήσετε, και θα φτιάξετε μια όμοια εικόνα, η οποία θα παριστάνη μία σπηνη άπ' τη ζωή στίς πολιτικές περιουχές.

Το πράγμα δεν είναι και τόσο δύσκολο, όσο φαίνεται εκ πρώτης όψεως. Για να φτιάξετε την εικόνα που σας ζητάμε φτιάξτε να παραπάνω σχέδιο σε κύκλους άκολουθώντας τις κυκλικές γραμμές που σχηματίζουν τα σείγματα.

Έπειτα χωρίς να μετακινήσετε τους κύκλους αυτούς από τη θέση τους, τους περιστρέφετε προς όλες τις διευθύνσεις ός δεν να ταυρίζουν μεταξύ τους και να σχηματισθώ η εικόνα.

Στο μεταπροσέχει, θα δημοσιεύσουμε τη λύσι του παιγνιδιού μας

κα. Ύστερα όμως από το τέταρτο κόκται, όταν λιγάκι ζαλισμένος ο Μόρευ, άρχισε να μου διηγείται διάφορες περιπέτειές του... κομπώσα καλά το σακάκι μου και πρόσχε διαρκώς τα δάκτυλά του μήπως τυχόν κατά λάθος μου πάρουν το πορτοφόλι μου!

Όσοσο ο Τζάκ μ' έκανε να περάσω εύχάριστα την ώρα μου. Θα σας διηγηθώ μία από τις ιστορίες του για να σας τον παρουσιάσω. Είπε ο μόνος τρόπος να καταλάβετε κι' έσεις αυτό το υποκείμενο που είχε άναστατάσει δώ και λίγο καιρό το Λονδίνο. Ήταν ένας άπατεών που το βγάδι κανείς το καπέλλο χωρίς να κοκκινίξη. Είχε έπιβληθώ στην τόσο άσπρη άγγλική άριστοκρατία με τα χρήματά του, την έξυπνάδα του και τις γοητευτικές του φίλες. Ίδου λοιπόν μία από τις ιστορίες του:

—Από σας, μου είπε, δεν μπορεί κανείς να κρύψη και πολλά πράγματα, είσαστε ένας από τους καλύτερους έπιθεωρητές της Γενικής Άσφαλείας. Κινηγάτε τους λαποδύτες και τους κατεργάρηδες παντού. Από τον άποκοσμο μέχρι τα σαλόνια. Έπειτα εφαρμόζετε όλες τις μεθόδους της έπιστήμης για να συλλάβετε έναν κοκοποίο. Κι' όμως άπόχει ένας μεγάλος άριθμός έγκληματιών που σας ξεφεύγουν...

Όμιλόγησα ότι είχε άπόλυτο δίκιο. Πολλοί από τους ανθρώπους του άποκόσμου ήξεραν τόσο καλά τους νόμους, ώστε φροντίζαν να κινούν με πολύ μεγάλη τέχη τις δουλιές τους και να μην άνακαλύπτονται. Τέτοιος ήταν κι' ο Τζάκ Μόρευ. Διαρκώς στίς άποθέσεις του έμπλεκε ένα σωρό σημαίνοντα πρόσωπα κι' έτσι μία άλη λωποδυσία, έπαιρνε τη μορφή τρομακτικού σκανδάλου που δεν μπορούσε ν' άπασχολήση ούτε τις έφημερίδες, ούτε την άστυνομία. Μόνο στους μυστικούς φακέλους της Σκότλαντ Γουάρδ γυροφέρνουν η σκεπτικές λεπτομέρειες. Έπειτα όλα ξεγυιόντουσαν μέχρις ότου ν' άνακαλυφθώ ένα καινούργιο σκάνδαλο. Αυτό το ήξερε γιατί είχε άπρησθη πέντε χρόνια στο τμήμα των μυστικών υποθέσεων της Γενικής Άσφαλείας. Έτσι είχαν περάσει από τα μάτια του ένα σωρό βρώμικες ιστορίες των οποίων οι ήρωες ήταν... τίμιοι και βαθύπλουτοι άνθρωποι. Φαντασθήτε λοιπόν την χαρά μου, όταν ο Τζάκ Μόρευ άπό φιλοδοξία μου άπεκάλυψε όλες τις λεπτομέρειες μιας σκεπτικής ιστορίας χωρίς να έση ότι αυτό μ' ενδιέφερε.

—Αυτοί οι έγκληματιες, συνέχισε ο Μόρευ, είναι έξυνοι άνθρωποι που έξοχον να δουλεύουν. Ομοίως την άποθεσι της λαίδης Γουίλιαμ, είχε κατηγορηθώ για ένα άληθος λωποδυσίας. Κι' όμως κατώτερος υ' άποδείξη ο σπυνηρός της ότι η άτυχη λαίδη ήταν μία λωποδυσία.

—Ναι, ναι, πήρε μάλιστα και μία γυναίκα άποζηλώσει από τους μινυτάς της, παρατηρήσα. Μα είχε δίκιο... Δεν έπρεπε να την κατηγορήσουν αφού δεν ήταν βέβαιος για την ένοχί της.

Ο Τζάκ Μόρευ άναψε ένα τσιγάρο, φτύσε με παραφρόνησι τον καπνό κι' ύστερα μου είπε με ένα σκληρό κι' έκδικητικό γέλιο:

—Έπρεπε να πηξώ δέκα χρόνια στα κάτεγα! Μα οι δικαστές σας είναι άπερβολικά διασκεπτικοί, όταν πρόκειται να κατηγορήσουν ένα πρόσωπο της άνωτέρας κοινωνίας.

—Πως έξερες εσύ τόσο καλά αυτή την ιστορία; Άπόρησα.

—Έπειτα χωρίς να μετακινήσετε τους κύκλους αυτούς από τη θέση τους, τους περιστρέφετε προς όλες τις διευθύνσεις ός δεν να ταυρίζουν μεταξύ τους και να σχηματισθώ η εικόνα.

Στο μεταπροσέχει, θα δημοσιεύσουμε τη λύσι του παιγνιδιού μας

Δέχτηκε με μεγάλη ευχαρίστηση. Θα το πιστέψετε δεν ντροπιάζονταν καθόλου ότι είχα δίπλα μου έναν άπατεώνα. Ήξερε πια καλή του αληθινή χαρακτήρα του. Ένας κοινός άνθρωπος θα τον περιφρόνη για παιδί που λέει διαρκώς αφέλειες.

Στην αρχή, μα την αλήθεια, κι' εγώ ξεγέλαστη

Βλέπετε την παραπάνω εικόνα; Τι παριστάνει; Τιποτε άπολύτως, θ' απαντήσετε. Και όμως άρχει να θελήσετε, και θα φτιάξετε μια όμοια εικόνα, η οποία θα παριστάνη μία σπηνη άπ' τη ζωή στίς πολιτικές περιουχές.

Το πράγμα δεν είναι και τόσο δύσκολο, όσο φαίνεται εκ πρώτης όψεως. Για να φτιάξετε την εικόνα που σας ζητάμε φτιάξτε να παραπάνω σχέδιο σε κύκλους άκολουθώντας τις κυκλικές γραμμές που σχηματίζουν τα σείγματα.

Έπειτα χωρίς να μετακινήσετε τους κύκλους αυτούς από τη θέση τους, τους περιστρέφετε προς όλες τις διευθύνσεις ός δεν να ταυρίζουν μεταξύ τους και να σχηματισθώ η εικόνα.

Στο μεταπροσέχει, θα δημοσιεύσουμε τη λύσι του παιγνιδιού μας

(Η συνέχεια εις την σελίδα 1550)

ΕΠΕΙΣΟΔΙΑ ΑΠ' ΤΟΥΣ ΜΕΓΑΛΟΥΣ ΑΓΩΝΕΣ ΤΗΣ ΦΥΛΗΣ

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΗΣ ΧΑΪΔΩΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Δεν έχουν όμως, φώναξε η Χαΐδω, καμμιάν απόδειξη.
— Την έδωσες ή ίδια σήμερα, είπε η γρηά: Αυτά που εί-
πες στην εκκλησιά κι' ο τρόπος που τὰ είπες δώσανε στον
καθέναν άφορμή νά πιστέψη τις κακογλωσσές. 'Ο πατέρας σου
θά πεθάνη άπ' τὸ κακό του. Νάτανε κάλλιο ελεύθερος ὁ Φώ-
τος! Μά εἶνε, παιδί μου, παντρεμένος καὶ τὸ σούσουρο γίνε-
ται διπλό!

Ἡ Χαΐδω φώναξε:

— Εἶν' αἵτιμοι ὅποιοι λένε τέτοιο πράγμα! Μά δὲ φανέ-
ρωσε τίποτε γιὰ τὸ κάμωμα τοῦ Φώτου, ποῦχε ἀπλώσει ἄ-
πάνω της.

Οὔτε ἡ μάνα της ὅμως, οὔτε ὁ πατέρας της μπορούσαν νά
τὴν πιστέψουν. Τὴν ἄλλη μέρα κιόλας ὁ γέρο Σέχος γύρεψε
ἀπόκρισι. 'Όλη τὴ νύχτα ἡ Χαΐδω δὲν εἶχε κλείσει μάτι.

— Τί θέλεις νά σοῦ πῶ, πατέρα; Τοῦπε: Μοῦ λές νά δια-
λέγω παντρεῖα ἢ μοναστήρι. Διαλέγω μοναστήρι. μοναστήρι
τοῦ σπαθοῦ καὶ τῆς φωτιάς. Τὸν πόλεμο. Σοῦπα πὼς θά
μεῖνω κατεπάνισσα. Ἡ μάνα μουπε γιὰ τὰ λόγια τοῦ θά-
μου: Τὰ πιστεύεις καὶ σὺ; Γιά κῦτταμε πατέρα! Μ' ἔχεις ἄ-
ξια γιὰ τέτοια κολασμένα πράγματα; Μ' ἔχεις ἄξια νά ση-
κώσω τὰ μάτια σ' ἕνα παντρεμένο; Ἀρσέ με νά κάνω αὐτό
πού μου λέει μέσα ἡ καρδιά μου ἄσε νά ζήσω ἀνύπαντρη, με
τ' ἀρματὰ μου!

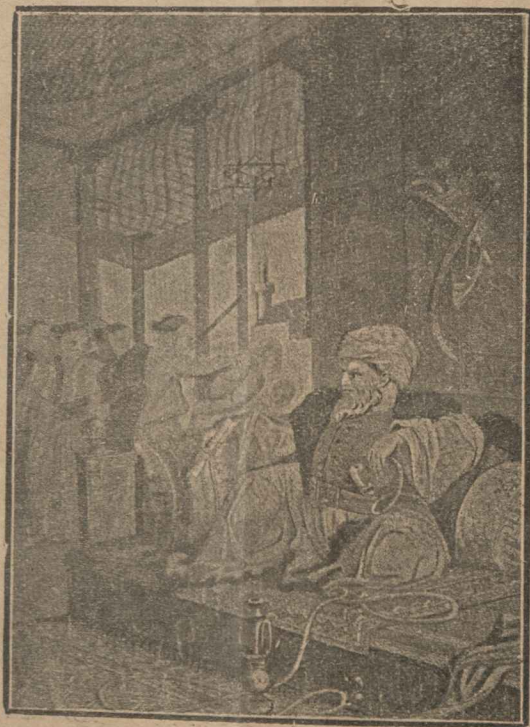
Ὁ γέρο-Σέχος δὲν εἶχε ἄξια τὴ Χαΐδω γιὰ τίποτα ταπεινὸ
καὶ πρόστυχο. Ἡ ἰδέα ὅμως πὼς θά μπορούσε νά μείνῃ ἀνύ-
παντρη τὸν γέμιζε ἀνησυχίες. Καὶ δὲν ἔπαυε τὴς γκρίνες του,
ὡς τὴ στιγμή πού εἶδε νά βουρκώνουνε τὰ μάτια της:

— Καλά, ὀρή, φώναξε τότε Κάνε τοῦ κεφαλιοῦ σου!

Καὶ τὴν ἄφησε σκουτουφλός. Δὲ μπορούσε νά τὴ δῇ με
μάτια δακρυσμένα· μιά τὴν εἶχε στὸν κόσμο καὶ τὴν ἀγαποῦσε
περισσότερο κι' ἀπ' τὴ ζωὴ του. Στὸ κάτω-κάτω — συλλογιό-
τανε—κι' ἂν εἶχε μετ' ὁ Φῶτος τίποτα τί
θά μπορούσε νάνε· Χαζωμάρες κοριτοί-
στικες ἀέρας. Αὐτὸς ἦτανε παντρεμένος
καὶ πολέμαρχος. Εἶχε ἀπάνω του ὅλο
τὸ Κακοσοῦλι τὰ μάτια του...

Τ' ἀπομνημόνιο, σάν πῆρε νά γένην
ὁ ἥλιος, ἡ Χαΐδω, θεομόναχη, ροβόλησε
ἀπὸ τὸ μονοπάτι κατὰ τὴ βαθεῖα ρεμα-
τιά. Εἶχε μεγάλη ἀνάγκη ν' ἀνασάνῃ
κι' ἀπάνω ἀπ' ὅλα νά ξεκαθαρίσῃ μέσα
της κάποια πράγματα μπερδεμένα πού τὴ
βασάνιζαν. Ὅσο ἀναθυμιάταν ἕνα-ἕνα τὰ
περιστατικά, τόσο ἑστέρωνε στὸ μυ-
αλό της τὴν ἀλήθεια: Ὁ Φῶτος τάραζε
τὴν ψυχὴ της. Ἐνοιῶθε σιγά-σιγά, πὼς
ἡ καρδιά της ἦτανε δεμένη μετ' τὴ δική
του μ' ἕνα σωρὸ ἀόρατες, ἀπιαστες καὶ
μυστικές κλωστές. Στέναζε βαθεῖα, γιατί
ἤξερε πὼς ἕνα τέτοιο πρᾶγμα ἦταν ἄ-
συχώρετο, καταραμένο, ἀπὸ θεο κι' ἀν-
θρώπους. Πὼς ἡ ζωὴ της ἀπὸ δὴ καὶ
πέρα θάταν ἀδιάκοπος ἀγώνας, νά κρα-
τήσῃ τὸν ἑαυτὸ της, νά μὴν προδοθῇ, νά
μὴ φανερώσῃ τίποτε, νά μὴν ἀφήσῃ ποτέ
τὸ Φῶτο νά καταλάβῃ τὸ παραμικρό...

Εἶχε καθίσει στὴν πηγὴ, σιμὰ στὸ νε-
ρό, πού κελαιδοῦσε γλυκά, μισοσχίζον-
τας τὰ πολυτρίχια καὶ τὰ βάτα πὶδ' πέρα,
ποῦ γενιῶν στὸ ρέμμα καὶ δροσιζόνταν.
Ἀέφωνα τὰ φύλλα σείσθηκαν δυνατὰ
πίσω της, ἕνα κλαρί τσακίστηκε κι' ἔ-
πεσε πλάι της. Γύρισε νά ἰδῇ: Ἡ μορφὴ
τοῦ Φώτου πρόβαλε ἀπ' τὴς φυλλωσιές.
Μὲ μιάς τινάχτηκε ἀλαφιασμένη:

Ὁ Ἀλῆ Πασᾶς στὸ σορῶν του
(Εἰκὼν ξένου περιηγητοῦ)

— Τί θές, ὀρὲ Τζαβέλλα; Τοῦ φώναξε: Ντροπὴ σου! Μὲ
παίρνης τὸ κατόπι;

Τράβηξε ἀπ' τὴ μέση τὴν πιστόλα του. Ἐκαμε νά τῆς τὴ
δώσῃ:

— Νά πάρ' τῆνε καὶ χτύπαμε! τῆς εἶπε: καὶ ἡ φωνὴ του
ἔτρεμε: Ἀσε με ὅμως πρῶτα νά σοῦ μιλήσω!

— Τὸ ξέρω τί θέλεις νά μοῦ πῆς—τοῦπε με σταθερὴ φωνή,
πρῶτοντος τὴ πιστόλα πίσω: Μά φυλάζω γιατί τέτοιο
πράγμα, ὀρὲ Τζαβέλλα, οὔτε σὺ μπορείς νά μοῦ τὸ πῆς, οὔτ'
ἐγὼ νά τ' ἀκούσω! Θά ντροπιαστοῦμε καὶ οἱ δύο... Μπορεῖς
ἐσὺ νά ζήσης ντροπιασμένος; Ἐγὼ δὲν τὸ δέχομαι!

— Σ' ἀγαπᾶω, Χαΐδω! τῆς εἶπε κατεβάζοντας τὰ μάτια.
'Υπνο δὲν ἔχω, ἀνάπασι δὲ βρίσκω πουθενά, παρά κοντὰ σου
μοναχά· φα·μάκι γίνεται καὶ τὸ ψωμί καὶ τὸ νερό μακρὰ σου.

— Αὐτὸ πού κάνεις, τοῦ ἀποκρίθηκε, εἶνε κακό μεγάλο:
'Ενας παντρεμένος εἶνε δεμένος σὲ ζωὴ καὶ σὲ θάνατο, μετ' ἡ
γυναῖκα του... Πὼς μπορείς νά λές, ὀρὲ, σὲ μιά τσοῦπρα πὼς
τὴν ἀγαπᾶς; Κι' ὕστερα δὲ με συλλογᾶσαι; Τί κίνησες κι' ἤρ-
θες τὸ κατόπι μου; Ὅλο τὸ χωριὸ μᾶς ἔχει στὸ στόμα του
'Ὁ πατέρας μου κι' ἡ μάνα μου τὸ ξαίρουν· μοῦ τῶπανε. Ὁ
πατέρας μουβᾶλε τὸ μαχαίρι στὸ λαίμω: Νά παντρευτῶ ἢ νά
καλογερέψω! Τί σοῦφεξα νά με βάνης σὲ τέτοιους παιδε-
μούς; Τί θέλεις ἀπὸ μένα;

— Τίποτα, εἶπ' ὁ Φῶτος με ξέφυγη φωνή. Θέλω νά ξαίρῃς
μοναχά πὼς σ' ἀγαπᾶω...περσότερο ἀπ' ὅτι ἔχω στὸν νου...
ἀπ' τὴ ζωὴ μου, ἀπ' τὰ μάτια μου, ἀπ' τ' ἀρματὰ μου, ἀπ' τὴν
τιμὴ μου κι' ἀπ' τὴ δόξα μου! Πές μου νά φύγω—ἔφυγα πᾶς
μου νά σκοτωθῶ—σκοτώθηκα! Πές μου νά γίνω χῶμα νά με
πατήσῃ καὶ γίνῃκα! Θέλω νά ξαίρῃς πὼς σ' ἀγαπᾶω καὶ τίποτ'
ἄλλω...Ρωτᾶς γιατί σὲ πῆρα τὸ κατόπι; Τὸ ἴδιο ρωτᾶω κι' ἐγὼ
τὸν ἑαυτὸ μου! Σάμπως ξαίρω; Σάμπως τὴν ἄλλη φορὰ πού
ἀπλώσω πάνω σου, ἤξερα τί ἔκανα; Ἡμουνα σάν μεθυμένος.

Στεκόταν ἐκεῖ μπροστά της, γλωφῶς
λαχανιασμένος, ντροπιασμένος. Κι' αἶμα
σῆκωσε τὰ μάτια νά τὴν κυττάξῃ ἕνα
δάκρυ ἔτρεμε ἀνάμεσα στὴς μεγάλες
βλεφαρίδες του.

— Ἀπὸ μένα, τοῦ εἶπε, δὲ μπορείς
νὰ χῆς καμμιὰ ἐλπίδα!

— Δὲ λές τὴν ἀλήθεια! τῆς φώναξε.
Νοιώθω πὼς μ' ἀγαπᾶς καὶ σὺ...Γιατὶ νά
κρύβεσαι;

— Τέτοιο πρᾶγμα δὲ μπορείς νά λές!
τοῦ φώναξε, Πὼς μπορείς νά ξαίρῃς;

— Δὲ θά σ' ἀγαπάγα ποτέ, ἂν ἔ-
νοιῶθα πὼς δὲ με θέλεις...

Κοκκίνισε, φωτιά τὰ μάγουλά της.
Καὶ τοῦ φώναξε:

— Φύγε! Εἰμὴν καλὴ νά σὲ σκο-
τώσω!

— Πές μου πὼς μ' ἀγαπᾶς καὶ σὺ...
καὶ σκότώσέ με!

— Φύγε, σοῦ λέω. Ἐξαφάνισε ἡ
Χαΐδω: Γιατὶ ὅτι λέω ἐγὼ τὸ κάνω.
Τράβα! Κι' ἂν εἶσαι αὐτὸς ὁ Φῶτος
πού ξαίρω καὶ ξαίρει καὶ τὸ Κακοσοῦλι
δλάκερο, θά βάλῃς τέλος σ' αὐτό
τὸ σούσουρο πού μουντζουρώνει τὴν ὀ-
πόλη μιάς τσοῦπρας!

Ὁ Φῶτος κατάλαβε πὼς πρέπει νά
τραβηχθῇ. Ἡ Χαΐδω ἀπόμεινε γιὰ πολλή
ῶρα συλλογισμένη. Ὅλ' αὐτὰ τῆς εἶ-
χανε κάνει κακό. Σὰ νᾶχε κάποιο μυσ-
τικὸ περιβόλι δλάνθιστο καὶ κάποιο
μυήκανε μέσα καὶ τῆς τὸ πατήσανε καὶ
τῆς τὸ ρημάξανε χωρὶς ἔλεος.

Ὅσο αὐτὸ πού δὲ μπορούσε νά παραδεχθῇ ποτέ, ἡ
Μοῖρα τὸ ἐτοίμαζε ἀπὸ δρόμους ἀνεπάντεχους. Ὁ πασᾶς με-
λετοῦσε πόλεμο. Ὁ τελευταῖος θρίαμβος εἶχε δώσει ἀέρα
στοὺς Σουλῶτες. Τόσον ἀέρα, πού πολλοὶ, προβαίνοντας σὲ
πράξεις ἀντίθετες μετ' τὴ συνθήκη ποῦχανε κάμει μετ' ὁ Ἀγᾶ,
δὲ νοιώθανε πὼς ἔτσι ἐμπνοῦσαν τὴν ἔχθρα του καὶ τοῦ θυ-
μῶνος πὼς ἔπρεπε νά τελειώσῃ, μιά καὶ καλὴ, μαζύ τους. Τὴ
μιά φορὰ, κάποιοι ἀπὸ τὸ Τσεκουράτι, κατεβαίνανε νύχτα στὰ
λεῖβάδια, ἔξω ἀπὸ τὰ Γιάννενα καὶ κλέβανε τ' ἄλογα τοῦ Ἀγᾶ.
Τὴν ἄλλη κάποιοι ἄλλοι Σουλῶτες μπαίνανε νύχτα στὴ Ρα-
φίστα, ἕνα χωριὸ τῆς δικαιοδοσίας τοῦ πασᾶ κι' ἀρπάζανε
ὅπλα καὶ εἰρηνηκὴ ζωὴ καλῶν γειτόνων. Καὶ τίς δύο φορές ὁ
Ἀλῆς εἶχε παραγγεῖλει στὸ Μπότσαρη, τί κλεφτοκαμωμάτα
ἦταν αὐτὰ, πού κάνανε οἱ πατριῶτες του. Κι' ὁ γέρο-ἀρχηγὸς
ποῦχε βάλει τὴν ὑπογραφή του κάτω ἀπ' τὴ συνθήκη, νόμιζε
πὼς εἶχε ὑποσέσω νά κάμῃ ὅτι μπορούσε γιὰ νά ἱκανοποιή-
σῃ τὸν πασᾶ. Τὴν πρώτη φορὰ πῆρε μερικά παλληκάρια του,
πῆγε στὸ Τσεκουράτι, κυνήγησε τοὺς κλέφτες, τοὺς πῆρε τ'
ἄλογα καὶ τὰδωσε στὸν Ἀλῆ. Αὐτὸ σῆκωσε κατακραυγὴ στὸ
κόμμα τὸ ἀντίθετό του: Οἱ ἔχθροί του
τὸν κατηγοροῦσαν πὼς βρισκότανε
σὲ μυστικές κι' ὑποπτες σχέσεις μετ' ὁ
Ἀλῆ. Κι' ἡ συκοφαντίες αὐτὲς βρή-
καν ἀντάλο. Γιατὶ, μετὰ τὴν ἐκλογὴ
τοῦ Φώτου, εἶχε τραβηχθῇ στὸ Πα-
ληοχώρι καὶ δὲν ἀνακατευότανε σὲ
τίποτα. Ἐταί εἶπανε κάθε συκοφαντία.
'Όταν πῆγε στὸ Τσεκουράτι καὶ πῆρε
τὰ κλεμένα τ' ἄλογα καὶ τ' ἄδωσε
πίσω στὸν Ἀλῆ, βρῆκαν οἱ ἔχθροί του
τὴ στιγμή νά τὸν κατεβάσουν στὰ
μαῖα τοῦ λαοῦ. Πόσο δίκηο εἶχε ὁ
Μπότσαρης νά θέλῃ ν' ἀφαίρεσῃ κάθε
πρόσχημα γιὰ καταπάτησι τῆς συν-
θήκης ἀπὸ τὸν Ἀλῆ, φάνηκε ἀμέσως.
Μ' ὅλο πού οὔχε δώσει τ' ἄλογα
πίσω, αὐτὸς ἔστειλε σὲ λίγο ἕνα σῶμα
Ἀρβανιτᾶδων πού μπῆκε στὴν περι-
είεσι τοῦ Σουλῶ, «γιὰ νά βαρῇ
τοὺς κλέφτες, ἀφοῦ οἱ Σουλῶτες δὲν
ἦσαν ἀξιοὶ νά τοὺς κάνουνε ζάπει».
Κι' αὐτὸ τὸ σῶμα εἶχε ἀρχίσει νά ἐκ-
αλωνίζεται, νά πιάνη θέσεις ὀχυρὲς καὶ
νὰ χτυλῇ κάστρα, σάν αὐτὸ στὰ Δερ-
βιῶνα τῆς Μπότσαρης. Σιγὰ σιγὰ
τοὺς εἰσείρει καὶ τὰ χωριά: Τὸ Γκο-
λέμι, τὸ Λιπὸδι, τὸ Δραγοβίτσι, τὴ
Νίσι, τὴ Μπουκοβίνα κι' ἕνα σωρὸ
ἄλλα. Μά ὅσοι ἀντιπολιτευόντανε τὸ
Μπότσαρη δώσανε τέτοιον ἀέρα στοὺς
κλέφτες, πού μ' ὅλο τὸ κακό ποῦχε
γίνει, τὴν οὐσιαστικὴν κατάλυσι τῆς
εἰρήνης, τὸ πάτημα τῆς Σουλῶτικης
περιοχῆς ἀπ' τὸ στρατὸ τοῦ Ἀλῆ καὶ
τὴν καθημερινὴ φοβέρα νά γίνουने
περσότερα, εἶχαν ἀποκοθήσει ν' ἀρ-
πάζουνε τὰ τρακόσια γιδοπρόβατα
ἀπὸ τὴ Ραφίστα, ἕνα χωριὸ σιμὰ στὰ
Γιάννενα, κάτω ἀπ' τὰ γένεια τοῦ
πασᾶ.

Ὁ Μπότσαρης ἔνοιωσε πόσο μεγά-
λος ἦταν ὁ κίνδυνος. Ἀφῆσε τὴ στάσι
τῆς ἀποχῆς. Κάλεσε συνέλευσι τῶν
προσέτων στὸ Παληοχώρι. Τοὺς ἀνέ-
φερε τὰ πικρὰ παράπονα τοῦ Ἀλῆ
καὶ τῶν Ραφιστινῶν καὶ τοὺς εἶπε
πατρικὰ τὴ γνώμη του. Νά δώσουνε
πίσω τὰ κλεμένα δόχως ἀναβολή. Ἡ συνεδρίασι δὲν ἦτανε κα-
λλοῦ ἡρεμῆ.

Ἐπστηρίξαν μερικὸ πὼς οἱ κλέφτες πού πῆρναν τὰ γιδο-
πρόβατα ἦτανε φτωχοὶ ἄνθρωποι πού δὲν εἶχανε νά φάνε. Καὶ
οἱ νά θάλενε νά δικαιολογήσουνε τὴν πράξι. Ὁ Μπότσαρης
ν' ἀδύναστη, ἐπιμονή, δὲν ἄφνη τὴ γνώμη του. Ἐπρεπε νά γυ-
ρίσουνε πίσω τὰ κλεμένα, γιὰ νά μὴν ἔχῃ ἀφορμὴ ὁ Ἀλῆς νά
πῇ στρατὸ στὰ μέρη τους καὶ νά κάμῃ αὐριο τίποτα χειρότε-
ρο. Ἐἵνας προεστὸς τότε γύρισε καὶ τοῦπε:

— Μπάσο-Γιᾶργο, ἐσὺ σαι πλούσιος καὶ μιᾶς Δὲν ἔξερεις
ἀπὸ πτόχαιο!

Ὁ Μπότσαρης, ἄσπρος, σὰ χαρτί γιὰ τὴν ἀνάδεια—τολ-
μῶσε νά τὸν πῇ πόσο-Γιᾶργο, μπάρμπα-Γιᾶργο, αὐτόν,
πού δὲν ἀκόμα ἦταν ἀνώτατος ἀρχοντας τῆς συμπολιτείας,
ν' ἀρχηγὸς σ' ἕνα δοξασμένο πόλεμο, νά τὸν πῇ—μπάρμπα
Γιᾶργο ἕνας ἀπλὸς ποροεστὸς, ἕνας ἀπλὸς πολίτης!—πρόσιμε
ν' ἀποσπῶνται, νά ἰδῇ ἂν κάποιος θά σηκωνότανε νά βάλῃ
τὴν θέσι του αὐτὸ τὸν ἀνιέντροπο. Σάν εἶδε πὼς δὲ μίλησε
καλῶς σηκώθηκε μονάχος, νά πῇ αὐτὸ ποῦμεινε, ἀπὸ τότε
παροῦσα ὡς τὰ σήμερα:

—Σαραντὰ χρόνια Μπότσαρης καὶ τώρα Μπασογιᾶργος:

Καὶ βγῆκε ἀπ' τὴ συνέλευσι. Κι' ἔφυγε στὴ στιγμή ἀπὸ τὸ
Παληοχώρι. Ὅσα μουλάρια βρῆκε στὰ τριγυρινὰ χωριά τὰ
μάζεψε, τ' ἀγγάρεψε καὶ, σὲ λίγες μέρες, τ' ἀστείλε καὶ φόρ-
τως τὰ πράγματά του, ὅλα του τὰ κινητὰ, τὰ δικά του κι'
ὅλων τῶν Μπότσαριῶν, γιατί τὸ, ἀκολούθησε ὅλη του ἡ με-
γάλη φάσα, διακόσια διαλεχτὰ τουφέκια καὶ γύρω τους ἕνα
σωρὸ ψυχές. Εἶχε κατὰ τὸ δραματικὸ καὶ τὸ πένθιμο ἡ ἀτελείω-
τη φάλαγγα τῶν ἀνδρῶν καὶ τῶν γυναικοπαίδων, πού ἀπο-
χαιρετοῦσαν σιωπηλὰ τοὺς τάφους τῶν ἀγαπημένων τους,
τὰ σπῖτια πού ἀναστήθηκαν, τίς βρύσες ὅπου δροσιστήκανε
κι' ἐρωτευτήκανε, τὰ δοξασμένα βράχια πού τόσες φορές εἶχαν
νέ βρέξει μετ' ὁ αἶμα τους, γιὰ νά πᾶνε ἄλλου, νά φύγουνε
μακρὰ, ν' ἀρχίσουνε ζωὴ σὲ ξένα μέρη... Ἡ διχόνοια, τὸ πα-
νάρχαιο καὶ ἀχόρταγο ἐλληνικὸ τέρας, ὁ δαίμονας κάθε συ-
φορᾶς τῆς φυλῆς μας, μέσα στοὺς αἰῶνες, παράστεκε τοῦτῃ
τὴν ἐξοδὸ πού σήμαινε τὸ θάνατο τῆς ἡρώικῆς συμπολιτείας.
'Όσο καὶ νά κατακρίνη κανένας τὸ γέρο-Μπότσαρη γιὰ τὸτο
τὸ φοβερὸ ξεσπῆτωμα, μέσα σὲ μιά ὥρα, πού ὁ ἔχθρος ἐτοί-
μαζότανε νά δώσῃ τ' ἀποφασιστικὸ τοῦ χτύπημα—καὶ τόκα-
μαν ἱστορικοὶ πολλοὶ—δὲ μπορεί ὥστόσο νά μὴν ἀναγνωρίσῃ

πὼς δὲν ἦτανε κάποιο πείσμα προ-
σωπικὸ καὶ ταπεινὸ πού τὸν ἔσπρω-
ξε σ' αὐτὴ τὴν πράξι. Αὐτὸ τὸ Σοῦλι
λί πάφηνε δὲν ἦτανε πειὰ τὸ Σοῦλι
πούξερε κι' ἀγαποῦσε. Χάθηκε τὸ
σέβας—συλλογιζότανε ὁ γέρος—
σβῶσανε, πᾶνε ὅλα! Μιά νέα γενεά
—αὐτὴ πού ἀνάδειξε, στὸν τόπο
του, τὸ Φῶτο—κυβερνοῦσε τώρα
τὴν συμπολιτεία μ' ἄλλα μυαλά, ὀρ-
μητικὴ, ἀδίσταχη, μὰ κι' ἀπερίσκε-
πη. Κι' ἂν ἦταν ἀλήθεια ὅσα κα-
τηγοροῦσαν στὸ Μπότσαρη καὶ πάλι
ἔπρεπε νά τὸν φερθοῦν ἄλλοιῶς.
Εἶχανε κι' αὐτοὶ μεγάλο μέρος τῆς
εὐθύνης γιὰ ὅτι εἶνε.

Ὅτως κι' ἂν εἶνε οἱ Μπότσα-
ραῖοι τραβήξαν νά φτιάσουνε και-
νούργια πατρίδα. Ὁ Γιᾶργος Μπό-
τσαρης ἐπῆγε στὸ Βουλγαρέλι, στὰ
δυτικὰ ριζοβούνια τῶν Τζουμέρ-
κων. Κι' ὁ Νικήτας Μπότσαρης
στὰ Θεοδώριαν, στὰ μεσημβρινό-
νατολικά. Ὁ Ἀλῆς ἔτριβε τὰ χέρια
του. Ἡ εἰρήνη τῆς Πόλης τοῦδινε
τὸν καιρὸ καὶ τὴν εὐκολία, νά χτυ-
χῇ τοὺς Σουλῶτες μ' ὅλη
τοῦ τὴν ἡσυχία καὶ τὴ δύναμι.
Εἶνε ἀφορμὲς γιὰ τὸν πόλεμο
καὶ τὸ Σοῦλι ἀδυνατιέμενο ἀπὸ
τὴν ἀποχώρησι τῆς πὶδ' ἐπείρο-
βης φάρας. Δὲν ἔπρεπε ν' ἀνα-
βάλλῃ οὔτε στιγμή. Ὑστερα ἀπὸ
τῆς κλειψίς τῶν ἀλλῶν καὶ
τῶν προβάτων ἔστειλε ἄνθρωπο
μὲ γράμμα στοὺς Σουλῶτες γυ-
ρεύοντας νά τοῦ δώσουνε ρε-
χίμια — δῆμους — τάχα γιὰ
ἐξασφάλισι τῆς μελλοντικῆς ἡσυ-
υχίας.

Οἱ Σουλῶτες βρέθηκαν ὑπο-
χρεωμένοι νά τοῦ στείλουνε
δέκα ἄνδρες, ἀπὸ τίς πῖδ'
διαλεχτὲς οἰκογένειες.

Ἀμα, φθάσαν νῶμος στὰ Γιάν-
νενα, ὁ Ἀλῆς τοὺς ἔπριξε στὰ
μουδρούμια.

Κι' ἀρχισε νά ἐτοιμάζεται γιὰ πόλεμο. Βδομάδες καὶ βδο-
μάδες κατέβαιναν ἀπὸ τὴν ἀπάνω καὶ τὴ μέση Ἀρβανιτιά
ἀγρία παιδιὰ τῶν βουνῶν, λυσσασμένα γιὰ πόλεμο, ν' ἄρμα-
τωθῶνε στὰ Γιάννενα. Γιὰ ν' ἀποκοιμήσῃ τοὺς Σουλῶτες ὁ
Ἀλῆς ἔβαλε τοὺς ἀνθρώπους του νά λένε, ὅτι αὐτὸ τὸ στρατὸ
τὸν ἐτοίμαζε γιὰ τὴν Αἴγυπτο κατὰ τοῦ Βοναπάρτη. Ἀρχές
Ἰουνίου βγῆκε ξαφνικὰ ἀπὸ τὴν πολιτεία μὲ δυνατὰ σώματα
πὺρ διοικοῦσαν οἱ ποτὶ γνωστοὶ ἀρχηγοὶ του, ὁ Γιουσούφ Ἀ-
ράκης, ὁ Σουλταῖν—Γιᾶπάνος, Σελιχτᾶς Μπόντας, ὁ Χασάν
Τσαπάρας, ὁ Μέτσο Μπόγος, ὁ Χατζὴ Μέντος, ὁ Μουσταφᾶς
Ζυγοῦρης, ὁ Μπεκὴρ Τζουχῶδρος κι' ἄλλοι. Σὲ κανέναν ἀπ'
ὅλους αὐτοὺς δὲν εἶχε πῇ γιὰ πού ἐκκινούσαν. Ἀμα βγῆκανε
κάμποσες ὥρες ἔξω ἀπὸ τὰ Γιάννενα, στήσανε στρατόπεδο.
Μετὰ τὸ μεσημεριτικὸ φαί ἕνας Δερβίσης, ἀρματωμένος καὶ
καλὰ ὀρμημένος πρόβαλε καβάλλα στὴ μέση τοῦ στρατοῦ
κι' ἀρχισε νά λῆι:

(Ἀκολουθεῖ)

Σουλῶτης καπετάνιος

Η ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΙΚΗ ΖΩΗ ΕΝΟΣ ΛΙΠΟΤΑΚΤΟΥ

Ο ΑΝΔΡΑΣ ΠΟΥ ΕΓΙΝΕ ΓΥΝΑΙΚΑ !..

Οι χοροί της «Χιτάνας» στην «Κριόλλα» της Βαρκελώνας. Η εκπληκτική εξομολόγηση της χορεύτριας. Ο Αντριέν Κονφέν και η περιπέτειά του στον πόλεμο. Πώς έγινε γυναίκα. Οι δέκα μαρτυρικοί μήνες της μεταμορφώσεως. Ο Αντριέν Κονφέν γίνεται 'Υβόννη Νάντ! Η περιπέτεια της 'Υβόννης μ' έναν άστυνομικό. Η φυγή στην Ισπανία. Σ' ένα μεδιστράδικο της Βαλέντσιας. Πώς έγινε χορεύτρια ο Αντριέν Κονφέν, κλπ. κλπ.

Μην ένθουσιάζεσαι τόσο πολύ! Αυτή η χορεύτρια είνε... άνδρας! Ναι, φίλε μου. Είνε ο περίφημος μεταμορφωτής Έσκουντέρο. Πάμε στο καμρίνι του για να τον γνωρίσεις καλύτερα.

Ο Έσκουντέρο είχε ένα καμρίνι γεμάτο λουλούδια κι' αρώματα, στο βάθος της σκηνής. Ο φίλος μου του μίλησε για μένα και για την «γάφα» μου κι' έπειτα μ' άφησε μόνους για να τα πούμε.

Εγώ τότε προσπάθησα να αφήσω μερικά ισπανικά, μιά δ' Έσκουντέρο, με διέκοψε γελώντας:

— Μπορείτε να μιλήσετε γαλλικά, μου είπε. Είμαι Γάλλος και μάστα Παρισινός. Το πραγματικό μου όνομα είνε Αντριέν Κονφέν.

Τον κνίταξα κατάπληκτος, μ' άνοιχτό στόμα. Εκείνος όμως δεν ταράχτηκε καθόλου.

— Πήγε μου κανένα νέο από το Παρίσι, μου είπε. Λέει ότι δέκα χρόνια από εκεί πέρα. Σε λίγο θα κλείσω τα σαράντα...

Κι' έπειτα, αφού με παρακάλεσε να καθήσω σέ μια πολυθρόνα που προσέφερε έλκετά σιγαρέττα και πρόσθεσε:

— Είσαστε περίεργος να μάθετε την ιστορία μου, δεν είνε έτσι; Θα σας την διηγηθώ λοιπόν. Θα σας επιτρέψω μάλιστα να την δημοσιεύσετε. Έτσι θα μάθουν μερικοί εκεί στο Παρίσι το άδικο που μου έκαναν... Άκούστε: Τό 1914 ζούσε στο Παρίσι, στη συνοικία του Μονρούζ, ένας νέος δεκαοχτώ χρόνων. Μπορείτε να μαγεύετε εύκολα ποιός ήταν. Λέγεται Αντριέν Κονφέν και είχε παντρευτεί πρό ολίγων μηνών με μια μονιάστα της Ρό ντε λά Παί. Όταν έξηρχήθη άζαφνα ο πόλεμος, Όπως όλοι οι νέοι, έτρεξε τότε κι' εγώ να καταταχθώ, και με τοποθέτησαν στο 112ον Πεζικό Σύνταγμα. Στις 4 Νοεμβρίου όμως έκαμρα άζαφνα το χέρι μου από την πρόωξη έρηξε μιάς φωτοβολίδος. Αυτό συνέβη στο Άντεσού. Με κατηγορήσαν τότε ότι τραυματίστηκα επίτηδες και μ' έστειλαν στο στρατοδικείο. Εύτυχώς, η μαρτυρική κατάθεση ενός συντροφου μου, που βοισκόταν δίπλα μου τη στιγμή που έσκασε η φωτοβολίδα μέσα στο χέρι μου, μ' έσωσε κι' έτσι άθωώθηκα.

Εμείνα λοιπόν δυό μήνες στο νοσοκομείο κι' ύστερα ξαναγύρισα στο σύνταγμα μου. Μά, πλο' όλη την άθωωση μου, όλοι εκεί πέρα έξοκολοιούσαν να πιστεύουν ότι είχα τραυματισθώ μόνος μου, για ν' άποφύγω τον πόλεμο. Η ζωή μου τότε έγινε ένα φριχτό μαρτύριο και μιά μέρα, τρελλός από την απελπισία μου, τό έσκασα από τό στρατό, λιποτάκτησα και κατέφυγα στο Παρίσι...

Εκεί πέρα κρύφτηκα μερικές μέρες στο σπίτι της γυναίκας μου, μιά ελδα γρήγορα πώς ήταν ενανδρικό να μένω σένα διαμέρισμα όπου μπορούσαν νάρθουν να με πιάσουν από τη μιά στιγμή ως την άλλη. Γι' αυτό φύγαμε, πήγα-

Ο μεταμορφωτής Αντριέν Κονφέν ή Έσκουντέρο ως «Χιτάνα»...

με μακριά από τό κέντρο, και νοικιάσαμε μιά μικρή βίλλα στο Νεϊφ. Εκεί τότε πήρα την απόφασι ν' αλλάξω όχι μόνο προσωπικότητα, αλλά και φύλο. Επί δέκα μήνες λοιπόν υπέφερα άράνταστα μαρτύρια ώσπου να κατορθώσω να μεταμορφωθώ σε γυναίκα. Επί δέκα μήνες δεν βγήκα ούτε μιά φορά στο παράθυρο να πάρω λίγο αέρα. Άφησα μακριά τά μαλλιά μου, καθάρισα τό πρόσωπό μου από τις τρίχες, μ' ένα τομπιδάκι, τό περιποιήθηκα με τις καλύτερες κρέμες, άλλαξα σιγά σιγά τη φωνή μου και τέλος μεταμορφώθηκα σε... γυναίκα! Οι γείτονες περιέργου, άρχισαν να άνησυχούν γι' αυτό τό μυστηριώδες πρόσωπο που δεν έβγαине ποτέ από τη βίλλα και που ζούσε διαρκώς με τη γυναίκα μου... Έπρεπε λοιπόν ν' άποφύγω κι' αυτό τόν κίνδυνο. Η γυναίκα μου τότε, που έλειπε όλη τη μέρα στο μεδιστράδικο, πήρε μιά υπηρέτρια για τις δουλειές του σπιτιού, που έμνε σε πιάς ως τό μεσημέρι και κατόπιν έφευγε. Άπ' την υπηρέτρια αυτή οι περιέργοι γείτονές μας έμαθαν ότι η γυναίκα μου ζούσε με μιά ξεδιάντροπη που είχε έρθει από την επαρχία...

Τέλος, ύστερ' από ένα όλόκληρο χρόνο, η γυναίκα μου άπεφάσισε να με παρουσιάσει στο κόσμο. Η μεταμόρφωσίς μου ήταν κάτι τό εκπληκτικό. Κανείς δεν μπορούσε να καταλάβη πώς ήμουν άνδρας! Μιά μέρα μάλιστα, γυρίζοντας από τό μεδιστράδικο, η γυναίκα μου μ' έδωσε ένα μάτσο χαρτιά.

— Να τά καινούργια πιστοποιητικά σου! Μου είπε. Κι' άλήθεια, με μερικές δοσοδοκίες, μου είχε βγάλει ψεύτικα χαρτιά: μ' έλεγαν λοιπόν τώρα 'Υβόννη Νάντ!

Την άλλη μέρα κατέβηκα για πρώτη φορά στο Παρίσι. Δεν μπορούίτε να φαντασθήτε τόν τρόπο μου, όταν βρέθηκα μέσα στον κόσμο της Λεωφόρου των Ήλυσίων. Νόμιζα πως όλοι οι διαβάτες άνεγνωρίζαν στο πρόσωπο της 'Υβόννης Νάντ τόν λιποτάκτη Αντριέν Κονφέν και πως θα μ' έπαιναν και θα με τσεκίζαν.

Μιά σιγά-τι κι' συνήθισα στην καινούργια μου ζωή. Τό 1916, η γυναίκα μου με πήρε μαζί της, στο μεδιστράδικο της, κι' ύστερ' από λίγο καιρό μείναμε σένα άλλο μεδιστράδικο της Λεωφόρου της Όπερας.

Από τότε άρχισα να ρησινομύμε συχνά τη νύχτα. Ένα βράδι, στη Μονμάρτη, γνωρίσαμε ένα γοητευτικό νέο που μ' έσκέδασε ό'η τη νύχτα και τέλος μ' έλεγε, ύστερ' από τό δέκατο ποτήρι της σαμπάνιας, ότι ήρ' άστυνομικός κι' ότι κατέδιανε πιάς λιποτάκτης. Εμένα, φυσικά, με περιέλουσε χυμός ιδρώτος και από εκείνη τη στιγμή δεν σιλωήζομουν τίποτε άλλο παρά πώς να τό... σκάσω. Μά δεν ήταν εύκολο, γιατί μπορούσα να προδοθώ. Τέλος, κατά τις πέντε ή ώρα το πρ' έ γλυτώσαμε από τό άστυνομικό και ξαναγύρισαμε στο σπίτι μας.

Αυτή η παράξενη μεταμόρφωσίς μου είχε και μιά μοιραία συνέπεια. Η γυναίκα μου άγαπήσε έναν Άμερικανόν άξιωματικό και μιά μέρα μου έλεγε καθαρά ότι ήθελε να τόν παντρευτεί, γιατί τόν άγαπούσε. Μου τόν παρουσίασε μάλιστα ύστερ' από λίγες μέρες κι' εκείνος θεώρησε άποφύγεσσί του να προσφέρει ένα μαγαζιτσάκιό του στην ξεδιάντροπη της άγαπημένης του, δηλαδή εμένα!

Εμείνα λοιπόν μόνος κι' έξοκολούθησα τη μυθιστορηματική ζωή μου. Όταν τελείωσε ο πόλεμος, έπαμνα να φοβάμαι ότι θα μ' έπαιναν και θα με ντυούσαν. Σκέφθηκα λοιπόν να ξαναγίνω άνδρας. Μά δεν είχα τό

(Η συνέχεια είς την σελίδα 1550)

Η ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ

ΥΠΟ ΦΥΣΙΟΛΟΓΟΥ

Η ΦΥΣΙΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

Ο ΡΟΛΟΣ ΤΟΥ ΙΔΑΝΙΚΟΥ

Αφού εξέτασαμε στά προηγούμενα τό ρόλο των αισθητικών, όλων των αισθήσεων, στον έρωτα, είνε καιρός να ρθώ, με τώρα και σ' ένα άλλο σπουδαίωτο θέμα: Στην εξέτασι του ρόλου που παίζει τό Ιδανικό στον έρωτα. Άλλά τι ονομάζουμε, σ' αυτή την ειδική περίπτωσι, Ιδανικό; Άμα προσέξουμε καλά θα πεισθώ ότι κάθε άνδρας και κάθε γυναίκα έχουν μέσα τους σχηματίσει έναν τύπο, τόν όποιον ζητούν να τον έχουν. Κι' άγαπούν συνήθως ανθρώπους που πλησιάζουν, κατά τό μάλλον και ήττον, σ' αυτό τόν τύπο. Από τί στοιχεία σχηματίζουν άνδρες και γυναίκες, τόν Ιδανικό τύπο της έρωμένης που τό έραστοί; Είνε πρώτον η άτομική άνατροφή, ψυχική, πνευματική, ήθικη, και πολλές φορές η άτομική, ή προσωπική, πέτρα. Άπό τις πιο κτυπητές περιπτώσεις τού ρόλου που παίζει η άτομική πέτρα στη διαμόρφωσι τού Ιδανικού στον έρωτα είνε τού μεγάλου Γάλλου φιλοσόφου Ντεκάρτ, ό όποιος, έπειδή στα νεύρα του είχε άγαπήσει μιάν άλλοιθωρη γυναίκα, συμπάθησε όλες τις άλλοιθωρες, σ' όλη του τη ζωή. Μιά άλλη περίπτωση άναφέρει ο Σταντάλ: Ένας είχε άγαπήσει μιά δούλα και βλογοκομμένη γυναίκα, που τό πέθανε. Ήταν άπαρηγόρητος. Όταν, άργότερα, έμπλεξε με δυό γυναίκες, με μιά όμοια κι' εύσωμη και μιά αδύνατη και βλογοκομμένη, προτίμησε τη δεύτερη γιατί έμοιαζε της μακαρίτισσας. Σ' αυτή τη διαμόρφωσι τού Ιδανικού δεν είνε παρ' όλο, θέλω να τό έπειθώ μπάνει η άτομική πέτρα και ψυχολογία, παίζουν ρόλο και τά ελαττώματα—και ίσως μάλιστα περισσότερο κι' από τά προτερήματα. Κι' έπάνω σ' αυτό η Νινόν ντε Λαγκλό γράφει κάτι πολύ έξυπνο: «Στόν έρωτα—μ' έλεγε— άρέσει κανένας περισσότερο με τά ευχάριστα ελαττώματά του, παρά με τό κύρια προτερήματα. Τά μεγάλα πλεονεκτήματα είνε δύσκολα τ' άπολαύω. Τά μεταχειριζόμαστε πολύ λιγώτερο από τη μικρή μονέδα».

Άλλά στη διαμόρφωσι τού Ιδανικού στον έρωτα παίζουν ρόλο ένα πλήθος πράγματα, που σχετίζονται με τις περιστάσεις της ζωής, τη διανοητικότητα και την πνευματική κατάσταση τού άτόμου. Άλλά παίζουν μεγάλο ρόλο έπίσης και αντίληψεις ζωικής φύσεως. Η κοινωνική τάξις, η ήθικος και αυτή ά-

τομική ή μόδα της έποχής. Ό,τι και να πουν και να γράψουν, οι αισθητικοί, ένας άνδρας τόν λαϊκόν τάξεων θα προτιμήσει πάντοτε την εύσωμη γυναίκα από την αδύνατη: τό ίδιο κι' ό Άνατολτής. Ό χωριάτης θα προτιμήσει την καλοσυνήτη, γερή γυναίκα—την βλέπει και τη μεταχειρίζεται, άλλωστε, σαν υπούγιο— από τη λεπτή και μικροκαμωμένη. Ο άρχής θα προτιμήσει την απάγισσα. Και ό μεκερής, τή μέστρα. Ό Άγγλος θα προτιμήσει την Άγγλίδα, και ό Έλληνας την Έλληνίδα, ή δ-τοια τού τό θυμίζει: Στα ξέ-να μέρη, όταν δεν υπάρχουν Έλληνίδες, οι Έλληνες έρω-τεύονται και παντρεύονται τις Ισπανίδες και τις Ιταλίδες, πειδή θυμίζουν τις Έλληνίδες. Άλλά κι' η έποχή παίζει ρόλο: Στην έ-ποχή τού Έρρίκου τού τρίτου ο έραστής έπρεπε να είνε άρ-ενοπός και τραχύς στους λόγους. Στόν καιρό τού Λου-δοβίκου τού δέκατου τρίτου, ό

έραστής έπρεπε να είνε τυχοδιώκτης, πολεμοχαρής, μονομάχος ή πότης και συγχρόνως άνθρωπος τού σαλονιού. Στό δέκατον όγδοον αιώνα έπρεπε να έχουν τις ιδιότητες τού στρατάρχου Ρισελιέ, που άφού έκαμε την εμφάνισί του στο έρωτικό πεδίο, σ' ήλικία δεκατεσσάρων έτών, παντρεύτηκε στά όγδόντα τέσσερα χρόνια του για τρίτη φορά, κι' έξη μήνες μετά τό γάμο του άπάτησε τη γυναίκα του με μιά κυρία που τούκαμε βίζιτα για να τόν συγχαρή για τό γάμο. Τόν καιρό της γαλλικής έ-παναστάσεως οι παντρεμένες προτιμούσαν τους νεαρούς ή-ρωες τού δημοκρατικού στρατού. Ύστερα ήρθε η σειρά των ρο-μαντικών με τά μακριά κι' άνακατωμένα μαλλιά. Άπό τό 1880 ως τό 1900 ό άνδρας έπρεπε να είνε αισθηματικός, πολύ ντε-λικάτος, άβρός, ευαίσθητος και να κάνει όλες τις χάρες της κυρίας. Αυτός ό τύπος κούρασε γρήγορα τις γυναίκες, που ξαναγύρισαν στους τραχείς, στους άποτόμους και στους σκληρούς.

Όστόσο μπορούμε να βάλουμε και σ' αυτό μερικές γραμ-μές αντικειμενικές, που καθορίζουν τά γενικά πλαίσια μέσα στα όποια καθορίζεται τό έρωτικό Ιδανικό και των δύο φύ-λων, τό Ιδανικό τού έραστή και της έρωμένης. Άς βάλουμε πρώτα μιά γενική άρνητική γραμμή. Για όλους τους άνδρες, όλων των έποχών, των φυλών και των κοινωνικών τάξεων, είνε αδύνατον να θεωρηθώ ως Ιδανικό έρωμένης μιά γυναίκα που άνδρόφέρνη, πούχει άντρικά χαρακτηριστικά, άνδρικούς τρόπους κι' άνδρική διανοητικότητα. Άνάμεσα σ' αυτές τις γυναίκες με τ' άνδρικά πούκαμια και τις γραβάτες, τό άν-δρικό περπάτημα και τό ήθος υπάρχουν πολλές ώραιες κι' έλκυστικές. Άλλά ποτέ δεν θα γίνουν αντικείμενο τού πό-θου τών άνδρών. Άπό τό άλλο μέρος, η γυναίκες όλων των έποχών, των φυλών, των εθνών, όχι μόνον δεν μπορούν να θεω-ρηθούν ως Ιδανικόν τόν άνδρα που γυναικοφέρνη, αλλά και τόν άντιπαθούν σε μεγάλο βαθμό. Αυτούς τους άνδρες δεν μπορούν να τους υποφέρουν η γυναίκες, τους άηδιάζουν και τους μισούν. Ένας άλλος τύπος, που άποκλείεται ως έραστής από τις γυναίκες είνε και ό πολύ ώραίος, οι τέλει ώραίοι, με τά κανονικά κι' άνεκφράστα χαρακτηριστικά και πού φροντίζουν πολύ, εξαιρετικά πολύ, τόν εαυτό τους και τό εξω-τερονό τους. Πώς και γιατί—γράφει κάπου ο Μπουρζέ—μιά άρισμένη άνδρική όμορφιά, παρά πολύ ώραία και άνέκ-φραστη, κάνει φρίκη στη γυ-ναίκα, δεν κατορθώνω ν' όλο που προσδίνω στη σκέπη τού άνάτομου τό μικροσκοπικό—να ανακαλύψω τόν ήμισυ της άντι-παθείας που έξηγει αυτό τό φαινόμενο. Ίσως η γυναίκα να δοκιμάζει ένα είδος άπο-στροφής, όταν άπαντά στο άν-δρικό όρλο, τό πιο ειδικό έλατ-τώμα τού γυναικειού: τη βλα-κεία της κούκλας. Θα παρα-τήρηση κανείς ότι η γυναίκα άγαπά τόν κενόδοξο, μ'ά ό κενόδοξος διαφέρει πολύ από τό Μάρκισσο, μεθ'ά από τις έπιτυχίες που είχε ή δ' έξη—ένώ ό Μάρκισσος δε μεθάει παρά από τό θέαμα τού εαυ-τού του. Ίσως η έξηγησι να είνε αυτός ό ίδιος ό Μάρκισ-σος που είνε άπασχολήμενος τόσο έντατικά με την ιδίαν του μορφή, ώστε δεχάει να ξεετίσσει την έντύπωσι που κά-νει κι' έτσι πέφτει από άποτυχία σε άποτυχία. Όπως κι' αν είνε αυτά τά φιγουρίνια είνε οι πιο άποκληροί άπ' όλους τους άπο-κληρούς. Ο ΦΥΣΙΟΛΟΓΗΣ

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟ ΠΑΘΗΜΑ ΤΗΣ ΖΑΝΕΤ

καυμένος, ο Πάωλ Μαρταίν ήταν πολύ κουτός άνθρωπος. Φανταστήτε ότι είχε το κουράγιο ν' αγαπάει πιστά μια γυναίκα και να της είνε άφωστος μέχρι θανάτου... Ο λόγος της ήταν διαταγή για τον δυστυχισμένο Πάωλ. Ήταν άρεκτο να τη δει λίγο στενωχωμένη για να χάσει το κέφι του και να τρελλαθεί από τη θλίψη.

— Η Ζανέτ είνε λυπημένη, έλεγε στους φίλους του. Πέστε μου πώς μπορώ να την κάνω χαρούμενη... Κι' εκείνοι τον κοροϊδευαν. «Όλος ο κόσμος γελοῦσε με το φτωχό Μαρταίν. 'Ακόμη κι' η αγαπημένη του. 'Η φίλες της μάλιστα του σκάρωναν διαρκώς φάρσες. Πότε τον στέλναν να περμένη όδρε ολόκληρης στη Λεωφόρο τών 'Ακακίων και πότε τον έκαναν να κάθεται σ' ένα ταξί έξω από το σπίτι της με την ελπίδα ότι, όπου και νά-ναι, η αγαπημένη του θα παρουσιαζόταν. Χίλιοι σατανάδες, καθώς βλέπετε, είχαν βαλθεί να τρελλάνουν τον Μαρταίν. Κι' όμως δεν ήταν ο μόνος αν-

θρώπος που αγαπούσε... Ένα σωρό κόσμος έχει σχέσεις με όμορφες γυναίκες. Μά δεν υποφέρει, δεν βασανίζεται γι' αυτές... 'Η ζωή σήμερα είνε τόσο εύκολη κι' ο έρωτας τόσο πρόθυμος και καλόβολος! Μ' ένα αυτοκίνητο, παραδειγματός χάριν, κατακτάτε με αίσθηματική μοδιστρούλα. Μ' ένα δα-τυλίδι μια καλλιτέριδα και μ' ένα κολλέ την καρδιά μιας κομμικής γυναίκας.

— 'Ας μη θυμώσουν οι άναγαστρίες μας... Αυτή είνε η μικρή αλήθεια που δεν άρεσει σε κανέναν. Ούτε και σ' αυτούς ακόμη τους Δόν Ζουάν. 'Η πραγματικότητα πάντα είνε τόσο πεζή, τόσο κοινή, τόσο άποκαρδιωτικά άσχημη!... Μά οι δυστυχισμένοι άνθρωποι αναγκάζονται να προσανατολίζονται σ' αυτήν. Μόνο ο Μαρταίν ένοωσε ν' ακολουθή την πανάρχαιη μόδα του ρομαντικού έρωτος. Έμοιαζε με άνθρωπο που φοράει το λαμπρό κοστούμι αλλικού της εποχής του Βασιλέως — 'Ηλιου κ' επιμένει να κυκλοφορή στις σημερινές κοσμικές δεξιώσεις, σάν μεταμφιεσμένος. Κι' όμως ο Πάωλ Μαρταίν δεν ήταν κουτός. Ήταν μάλιστα ένας από τους καλύτερους δικηγόρους του Παρισιού. Μόνο που δεν είχε ιδέα από έρωτα και δεν ήξερε καθόλου τις γυναίκες. Δεν τον είχαν κοροϊδέψει, δεν τον είχαν εγκαταλείψει, δεν του είχαν πη ψέμματα, δεν του είχαν κάνει άπιστίες. Τις έβλεπε από μακριά, άφωστος μέχρι θανάτου. Ήταν στη μελέτη της έπιστήμης του. Όταν πήρε το δίπλωμά του, σήκωσε τέλος το κεφάλι του από τα βιβλία και κύταξε τον κόσμο. Στην αρχή θαμπώθηκε από τις όμορφιές του. Έπειτα σιγά, σιγά ο ένθουσιασμός υποχώρησε και τον κυρίεψε η απογοήτευση. Αδύος λοιπόν ήταν ο κόσμος: Ένα σωρό άνθρωποι γεμάτοι αδυναμίες, πάθη και κατεργαριές! Γι' αυτό πάλεψε τόσα χρόνια να γίνει κάτι: Έπρεπε λοιπόν κι' αυτός να μοιάσει με τους άλλους και ν' άρχισή να στήνη παγίδες στους συνανθρώπους του.

Ο Πάωλ Μαρταίν, όταν κατάλαβε αυτή τη μεγάλη αλήθεια, έκλαψε πικρά. Κατάλαβαν τον έναντι του άνικανο γι' άπαιτες. Έκεινος ήθελε να ζήσει τιμία με το μέτωπο ψηλά και καθαρή τη συνειδήσή του. Δεν βάσταγε η καρδιά του να ξεγελά τους άλλους. Ποθοῦσε να τον τρυγυρίζουν ελικρινείς φίλοι.

Είχε το ελάττωμα να συμπαθή τους γνωστούς του και να τους εμπιστευτεί. Και, νά, ξαφνικά, που άρχισε να μπλεχτεί με μια όμορφη γυναίκα στη ζωή του, για ν' ανακαλύψει όλη την αλήθεια: Κανείς δεν τον αγαπούσε, κανείς δεν ενδιαφερόταν σοβαρά γι' αυτόν. Όλοι τον κοροϊδευαν. Κι' ωστόσο δεν μπορούσε να ζήσει μόνος του. Αποτελούσε ένα μέλος της κοινωνίας κι' έπρεπε να συμμορφωθεί με τις απαιτήσεις της.

Στην άρχή αυτό του φάνηκε πολύ δύσκολο, έπειτα όμως συνήθισε και τέλος κατάφερε να βγί νικητής απ' αυτό τον άγώνα...

Τώρα κανείς δεν μπορούσε να τον ξεγελήσει και να τον μπλέξει στα δίχτυα του. Σ' όλες τις δουλειές που γινόντουσαν με το μυαλό, ο Πάωλ Μαρταίν δεν φοβόταν να την πάθη. Μά, όταν έπρεπε στη μέση η καρδιά, διαρκώς βουσκοταν ζημιωμένος. Κι' έτσι ενώ όλοι τον σεβόντουσαν, μόλις κατάλαβαν την αδυναμία του για τη Ζανέτ, άρχισαν να τον περι-ράζουν και να διασκεδάζουν μαζί του. Κι' αυτή η Ζανέτ, που ήταν

βέβαιη για τον έρωτά του, ευχαριστιόταν να του ψήνει το ψάρι στο γυάλινο. Μά τί άντρας ήταν στο κάτω κάτω της γραφής ο Πάωλ; Πάωλ δεν την είχε κάνει να το καταλάβει. Έπρεπε όταν την αντίκριζε και τραβίξε όταν της μιλούσε. Θά μπορούσε να νεί να πη ότι τον συμ-νόταν. Βέβαια, κολλούσαν που την αγαπούσαν τόσο ελλοχεύει και τόσο πιστά, μά η γυναίκες δεν ενδιαφέρονται και πολύ γι' αυτά τα πράγματα. Έκεινο που τις ενδιαφέρει είνε η κατακτήσεις του φίλου τους, ή έρωτικές περιπέτειές του, ή άπιστίες του. Μόνο μ' αυτές γίνεται άξιαγάπητος ένας άνδρας. Κι' ο Πάωλ ήταν μέχρι κοιταμάρας πιστός στη φίλη του. 'Η Ζανέτ ήταν ο πρώτος έρωας του κι' η μόνη γυναίκα που είχε κυττάζει μόλις πήρε το δίπλωμά του.

— Ζανέτ, αγαπημένη μου Ζανέτ, της έλεγε δειλά όταν τήχαινε να μείνουν μόνοι θά γίνουμε ένα ευτυχισμένο ζευγάρι, άρκει να μ' άνο-πήσης λίγο κι' εσύ.

Μά εκείνη γύριζε τον κύταξε παράξενα και ξεποῦσε σ' ένα είω νικό γέλιο. «Ε, όχι, ποτέ δεν θά καταδεχόταν να συνδέση την όμορ-φιά της με τ' όνομα ενός ήλιθιου αίσθηματία, τον οποίο θά μπορούσε να ξεγελήσει μ' ένα ταξί, σ' ένα ταξί... Έκείνη ήθελε έναν άνδρα αίσθημα-μεί, δύναμι, που να μη την άφινει να φεύγει από κοντά του και που να καταλαβαίνει όλες τις πονηριές της. Ένώ ο δύστυχος Πάωλ ήταν ένα άρνι, ένας χοντροκέφαλος!

Για να γλυτώσει λοιπόν από αυτόν, βάλθηκε να του πείσει εν' άση-μο παιγνίδι. Είχε άλλωστε βαρεθεί να τον άκούει να της μιλάει για τον έρωτά του. Έπειτα κι' η φίλες της δεν εύρισκαν πια κανένα εν-διαφέρον να τον κοροϊδεύουν. Έτσι σκέφθηκε να τον πείσει στον έρωτα μιάς φίλης της.

Μια μέρα κάλεσε στο σπίτι της όλη την εύθυμη συντροφιά της, τους μίλησε για τον Πάωλ Μαρταίν και το σχέδιό της κι' ύστερα τους είπε:

— Ποιά από σας θά μπορούσε να πείσει καλά το ρόλο της έρω-τευμένης;

— 'Εγώ, δήλωσε κάποια, δεν έχω καμιά δρεξί να χάσω άνόητα τον καιρό μου.

— Ούτε κι' εγώ μπορώ να υπο-φέρω τις βλακειές του, είπε μια άλλη.

Κι' έτσι κατέληξε ν' άρνηθούν ό-λες η φίλες της Ζανέτ να παίξουν το ρόλο της έρωτευμένης. 'Η Ζανέτ έμεινε σκεφτική. Το σχέδιό της θά ναυαγούσε. Έπρεπε με κάθε θυσία να γλυτώσει από τον Μαρταίν ή τουλάχιστον να τον κάνει να ξε-πνήση.

Όταν λοιπόν έμεινε μόνη, φά-ναξε την όμορφη καμαριέρα της και της είπε:

— Ζανέτ, είχες ποτέ κανέναν φίλο;

— 'Η Ζανέτ, κούνησε άρνητικά το κεφάλι της. Μά η Ζανέτ ήξερε ότι πάντα τους είχε δύο, δύο! Γ' αυτό έπαψε να της κάνει άνταχμοί και της δήλωσε:

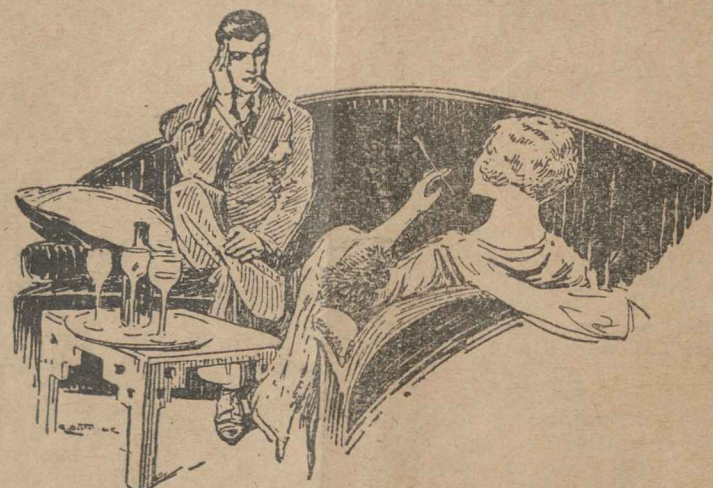
— Από αύριο θά πάψης πια να είσαι καμαριέρα μου. Θά γίνης φίλη μου. Θά σε ντύσω όμορφα και θά σε κάνω άγνωρίστη. Έσύ για νά μ' ευχαριστήσεις θά περάσεις τον καιρό να μ' άπατήσης, γιατί δεν μπορώ να σκέφτομαι ότι υπάρχει σήμερα ένας άνθρωπος που πιστεύει τυφλά στον έρωτα.

Η Ζανέτ δέχτηκε πρόθυμα να εκτελέσει αυτή τη «δουλειά» που της ανέθεσε η κυρία της. Κι' έτσι την άφησε να την ντύσει, να την μαθή διάφορα πράγματα και να την κάνει τέλεια κυρία του κόσμου. Έπειτα η Ζανέτ κάλεσε τον Μαρταίν στο σπίτι της και τον έγκατέ-λειψε στις επιθέσεις της καμαριέρας της.

Ο Μαρταίν, στην άρχή δεν έδωσε και μεγάλη σημασία. 'Η Ζανέτ ήταν ένα όμορφο κορίτσι, μά εκείνος είχε δομένη πια την καρδιά του. Όσοστό του είχε κάνει έντύπωση η ευγένειά της και το σημει-ύρος της. Μά κι' η Ζανέτ φαίνεται ότι δεν είχε μείνει άσχημη από την όμορφη του Πάωλ. Έτσι άρχισε να παίζει με φωνιστήρα το ρόλο της και τόσο καλά μάλιστα ώστε, σε μια έβδομάδα, ο Μαρταίν δεν στενωχωριόταν πια αν η Ζανέτ έκανε το κέφι της. Κι' αλήθεια τις τελευταίες μέρες η παλιά φίλη του είχε πολύ συχνά αδιαθεσίες. Την άνασταῖνε ή σκέψι ότι η καμαριέρα της της είχε πάρει έσο-κι' αυτόν τον σκληρό θανυμαστή της. Κι' όταν είδε πια ότι από τη ζή-λεια της είχε αγαπήσει τρελλά τον Πάωλ, άπεράσισε να του ξερολο-γηθή όλη την αλήθεια. Δίχως να διαστρώ το άπεκάλυμτο δλο το σχέ-διό της και την πραγματική δουλειά της Ζανέτ. Μά ο Μαρταίν δεν ταράχθηκε καθόλου.

— Σας ευχαριστώ, της είπε, για τις πληροφορίες σας. Βλέπω όμως ότι υποτιμάτε υπερβολικά τα ψυχικά χαρίσματα της καμαριέρας σας.

(Η συνέχεια εις την σελίδα 1550)

Έκείνη γύριζε τον κύταξε, παράξενα και ξεποῦσε σ' ένα είρωνικό γέλιο.

ΠΟΤΙΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ ΖΕΒΑΚΟ

Η ΚΑΤΑΡΑ ΤΗΣ ΠΕΘΑΜΜΕΝΗΣ

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

— Δουλεύοντας για την ασφάλειά σας, Έκλαμπρότατε! Βάστηκαν ν' απαντήσουν κι' οι δυο μαζί.

— Πώς σας συνέβη αυτό; ρώτησε μ' ενδιαφέρον ο Καρδι-νάλιος.

— Διηγήσου τα, Κορινιάν! Είπε ο Ρασκάς που φοβόταν μή-πως ο καλόγερος τον ξεγελάσει και δεν μιλήση όπως είχαν συμφωνήσει. Ξέρεις πως εγώ σε θεωρώ άνωτερό μου στη ρη-τορική!...

— Έτσι! άπάντησε ο Κορινιάν. Άν ο Έκλαμπρότατος τό-τε έπρεπε...

Ο Έκλαμπρότατος κούνησε καταφατικά το κεφάλι του, κι' ο Κορινιάν άρχισε να διηγείται:

— Έκλαμπρότατε!... Επί δύο μέρες παραμόνευα το καπη-λειό όπου άλλοτε είχα δη τον Μονταριόλ, το φίλο του Τραγκα-βέλ... Την τελευταία βραδιά, είδα φως στο δεύτερο πάτωμα, όπου είνε τα ιδιαίτερα δωμάτια του καπηλείου... Θέλησα, λοιπόν, να ξεκριβώσω ποιοί ήταν εκεί μέσα... Πήγα από το πίσω μέρος της αλκής, ανέβηκα σ' ένα βαρέλι, πάτησα στο παράθυρο του Ισογείου, σκαρφάλωσα, στηρίχθηκα στο πρεβά-ζι επί πάνω παραθυριού, όπου ήταν το φως, τεντώθηκα, κ' είδα μέσα από το τζάμι τον Μονταριόλ!... Μά τη στιγμή εκείνη, ήθελε κάποιος κι' άνοιξε το παράθυρο!...

— Σάστια τότε... συνέχισε ο Κορινιάν. Έκανα να κατε-βάσω το κεφάλι μου, για να μη μ' άναγνωρίσουν, και χτύπησα δυνατά στο σαγόνι... Κατόρθω-σα όμως να πηδήσω εγκαίρως γυμνα και να ξεφύγω, δίχως να μ' άντηληφθούν... Έτσι τσαυμα-τίσθηκα εγώ!... Ο Ρασκάς τώρα, θά σας πη τά δικά του...

— Άμέσως ο Ρασκάς άναστη-λόθηκε, έτοιμος να ξεπεράσει στις ψευτιές τον καλόγερο, αλλά ο Ρισελιέ τον σταμάτησε με μια χειρονομία του:

— Περιμένε μια στιγμή, Ρα-σκάς!...

Και γυρίζοντας στον Κορι-νιάν τον ρώτησε:

— Όσοτε έχασες πάλι τα ίχνη του Μονταριόλ;

— Μά ο πονηρός καλόγερος ή-θελε ν' άκούση κι' αυτός πρώ-τα, τι θά έλεγε γι' αυτόν ο Ρασκάς. Και άπάντησε λέγον-τας:

— Έκλαμπρότατε!... Δεν θέλω να επαινέσω εγώ ο ίδιος τον έαυτό μου... Θά σας τα πη ο Ρασκάς...

— Έκλαμπρότατε! άρχισε να λη ο Ρασκάς. Έχω να σας άναφέρω λίγα πράγματα, τά οποία όμως είνε πολύ ενδιαφέ-ροντα. Χθές, λοιπόν, το βράδυ, την ώρα που συνόδευα τον φίλο μου τον Κορινιάν στο καπηλειό, είδα ξαφνικά να περνοῦν μακριά από μās τρεις ευγενείς μ' έναν καλόγερο... Παρατώ τον Κορινιάν, και τρέχω εὐθὺς ξωπίσω τους...

— Ήταν καπουκίνος ο καλόγερος; ρώτησε ο Ρισελιέ. Συγχρόνως ο Κορινιάν άνοιξε τ' αυτιά του, περιεργος ν' άκούσει πώς θά τά έβγαζε πέρα ο Ρασκάς, με το μακρὸς που έπαυσε η ψευτική ιστορία του.

— Έτσι τουλάχιστον ήταν ντυμένος, άπάντησε με θαυμαστή έμφαση ο Ρασκάς... Τους φτάνω λοιπόν, και διακρίνω πώς ο ένας από τους τρεις εκείνους ευγενείς, δεν ήταν άλλος από τη δεσποινίδα ντε Λεσπάρ!... Φορούσε σπολή ίπποτύου!...

— 'Η Άναΐς! μουμύρισε, άπορώντας, ο Καρδινάλιος. — Μάλιστα, Έκλαμπρότατε!... Δεν έπρεπε λοιπόν να ξε-φύγει η γυναίκα αυτή!... Διότι κάνει για δέκα επαναστατημέ-νους ευγενείς!...

— Λέγε, Ρασκάς, λέγε!... είπε ο Καρδινάλιος, ένθαρρύνον-τας τον ψεύτη κατάσκοπο.

— Τελειώστε, Έκλαμπρότατε!... Δεν θά σας άπασχολήσω τόσο άκόμα... Μόλις λοιπόν άναγνώρισα τη δεσποινίδα ντε Λε-σπάρ, από την έκπληξή μου και δίχως να τό θέλω, έμπηξα μια ρανί... Οι τρεις ευγενείς όμως δεν σταμάτησαν, εξακολούθη-σαν τον δρόμο τους... Μά ο καλόγερος, ένας ψηλδσωμος και μινύς άνδρας, γύρισε ξαφνικά κατά πάνω μου... Δεν τό περί-μενα αυτό, και δεν πρόλαβα να τον άναχαιτίσω, συνέχισε ο

Ρασκάς. Μά χτύπησε στο κεφάλι με κάτι... Δεν είδα τί πράγμα ήταν... Ζαλιότρηκα κι' έπεσα χάμω... Συνήλθε όμως γρήγορα και σηκώθηκε εὐθὺς όμέσως... Μά οι τρεις ίπποται είχαν άπο-μακρυνθῇ...

— Μαζὺ μ' έκείνη; φώναξε άτυπόμωνα ο Ρισελιέ.

— Δυστυχώς, ναι, Έκλαμπρότατε!... Άλλά κινήσησα τον καλόγερο... Ξέρω πού θά τον ξαπιάσω... Δεν θά μού γλυτώση...

Ο Κορινιάν τον κύταξε κ' έσφιγγε τις γροθιές του.

— Και ή θά μάθω πού μένει ή δεσποινίς, ή...

— Όχι, είπε ο Καρδινάλιος, διακόπτοντας την όρμη πού ο Ρασκάς είχε πάρει. Αυτό είναι δευλειά του κ. ντε Σαμπριάκ... Σεις θ' άσχολήητε μόνο με τους άντάρτες του 'Ετιόλ, τώρα μάλιστα πού ο Κορινιάν βεβαιώνει!...

— Έκλαμπρότατε! είπε ο Ρασκάς, ο Κορινιάν βρίσκεται στα ίχνη του Τραγκαβέλ... Άφηστε τον να τελειώσει εκείνο πού αυτός άρχισε... Από όλους μπορεί να ξεφύγει ο Τραγκαβέλ, όχι όμως κι' από τον Κορινιάν.

— Μάλιστα, Έκλαμπρότατε! πρόσθεσε ο Κορινιάν. Όπως και ο Ρασκάς μόνον μπορεί να βρῇ τη δεσποινίδα ντε Λεσπάρ... Είπε φανερό πως ο κ. ντε Σαμπριάκ θ' άποτύχη στην άπο-στολή του.

— Λαμπρά! τους άπάντησε ο Ρισελιέ. Σας άφίω έλευθέ-ρους, Ενεργήσατε όπως σεις έξέρετε... Θέλω όμως να είστε άγα-πημένοι σάν άδελφια... Νά ξέρετε ότι πού γρήγορα θά σας άναθέσω βαρείες ευθύνες, πού θ' άπαιτήσουν από μέρους σας στενή συνεργασία.

— Α! Έκλαμπρότατε!... Νά βλέπατε με πόση στοργή περιποιήθηκα το τραῦμα του Κορινιάν!

— Άμ' εγώ; Έκλαμπρότα-τε!... Σάν άδελφός άλλαξα τους επιδέσιμους στο κεφάλι του Ρασκάς!

Κι' όταν βρέθηκαν μόνοι έξω από το άπουργικό μέγαρο, οι δυο αυτοί κατάσκοποι έν-τήλλαξαν έναν λυσασμένο χαιρετισμό:

— 'Επιτέλου! φώναξε ο Ρα-σκάς. Σε ξεφορτώθηκα, παληο-καλόγερε!... Χάσου, και να μη σε ξαναδοῦν τά μάτια του.

— Νά μην ξαναπαρουσια-σθῇ μπροστά μου, κατάσκο-πε! του άπάντησε ο Κορινιάν.

Και πήρε ο καθένας τους τόν δικό του δρόμο. Είχαν κα-τορθώσει με τις ψευτιές να κερδίσουν χρόνο, και ν' απαλλαγῇ ο ένας από τον άλλο, Είχαν τώρα έλευθερία δράσεως, και ρί-χτηκαν με θέρη στη δουλειά. Ο καθένας είχε την άπρεσία την όποία θέλησε: ο Ρασκάς θά κατασκοπεύε την Άναΐδα ντε Λεσπάρ, κι' ο καλόγερος τον Τραγκαβέλ και τους φίλους του. Μά και πάλι η πρώτη τρεις μέρες των πήγαν χαμένες. Ο ένας επέβλεπε τον άλλο, και τά μαλώματα ήταν συχνά μετα-ξύ τους.

— Και τώρα, σκεπτόταν ο Ρασκάς, πρέπει να δράσω, αλλά με προσοχή... 'Η άγχώνη υπάρχει πάντα, κι' ο Καρδινάλιος δεν άστεύεται!... Έπιβάλλεται να προλάβω τον καταραμένο ρασ-κόπο... Και δεν θά έκανα άσχημα αν πήγαινα ως την όδό Κουρτώ... Όφελος θά είχα αν έκανα επίσης έναν μικρό γυρο από το παλιό σπίτι του Τραγκαβέλ... Ναι, πρέπει και θά πάω ως εκεί!...

— Λαμπρά! σκεπτόταν κι' ο Κορινιάν. Έβγαλα επιτέλους από πάνω μου το κολασμένο εκείνο τέρας!... Θά τά καταφέρω πρώτος, και θά τον κάνω να σκάσει από τη ζήλεια του... Μέσα σε δυο μέρες ο Τραγκαβέλ θά έχη πιασθή από μένα!... Και δεν θά έκανα μάλιστα άσχημα αν πήγαινα ως την όδό Κουρτώ...

Κ' έτσι, όπως ήταν άλλωστε φυσικό, έκαναν και οι δυο την ίδια σκέψη και άρχισαν με τό ίδιο πρόγραμμα:

ΤΙ ΑΠΕΓΙΝΕΝ Ο ΤΡΑΓΚΑΒΕΛ

Τό ίδιο εκείνο πρωί, στο δωμάτιο του γνωστού μας παν-δοχείου, όπου σύναζαν οι δυο φίλοι, ο Μονταριόλ έπλενε τις πληγές του Τραγκαβέλ.

Ο Μωλούι, πού ήταν κι' αυτός εκεί, τους έλεγε:

— Έπειτα από τη μάχη την όποια δώσαμε στο 'Ετιόλ, πρέ-

Είδα ξαφνικά να περνοῦν από μπρός μας τρεις ευγενείς μ' έναν καλόγερο, είπε ο Ρασκάς.

πει να κρυβόμαστε δώ μέσα για πολύν καιρό... Είπε το μόνο μέρος στο οποίο έχουμε ασφάλεια.

Και είχε δίκιο ο Μωλού. Κανείς δεν μπορούσε να φαντασθεί πως θα πήγαιναν να κρυφτούν στο πιο πολυσύχναστο καπηλειό του Παρισιού. Καλύτερον άλλωστε φρουρό από τη Ρόζα δεν θα είχαν πουθενά άλλο! Αλλ' ο περιορισμός εκείνος ήταν ανυπόφορος στον Τραγκαβέλ. Κλεισμένος μέρα νύχτα σ' ένα δωμάτιο, ο δάσκαλος της όπλομαχίας, κόντευε να σκάσει!

Την τετάρτη μέρα το πρωί, ο Τραγκαβέλ ντύθηκε και ανάγκη γιέλε στους συντρόφους του ότι έφευγε.

— Δεν μπορώ πειρά, τους φώναξε, να μένω δώ μέσα φυλακισμένος... Δεν καταλαβαίνω γιατί να φυλακισθούμε μόνιμα!... Για ν' απαλλάξουμε, ίσως, από τον κόπο αυτόν τον Έκλαμπρότατο;

— Σωστά, απάντησε ο Μωλού, αλλ' αυτή εδώ η φυλακή είναι δική μας... Ξέρετε, ξε άλλου, πως ο Σαμπριάκ δεν το κουνάει από κάτω... Είναι τώρα τρεις μέρες άφοτου έγκυατα-στάθη στη μεγάλη αίθουσα του πανδοχείου!

— Έχετε δίκιο, κύριε κόμη! Ξέχασα πως έχουμε κι' αυτόν τον μπελά στη ράχη μας...

— Γι' αυτό, το είπε ο Μωλού, πρέπει να μένουμε εδώ, και να έχουμε ύπομονη ώσπου αυτοί ο άνθρωπος βαρεθεί και φύγη από την αίθουσα κάτω...

— Έφυγε! φώναξε άξαφνα ο Πρασινάδας, πριν ακόμα μη από την πόρτα.

— Τι; ρώτησε ο Μονταριόλ.

— Λέω πως ο βαρώνος Σαμπριάκ έφυγε για να μην ξανάρθη πειρά!

— Πώς αυτό;

— Διότι, απάντησε ο Πρασινάδας, ο κύριος βαρώνος βρήκε εκείνο που του χρειαζόταν.

Ήταν, αλήθεια, ο Πρασινάδας!... Με πετσι και κόκκαλα!... Χλωμός λιγάκι, ίσως διότι είχε πιη πολύ κρασί από βραδύς με τον Σαμπριάκ, ή ίσως διότι είχε χάσει κάμποσο αίμα. Αλλ' ήταν ζωντανός και χαμογελοῦσε.

— Έξηγήσου, κύριε Πρασινάδα! είπε ο κόμης Μωλού με τη βαθεία και σοβαρή του φωνή. Πές μας πρώτα από που έρχεσαι;

Αλλ' ο Πρασινάδας πήρε πρώτα από το τραπέζι ένα ποτήρι κρασί, το ρούφηξε δλο, και κατόπιν είπε:

— Έρχομαι, κύριοι, από τον άλλον κόσμο!... Θά έπρεπε τουλάχιστον να έρχομαι από κεί!

— Βλάκα! του είπε ο Μονταριόλ. Δεν ξέρεις τί λες από το μεθύσι.

— Αφήστε τον, κύριε Μονταριόλ! είπε ο Μωλού. Πές μας, Πρασινάδα, που βρισκόσυν δλη νύχτα;

Θυμήθηκε ο Πρασινάδας τα έκτακτα κρασιά της κρυφής ταβέρνας, πλατάγισε τη γλώσσα στον ουρανίσκο του, έγλυψε τα χείλια του, και στο τέλος φώναξε:

— Στο καπηλειό, κύριοι!... Ήμουν στο καπηλειό!

— Κρίμα να μην έχω έρθη κι' εγώ! είπε ο Μονταριόλ.

— Θά μου ήσαστε εμπόδιο, απάντησε ο Πρασινάδας.

— Ναί!... Προτιμάς να είσαι μόνος, για να πίνης, τι σ' άρέσει και όσο θέλεις, άθλιε!

— Κι' όμως ήμουν με παρέα! είπε, κουνώντας αινιγματικά το κεφάλι του ο Πρασινάδας. Ήμουν με κάποιον που γνωρίζει ποιά είναι τα καλά κρασιά, και κερνεί έλευθερα... Χρυσός άνθρωπος, ο κύριος βαρώνος ντε Σαμπριάκ!

Ο Τραγκαβέλ κι' ο Μονταριόλ τρώζαν που το άκουσαν. Ο Μωλού δεν ταράχθηκε. Ο Πρασινάδας γέμισε πάλι το ποτήρι του με κρασί, τώπιε δλο και φώναξε:

— Ζήτω ο κύριος Σαμπριάκ!

— Μας πρόδωσε! μουμούρισε ο Μονταριόλ, κίτρινος σάν το λεμόνι.

Ο Τραγκαβέλ πήγε και κλείδωσε την πόρτα, γύρισε ξειται, τράβηξε το σπαθί του από τη θήκη, το ακούμπησε άργα κι' επιδεικτικά πάνω στο τραπέζι, και είπε:

— Δεν είναι άπιθανο Πρασινάδα, να σε ξαναστείλω στον άλλον κόσμο!...

— Με σκότωσε ο Σαμπριάκ χθές το βράδυ... Θά με ξανασκοτώσετε τώρα και σεις!... Διάβολε!... Δεν είναι άπιθανο στο τέλος να πεθάνω!

— Πρασινάδα! πρόσταξε ο Μωλού. Είπα να μάς εξηγήσης

καθαρά τί έκανες χθές τη νύχτα!

Το ύφος κι' ο τόνος της φωνής του Μωλού, έκαναν τον Πρασινάδα να συνέλθη κάπως και να μιλήσει σοβαρώτερα:

— Λοιπόν, κύριοι!... Ήμουν με τον κύριο βαρώνο Σαμπριάκ. Τον κατεκόπευσα δλη την πρώτη μέρα, μα δεν φαινόταν να ζητούσε σάς... Άνακατέυθηκα λοιπόν τη δεύτερη μέρα με το προσωπικό του πανδοχείου, κι' έτσι έμαθα πως ο κύριος Σαμπριάκ ζητούσε τον Πρασινάδα!... Ναί, κύριοι, έμένα ζητούσε!... Και με ζητούσε για να του δώσω το γράμμα!...

Ο Μωλού δεν άνησυχσε, μα ο Τραγκαβέλ ανατρίχιασε και φώναξε:

— Το γράμμα;

— Ναί, το άπάντησε ψύχραιμα ο Μωλού. Ένωει την επιτολή για την οποία σάς έκανα λόγο πριν πάμε στο Ετιόλ...

— Και ή όποια ήταν το Ρισελιέ! φώναξε ο Πρασινάδας.

— Θά μάθουμε επιτέλους! μουμούρισε ο Μονταριόλ.

— Ήταν ένα γράμμα, έλεγε ο Πρασινάδας, που είχε γίνει βάσανο για σάς, κύριε κόμη. Δεν θέλατε να το διαβάσετε, και δεν θά το διαβάζατε ποτέ!... Έκεινος λοιπόν που το έλασε, έστειλε τον Σαμπριάκ να το ζητήσει από μένα!... Άς πω τώρα κι' ένα κρασί στην υγεία σας!...

— Τι το έκανες το γράμμα αυτό; φώναξε ο Τραγκαβέλ.

— Έχετε ύπομονη! απάντησε ο Πρασινάδας. Ένωρις χθές το βράδυ, ο κύριος βαρώνος με συνάντησε κατά τύχη στο δρόμο... Σάν ίππότης και παλός άρχηγός μου που είναι, με κάλεσε να πιούμε μαζί ένα κρασί... Ήθερε την καλύτερη ταβέρνα του Παρισιού και πήγαμε ως εκεί... Μα μου ήμισε πα-

ληά μεγαλεία κι' εγώ συγκινηθήκα!... Το κρασί λοιπόν κολούσε από τα χείλια μου, γλυστρούσε έξω από τον λαιμό μου κι' έπεφτε κάτω στο πάτωμα... Και τώρα σταθετή μια στιγμή να πω στην υγεία του κυρίου Τραγκαβέλ!...

Ο Μωλού, που άκουγε με προσοχή τα λόγια του Πρασινάδα, έκανε νόημα στον Τραγκαβέλ να βάλη το σπαθί του πίσω στη θήκη. Ο Τραγκαβέλ υπάκουσε, κι' ο Πρασινάδας που τον είδε, γέλασε.

— Όταν πειά μέθυσαν, συνέχισε ο Πρασινάδας, τόσο που δεν μπορούσα να σταθώ στο σκαμνί μου...

Ο Μονταριόλ τον διέκοψε:

— Μα σύ είπες πως από τη συγκίνησή σου, το κρασί αντί να χύνεται μέσα σου, χυόταν στο πάτωμα!

— Όταν λοιπόν μέθυσαν, ξανάπε ο Πρασινάδας, ο Σαμπριάκ μου είπε πως θά μου έδινε είκοσι χρυσά τάλληρα αν του επέστρεφα το γράμμα που είχα κλέψει από τον καλόγερο Κορινιάν, κάποιον βράδυ στη Βασιλική Πλατεία!...

Ο Μωλού ανατρίχιασε και φώναξε:

— Ο Μωλού ανατρίχιασε και φώναξε: φονιάς!...

— Ο Μωλού ανατρίχιασε και φώναξε: φονιάς!...

— Ο Μωλού ανατρίχιασε και φώναξε: φονιάς!...

— Ο Μωλού ανατρίχιασε και φώναξε: φονιάς!...

— Ο Μωλού ανατρίχιασε και φώναξε: φονιάς!...

— Ο Μωλού ανατρίχιασε και φώναξε: φονιάς!...

— Ο Μωλού ανατρίχιασε και φώναξε: φονιάς!...

— Ο Μωλού ανατρίχιασε και φώναξε: φονιάς!...

— Ο Μωλού ανατρίχιασε και φώναξε: φονιάς!...

— Ο Μωλού ανατρίχιασε και φώναξε: φονιάς!...

— Ο Μωλού ανατρίχιασε και φώναξε: φονιάς!...

— Ο Μωλού ανατρίχιασε και φώναξε: φονιάς!...

— Ο Μωλού ανατρίχιασε και φώναξε: φονιάς!...

— Ο Μωλού ανατρίχιασε και φώναξε: φονιάς!...

— Ο Μωλού ανατρίχιασε και φώναξε: φονιάς!...

— Ο Μωλού ανατρίχιασε και φώναξε: φονιάς!...

— Ο Μωλού ανατρίχιασε και φώναξε: φονιάς!...

— Ο Μωλού ανατρίχιασε και φώναξε: φονιάς!...

— Ο Μωλού ανατρίχιασε και φώναξε: φονιάς!...

— Ο Μωλού ανατρίχιασε και φώναξε: φονιάς!...

— Ο Μωλού ανατρίχιασε και φώναξε: φονιάς!...

— Ο Μωλού ανατρίχιασε και φώναξε: φονιάς!...

— Ο Μωλού ανατρίχιασε και φώναξε: φονιάς!...

— Ο Μωλού ανατρίχιασε και φώναξε: φονιάς!...

— Ο Μωλού ανατρίχιασε και φώναξε: φονιάς!...

— Ο Μωλού ανατρίχιασε και φώναξε: φονιάς!...

— Ο Μωλού ανατρίχιασε και φώναξε: φονιάς!...

—Τέρας! βρυχήθηκε ο Μονταριόλ, σηκώνοντας το χέρι του για να τον χτυπήσει...

λιγάκι στο σημείο αυτό της ιστορίας του.

Το βράδυ αυτό, εξακολούθησε ο Πρασινάδας, είχα μαζί μου και βοηθό που τον φώναζα Τραγκαβέλ!...

Τέρας! βρυχήθηκε ο Μονταριόλ, σηκώνοντας το χέρι του για να τον χτυπήσει...

Παραξευθήθηκε όμως που άκουσε τον Μωλού να λέη:

— Μα σύ, Πρασινάδα, είσαι έξοχος!

Και σάσιος όταν είδε τον ίδιο τον Τραγκαβέλ να δίνει το χέρι του στον Πρασινάδα και να τον ευχαριστή, λέγοντάς του:

— Θά σ' ευγνωμονώ πάντα, Πρασινάδα!... Έξακολούθησε, φίλε μου, εξακολούθησε...

— Λοιπόν, συνέχισε ο Πρασινάδας, δέχθηκα τά είκοσι χρυσά τάλληρα...

— Και το γράμμα; βιάστηκε να ρωτήση ο Τραγκαβέλ.

— Τό είχα μαζί μου...

Συγχρόνως κτύπησε τον Μωλού κατά πρόσωπον κι' εξακολούθησε:

— Κι' επειδή δεν ήταν δικό σας, κύριε μου, κι' επειδή δεν θέλατε να το διαβάσετε και σάς βασάνιζε, και δεν σάς άφινε ούτε να κοιμηθήτε... Γι' αυτό κι' εγώ το έρριξα πάνω στο τραπέζι!... Απλώσε τότε το χέρι του ο κύριος βαρώνος Σαμπριάκ, το πήρε και το έκρυψε στον κόρφο του!...

Σιωπή διαδέχθηκε τά λόγια αυτά του Πρασινάδα.

— Καλά έκανες, Πρασινάδα! είπε στο τέλος ο Μωλού.

— Και τά τάλληρα; ρώτησε ο Μονταριόλ.

— Ο κύριος βαρώνος Σαμπριάκ, απάντησε ο Πρασινάδας,

είνε κουβαντζής!... Το φάνηκαν λίγα τά είκοσι χρυσά τάλληρα...

— Αι! Αι φώναξε ο Μονταριόλ.

— Ναί!... Ναί!... Και μουδωσε ακόμη και μία μαχαιριά!... Νά, εδώ όπου βλέπετε τη σχισματιά στον μανδύα μου!... Έπεσα, λοιπόν, χάμω και κυλίσθηκα νεκρός πιά μέσα στα αίματα!...

Μπορεί να ήσαν και κρασιά, δέ θυμάμαι καλά!... Έφυγε, ύστερα, ο άνδρεϊος βαρώνος, αφήνοντάς με να κοιμηθώ με ήσυχα!... Κι' όλοι τώρα, μαζί κι' ο Έκλαμπρότατος, πιστεύουν πως άπέθανα!

— Αναστήθηκες, λοιπόν! είπε ο Μονταριόλ.

— Όχι! Ξεαλλάσθηκα μόνος μου!... Μου χρειάστηκε όμως μία ώρα για να μπαλώσω τον θώρακα που φορούσα για κάθε έδεχόμενο μέσα από τά ρούχα μου, και τον όποιο ο κύριος Σαμπριάκ μου έσχιζε με τη μαχαιριά που μουδωσε!...

Γύρισε τότε ο Τραγκαβέλ προς τον Μωλού, και τοῦ είπε:

— Δεν ξέρω, κύριε κόμη, τί είδους γράμμα ήταν αυτό. Μιλούσατε συχνά γι' αυτό, μα ποτέ δεν σάς άκουσα να πητε για το περιεχόμενό του... Έτσι τώρα δεν είμαι σέ θέσι να ξέρω αν σάς ήταν άφελιμο ή επιζήμιο!... Αφοῦ όμως λέτε πως ο Πρασινάδας έκανε καλά να το επιστρέψω...

— Το πούλησα, είπα! φώναξε ο Πρασινάδας.

Δέν άρεσε στον Τραγκαβέλ να τον διακόπτουν όταν μιλούσε, και πολύ περισσότερο άμα τον διέκοπτε ένας άνθρωπος σάν τον Πρασινάδα. Γύρισε, λοιπόν, απότομα και τον άγριοκτύπησε. Έτοιμος να το κάνει άυστηρή παρατήρησι, αλλά συγκρατήθηκε. Τόν είδε να ρουφάει κι' άλλος ποτήρι κρασί, φανερώοντας την απόλαυσή του με τρόπο κομικό.

— Αγαπητέ μου κόμη, εξακολούθησε ο Τραγκαβέλ, ξέρω πως πριν έκτομήσετε κάτι, τὸ μελετάτε. Άς πάψουμε λοιπόν να μιλάμε γι' αυτό το γράμμα, αφοῦ λέτε ότι καλώς έπεστράφη, κι' άς δοῦμε τώρα τί πρέπει να κάνουμε. Ο δρόμος μας είναι άνοιγτός... Ο Πρασινάδας μάς είπε πως ο Σαμπριάκ έξεκουμπίστηκε. Εγώ πνίγομαι εδώ μέσα και τίποτε πειά δεν μ'έμποδίζει να φύγω!

— Θά σάς βασανίσει άσφαλώς και ή σκέψις για την τύχη της νέας... Θά θέλετε να μάθετε τί άπέκανε μ' αυτήν ο Καρδινάλιος!...

— Μην άμφιβάλλετε γι' αυτό! απάντησε ο Τραγκαβέλ με φωνή θλιμμένη. Σκέπτομαι ότι το αϊθέριο αὐό το πλάσμα βρίσκει στα χέρια του μοχθηροῦ Καρδινάλιου και πάω να τρελλαθώ! απάντησε ο Τραγκαβέλ.

— Άν παραμένει αιχμάλωτη, όρεϊλω να την έλευθερώσω... Άν ζητή να φύγη από το Παρίσι, είναι χρέος μου να της διευκολύνω τη φυγή!... Για χάρι της νέας αυτής μαινω και σέ κλουβί λεόντων ακόμα!

Ο Τραγκαβέλ, μιλώντας έτσι, χειρονομούσε με πάθος. Τόν έπιασε τότε ο Μωλού από τον ώμο και με ύφος πολύ φιλικό τοῦ είπε:

— Μου μένει ακόμη μία μικρή περιουσία, Τραγκαβέλ!... Σοῦ, την χαρίζω... Είσαι έξυπνος και γενναίος νέος, μπορείς να πιάς στην Ίταλία, όπου ν' άρχίσης μία νέα ζωή!... Πρόσεξε όμως τά λόγια μου!... Η Άνναίς ντε Λεσπάρ είναι προωρισμένη από τη μοίρα της να καταστραφή!... Άλλοίμονο σ' εκείνους που θά βρεθούν στο δρόμο της!... Στην άκρη αυτού του δρόμου έχουν στήσει μία άγγυή!...

— Θέλω, κύριε κόμη, να πεθάνω! έλεγε με λυγμούς ο Τραγκαβέλ. Θέλω, προστατεύοντας την κοπέλα αυτή, να πεθάνω μαζί της!...

— Δυστυχό παιδί! μουμούρισε ο Μωλού.

— Ναί, κύριε κόμη... Την νοιώθω και την λατρεύω σάν μία δεική ύπαρξη!... Δεν είμαι παρά ένας δάσκαλος της όπλομαχίας. Βρίσκετε πως δεν θά έχω ένδοξο θάνατο, αν πείσω πολεμώντας για τη σωτηρία ενός άγγέλου από τά νύχια του άποθηριωμένου Καρδινάλιου;

— Έγύρισε κατόπιν ο Τραγκαβέλ και κάλεσε τον Μονταριόλ.

— Παρόν! βρυχήθηκε ο καλός και πάντα πρόθυμος φίλος.

— Προσπάθησε, παρακαλώ, να πιάσης τον Κορινιάν ή τον Ρασκάς... Αυτοί θά έξερουν σε ποιά φυλακή έκλεισε ο Καρδινάλιος τη δεσποινίδα ντε Λεσπάρ. Όποιον από τούς δυο πρωταρξή, φέρε τον στο μέγαρο του κόμητος... Τό στρατηγείο μας από δώ και πέρα θά είναι εκεί!

— Σκέπτομαι ότι το αϊθέριο αυτό πλάσμα βρίσκει στα χέρια του Καρδινάλιου και πάω να τρελλαθώ! απάντησε ο Τραγκαβέλ.

— Πάω κιόλας! απάντησε ο Μονταριόλ.

Ο Μωλού έκανε νόημα στον Πρασινάδα ν' ακολουθήση το Μονταριόλ.

— Έχω μερικούς φίλους εδώ στο Παρίσι, είπε ο Μωλού στον Τραγκαβέλ. Κάτι θά μάθω κι' εγώ άπ' αυτούς!... Χαίρε!... Θά σε ξαναδώ πάλι αύριο στο σπίτι μου.

Ο κόμης ντε Μωλού ήταν άνθρωπος άνεπτυγμένος, του κόσμου, και έξαιρετικά ευάισθητος. Κατάλαβε ότι στην ψυχική κατάστασι όπου βρισκόταν ο Τραγκαβέλ, δεν μπορούσε ν' άντιλήψη παρηγοριά παρά μόνον από τον ίδιο τον έαυτό του.

Κάποτε ή μοναξιά δηλητηριάζει, μα είναι και φορές που ζωογονεί τον άνθρωπο σάν βάλασμο.

Ο Μωλού βγήκε έξω από τη θεληματική εκείνη φυλακή τους. Συνάντησε στην αίθουσα τη Ρόζα, την όποια άπλωσ χαίρετης. Αλλ' άμα έφτασε στην καμπή του δρόμου, γύρισε το κεφάλι του και την είδε που στεκόταν στην έξωπορτα και τόν παρακολουθούσε με μάτια λυπημένα.

Τελευταίος βγήκε ο Τραγκαβέλ. Και γύριζε στους δρόμους δλη την ήμερα, με την ξεγνοιασιά των άποφασισμένων να χάσουν τη ζωή τους.

Ο ΡΑΣΚΑΣ ΚΙ' Ο ΚΟΡΙΝΙΑΝ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΟΥ ΤΡΑΓΚΑΒΕΛ

Οί άναγνώσται μας θά έχουν ξεχάσει ίσως την κυρά Βριγιττα, γιατί είχε μικρό μέρος στην ιστορία μας. Είναι ή νοικοκυρά του σπιτιού της όδου Σαινταβουά, πίσω από την όποια βρισκόντουσαν οι κηποι του μεγάρου της όδου Κουρτώ. Στο ύψλότερο πάτωμα αυτού του σπιτιού κατοικούσε ο Τραγκαβέλ.

Τη μέρα εκείνη, κατά τις τρεις τ' άπόγευμα, ή κυρά Βριγιττα δέχθηκε την έπισκεψή του Ρασκάς. Ο κατάσκοπος παρουσιάσθηκε μ' ένα σχοινί τυλιγμένο στη μέση του, χαίρετώντας με ύποκλισεις ίπποτικές. Έγλύκανε κατόπιν όσο μπορούσε τη φωνή του, και γεμάτος ευγένεια είπε:

— Καλημέρα, κυρία Βριγιττα!... Θάάκουσε, βέβαια να λένε για τίς φυλακές που έκτισε ο Έκλαμπρότατος Καρδινάλιος!

— Και τί σχέση έχω γώ με τίς φυλακές, κύριε μου;

— Έχεις σχέση και μεγάλη μάλιστα!... Στις φυλακές αυτές βάζουν τίς γυναίκες που επαναστατούν!... Καταλαβαίνεις τώρα;

— Τι μου τά λες έμένα αυτές;... Εγώ δεν είμαι επαναστάτισσα!

— Ναί, της απάντησε ο Ρασκάς. Μα θά γίνης, εθώς μόλις κάνης πως άρνείσαι να μου παραδώσης το κλειδί, που ζητώ εκ μέρους του Έκλαμπρότατου!

— Ποιό κλειδί... Χριστέ μου! Δεν σε καταλαβαίνω!

— Το κλειδί του σπιτιού του Τραγκαβέλ!

— Νάτο!... Πάρε το!... Μα να πής στον Έκλαμπρότατο...

— Άκούσε! βιάστηκε να πη ή Ρασκάς, για να την διακόψη.

— Άν πής σε κανέναν, όποιος και νάνε, πως ήρθα εδώ... ή και πως με είδες άκόμη!... Θά σε βάλουν σε μία φυλακή από την όποια δεν βγαίνει κανείς ζωντανός!

— Η κυρά Βριγιττα σάσισε. Την ίδια στιγμή ο Ρασκάς μπηκε στο σπίτι του Τραγκαβέλ κι' έτρεξε στο παράθυρο.

— Λαμπρά! σκεπτόταν, κυττάζοντας έξω. Νά το μέγαρο της ευγενειάτης δεσποινίδος!... Άν δεν σπάσουν τά κόκκαλα μου, χτυπώντας πάνω στον τοίχο, θά φθάσω ως κάτω στον κήπο με τό σχοινί που βαστώ!... Θά δώ τότε και θά μάθω!... Μα τί άλλοκοτες άλλαγές!... Προχθές ακόμη προσπαθούσα να την σώσω!... Σήμερα θά κινδυνέψω να τσακισθώ, για να την καταστρέψω!... Μα γιατί να νοιάζομαι για ξένες δουλειές;

— Σκέφτηκε πως ή ιδέα που τοῦ έρχόντουσαν στο μυαλό ήσαν εμπόδια στη δουλειά του, και κούνησε το κεφάλι του για να τις διώξη.

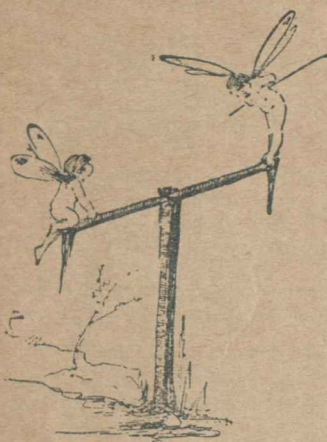
— Έδωσε κατόπιν τό σχοινί του στο αϊθέρ του πρεβζιού του παράθυριού, δρόσκέιες, πιάστηκε δυνατά από τό σχοινί, κι' άρχισε να γλιστράη προς τά κάτω.

(Ακολουθεί)

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΘΕΛΩ ΝΑ ΠΝΙΞΩ ΤΟ ΔΙΚΗΓΟΡΟ ΜΟΥ !...

ΤΟΥ ΟΥΪΛ ΣΚΩΤ

Ο πρωί χτες πήγα να συμβουλευθώ το δικηγόρο μου. Τον λένε Σμιθ.

—Τι τρέχει; Μὲ ρώτησε.
—Ήρθα γιὰ κάτι ὀρνίθες, τοῦ εἶπα.
—Αἱ, ἔτσι;
—Ναί, ἔχω ἕνα περιβόλι. Κι' ἔχω κι' ἕνα γείτονα πού τὸν λένε Γκόρτον. "Ε, λοιπόν, αὐτὸς ὁ Γκόρτον ἔχει κάτι ὀρνίθες.

—Καταλαβαίνω... ἔκανε ὁ δικηγόρος μου.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ χτύπησε τὸ τηλέφωνο κι' ὁ Σμιθ πήρε τὸ ἀκουστικό.

—Ἐξακολούθησε μοῦ εἶπε σ' ἀκούω κι' ἔτσι...

—Λοιπὸν, συνέχισα τὴν περασμένη ἑβδομάδα συγύρισα τὸ περιβόλι μου...

—Ἐνα ὁμορφο περιβόλι, μίστερ Σμιθ. Μοῦ κόστισε τριακόσια δολάρια! Ὁ γείτονάς μου ὅμως, ἄφησε ἐλεύθερες

τις ὀρνίθες κι' ἐκείνες ἔφυγαν ἀπὸ τὸ περιβόλι τοῦ καὶ μῆτχαν στὸ δρόμο.

—Μιὰ ὑπόθεσι; ρώτησε ὁ δικηγόρος μου στέκοντας πάντα στὸ τηλέφωνο.

—Σταμάτησα πάλι, μὰ ἐκεῖνος μοῦ εἶδε τὸ τηλέφωνο, σηκώνοντας τὸ φρούδι του.

—Ἐξακολούθησε, σ' ἀκούω, μοῦ εἶπε.

—Λοιπὸν, χτύπησε μιὰ ὀρνίθα μὲ μιὰ κοτρώνα...

—Ἀναλαμβάνω ἐγὼ τὴν ὑπόθεσι! Ἐκαμὲ ὁ δικηγόρος μου καὶ κρέμασε τὸ ἀκουστικό.

Ἐπειτα χτύπησε ἕνα κουδούνι.

—Πὼς τὸ λένε αὐτὸ τὸ ὑποκείμενο; Μὲ ρώτησε ἑαφνικὰ ὁ δικηγόρος μου.

—Ποῦ ὑποκείμενο; ἔκαμα.

—Αὐτὸ τὸ ὑποκείμενο πού ἔκανε τὴν ἀνάρεσι!

—Τὴν ἀνάρεσι τὴν ἔκαμα ἐγὼ... Τοῦ ἀπήντησα.

—Ἐγὼ κι' ἡ γυναῖκα μου.

—Αἱ, ἐπὶ ἔκανες τὴν ἀνάρεσι! Φώναξε κατὰ-πληγὸς.

—Καὶ γιὰ ποῖο λόγο!

—Γι' αὐτὲς τὶς ὀρνίθες πού σοῦ ἀνέφερα.

—Χρὶς! Δὲν μοῦ κάνεις τὴ χάρι νὰ μοῦ τὰ ξαναπῇς ἀπ' τὴν ἀρχή; Μὲ παρεκάλεσε ὁ δικηγόρος μου.

—Πρέπει νὰ ξέρω ὅλες τὶς λεπτομέρειες.

—Ναί, ἔχω τὴν ἀτυχία νὰ ἔχω ἕνα γείτονα πού τὸν λένε Γκόρτον καὶ πού ἔχει στὸ περιβόλι του ἕνα σωρὸ ὀρνίθες...

—Θέλεις ἕνα ποῖο; Μὲ ρώτησε ὁ μίστερ Σμιθ.

—Εὐχαριστῶ τοῦ ἀπήντησα. Λοιπὸν τὴν περασμένη ἑβδομάδα συγύρισα τὸ περιβόλι μου...

Ἐαφνικὰ ἀνοίξε ἡ πόρτα καὶ μῆτχε μέσα ὁ βοηθὸς του.

—Ἐξακολούθησε, μοῦ εἶπε ὁ δικηγόρος.

—Λοιπὸν, τὴν ἄλλη μέρα, ὁ Γκόρτον ἄφησε ἐλεύθερες τὶς ὀρνίθες κι' ἐκείνες ἔφυγαν ἀπὸ τὸ περιβόλι τοῦ καὶ μῆτχαν στὸ δρόμο...

—Ἐγὼ ἕνα ραντεβού μὲ τὸν μίστερ Γκράχαμ. Πότε εἶπε; Τὴν Πέμπτη ἢ τὴν Παρασκευή; Ρώτησε ὁ δικηγόρος μου.

—... καὶ μῆτχαν στὸ δρόμο μου, ἔξακολούθησα. Κι' ἐγὼ τότε ἀρπάξα μιὰ κοτρώνα...

—Δὲν ξέρω πότε εἶνε ἀκριβῶς αὐτὸ τὸ ραντεβού... Ἀπάντησε ὁ βοηθός.

—Μοῦ κάνεις τὴ χάρι νὰ κυττάξω; Τὸν παρεκάλεσε ὁ δικηγόρος.

—Ἀμείωσ! Τοῦ ἀπάντησε ὁ ὑπάλληλός του.

—Παράξενος ἄνθρωπος αὐτὸς ὁ Γκράχαμ. Φώναξε ὁ δικηγόρος. Μπορεῖ νὰ χαλάσῃ τὸν κόσμο ἂν τύχῃ καὶ δὲν πάω στὸ ραντεβού! Τὶ νὰ κάνῃ κανεῖς;... Τὶ νὰ κάνῃ...

—Ὑπομονή, τοῦ ἀπάντησα. Λοιπὸν ἐκείνη ἡ ὀρνίθα ψόφησε.

—Θὲς ἕνα οὐίσκυ;

—Εὐχαριστῶ.

—Ἐξακολούθησε.

—Ἐνὰ τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν νὰ πιστοῦμαι μὲ τὸν Γκόρτον, τοῦ εἶπα καὶ πῆρα τὸ ποτήρι μὲ τὸ οὐίσκυ.

—Συγγνώμην μὲ διέκοψε

ὁ δικηγόρος μου, ἔξακολούθησε ἐσὺ, ἐγὼ σ' ἀκούω, καὶ ἔξαφνικὰ τ' ἀκουστικό σχημάτισε ἕναν ἀριθμὸ στὸ τηλέφωνο.

—Μαλώσαμε λοιπὸν μὲ τὸν Γκόρτον κι' εἶπαμε ἕνα σωρὸ βοήθειες. Σὲ μιὰ στιγμὴ μάλιστα ἐγὼ τοῦ ἔδωσα μιὰ γροθιά στὴ μύτη.

Κι' ἔτσι ὁ Γκόρτον τώρα μὲ φοβερίζει διὰ τὸ μὲ καταγγεῖλῃ ἐπὶ τὸ δίκω ἐπιθεσί. Γιατί... γιατί ἔσπασα καὶ τὸ κεφάλι τῆς γυναῖκας τοῦ κοντὰ στ' ἄλλα! Θέλει λοιπὸν νὰ μὲ καταγγεῖλῃ...

—Ποιὸς; ρώτησε ὁ δικηγόρος μου.

—Ὁ Γκόρτον.

—Τί εἶνε αὐτὸς ὁ Γκόρτον; Ξαναρώτησε, κρατώντας τὸ ἀκουστικό τοῦ τηλεφώνου στ' αὐτὴ του.

—Ὁ γείτονάς μου, τ' ἀπάντησα. Ἐνας στριμμένος μ' ἕνα τοιμπούκι καὶ πάντα στὸ στόμα.

—Συγγνώμην φαίνεται πὼς θὰ μοῦ διέφυγε τ' ὄνομά του...

Καὶ γυρίζοντας ὁ καλὸς σου στὸ τηλέφωνο φώναξε:

—Ἐμπρός. Εἶσαι σὺ, Τζόννι; Μὲ καταλαβαίνει νὰ ἦ ὅχι; Συγχρόνως μὲ κύτταξε καὶ μοῦ χαμογέλασε.

—Θαυμάσια! Φώναξα ἐγὼ, Ὡραία συνεννόησι!

—Ἐξακολούθησε μοῦ εἶπε ὁ δικηγόρος μου. Πὼς ἔχουν τὰ γονότα.

—Ναί, ὁ Γκόρτον θὰ μοῦ ζητήσῃ λεία ἀποζημίωσι γιὰ ψυχικὴ βλάβη. Θέλει δέκα χιλιάδες δολάρια.

—Καὶ ποῖα ἦταν ἡ ἀφορμὴ τοῦ καυγᾶ; Μὲ ρώτησε ὁ δικηγόρος.

—Ἦ ὀρνίθες.

—Δὲν καταλαβαίνω γιατί νὰ ἔχεις ὀρνίθες στὸ περιβόλι σου, μοῦ εἶπε. Εἶχα κι' ἐγὼ ἄλλοτε. Μὰ τίς παρήγαγε. Εἶνε μεγάλος μελάνης.

Πολὺ μεγάλος!...

—Μὰ δὲν ἔχω ἐγὼ ὀρνίθες! Διαμαρτυρήθηκα.

—Δὲν ἔχεις;

—Ὅχι!

—Ὡ, φώναξε, νόμιζα πὼς εἶχες! Μὰ δὲν μοῦ εἶπες πρὸ δόλιγος...

Ἐμπρός!.. Ἐμπρός!.. Ἐπὶ εἶσαι Τζόννι; Ναί, ἔδω, Σμιθ. Ἀκουσε, βρε ἀδερφέ... Ἐχεις ἀνάβῃ ἐσὺ αὐτὴ τὴν κατάσχεσι; Ναί, Ναί. Θαυμάσια!

Εἶσαι μιὰ μεγαλοφυΐα, Τζόννι! Ναί, γιὰ σοῦ!

Κι' ὁ δικηγόρος κρέμασε τὸ ἀκουστικό.

—Τὸ γεγονός εἶνε, ψιθύρισα μὲ πένθυμ φωνὴ γιὰ νὰ τὸν συγκινήσω, ὅτι μοῦ ἀράντισε τὸ περιβόλι!

—Μπᾶ; Ἐχεις περιβόλι; Ἀπόρησε ὁ δικηγόρος.

—Μὰ βέβαια καὶ τὸ εἶχα συγύρισε μιὰ χαρὰ τὴν περασμένη ἑβδομάδα.

—Ἐξακολούθησε... Μῆτχαν ἡ ὀρνίθες, ἂν δὲν κάνω λάθος, καὶ σοῦ ἀράντισε τὸ περιβόλι.

—Ἀκριβῶς, φώναξα ὁλόχαρος.

—Νὰ πάρῃ ἡ ὀρνίθ! Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω γιατί περικεῖ ἀνθρώποι ἐπιμένουν νὰ ἔχουν ὀρνίθες... Εἶπε ὁ δικηγόρος μου. Πὼς εἶνε αὐτὸς ὁ Γκόρτον πού ἀναφέρεις κάθε τόσο;

—Ὁ γείτονάς μου.

—Καὶ φυσικὰ θὰ μῆτχαν καὶ στὸ περιβόλι αὐτοῦ τοῦ Γκόρτον καὶ θὰ τοῦ τὰ ἔκαναν θάλασσα.

—Ὅχι, ὅχι! Διαμαρτυρήθηκα. Ἦ ὀρνίθες εἶνε δικές του.

—Ὁ βοηθὸς τοῦ δικηγόρου μου μῆτχε πάλι στὸ γραφεῖο αὐτῆς τῆς στιγμῆς.

—Τὸ ραντεβού εἶνε γιὰ τὴν Παρασκευή, τοῦ εἶπε.

—Ὁ δικηγόρος μου ἔτριψε τὰ χέρια του εὐχαιρισμένος.

—Ἀγαπῇ μοι φίλε, αὐτὴ ἡ ὑπόθεσις εἶνε γιὰ γέλια! Μοῦ εἶπε.

Δὲν μπορεῖς νὰ κάνῃς τίποτε! Πόσο σοῦ εἶχε στοιχίσει τὸ περιβόλι! Πεντακόσια δολάρια; Ἐκείνο πού σὲ συμβουλεύει νὰ κάνῃς εἶνε τὸ ἔξῃς: σκότωσε μὲ κοτρώνας τὶς ὀρνίθες, ἂν ξαναμῶν στὸ περιβόλι σου κι' ἂν σοῦ πῇ τίποτε ὁ Γκόρτον δὲς του μιὰ γροθιά στὴ μύτη. Σπάσε καὶ τὸ κεφάλι τῆς γυναῖκας του.

Ἐπειτα εἶπα νὰ μὲ βρῇς κι' ὅλα τ' ἄλλα εἶνε δική μου δουλειά.

—Ναί... μὰ... προσεπάθησα νὰ τοῦ ἐξηγήσω.

Ξέρω τὶ σοῦ λέω. Ἐλα νὰ μὲ βρῇς καὶ μὴ σὲ νοιάζει! Καὶ τώρα δώσε μου εἰκοσιπέντε δολάρια γιὰ τὴ συμβουλή, ἀγαπητέ φίλε. Εὐχαριστῶ. Ρόμπινσον, ὠδήγησε τὸν κόριο.

—Ὡρεβονάρ, ἀγαπητέ μου φίλε, ὠρεβονάρ!...

—Κι' ἔτσι ἔφυγα ἀπὸ τὸ δικηγόρο μου, τρίζοντας τὰ δόντια μου ἀπὸ τὴ λύσσα. Ἐκείνη τὴ στιγμὴ θὰ μποροῦσα νὰ σκοτώσω ἄνθρωπο! Ἦθελα νὰ πνίξω κάποιον... Ποιόν; Ποιὸν ρωτᾷτε; Τὸ δικηγόρο μου, διόβολε!...

Τὸ δικηγόρο μου λέω!...

ΟΥΪΛ ΣΚΩΤ

Ἐσπασε τὸ κεφάλι τῆς γυναῖκας του!

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΜΑΣ

ΑΠΟΜΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΤΩΝ ΠΡΩΤΩΝ ΕΤΩΝ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ ΤΟΥ ΘΕΩΝΟΣ

(Ἀπὸ τὸ περίφημο διέλλιο τοῦ συνοδευσάντος τὸν Ὁθωνα κατὰ τὴν τοῦ στήν Ἑλλάδα Βαυαρὸν ἀξιωματικῷ Χριστόφωρῳ Νέξερ)

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)
ΛΟΙ ΜΠΑΙΝΟΝΤΑΣ μέσα, προσαγόρευαν πρῶτα ἔμένα, κ' ἔπειτα φιλοῦσαν μὲ σεβασμὸ τὸ χέρι τοῦ Καπετὰν Θεωνά.

Οἱ περισσότεροι ἄνδρες κἀθισαν στὴν μεγάλη ψάθα πού ἦταν ἀπλωμένη μπρὸς τὸ τζάκι, ἀλλὰ κανεὶς δὲν κἀθισε ἀπὸ τὴν πλευρὰ πού καθόμουν ἐγὼ κι' ὁ Καπετὰν Θεωνάσης. Κἀθισαν ὅλοι ἀπέναντί μας καὶ σχηματίσαν ἡμικύκλιο. Οἱ γυναῖκες πάλι πηγαίνοντο ἐκτὸς τοῦ ἔργου.

Ὁ Καπετὰν Θεωνάσης μοῦ ἐξήγησε ὅτι αὐτοὶ αὐτοὶ ἦσαν συγγενεῖς του, παιδιὰ του, κορίτσια του, γαμπροὶ του, νύφες του, ἔγγονοι του, διαῖονοι, ὅτι ἀποτελοῦσαν ὅλοι μιὰ οἰκογένεια, τῆς ὁποίας τὰ μέλη ἦσαν τριαντάεξι κι' αὐτὸς ὁ ἀρχηγός.

Ἐπίσης, μὲ πληροφορήθηκε, ὅτι ὁσὰκις κανένα ἀπὸ τὰ παιδιά του παντρεύεται μιὰ νέα πού εἶχε ἀρκετὴ περιουσία, δημοφιλῆς ἦταν ἐκείνη, ὅτι οἰκογένεια κ' ἔτριξε δικὸ τοῦ σπῆτι.

Ἐξάφνα, καθὼς μιλοῦσαμε, ἀκούσαμε φασαρία στὴν αὐλὴ καὶ φωνὲς παιδιῶν. Ἦ γορὰ βγήκε ἔξω καὶ ξαναγύρισε σὲ λίγο χαρούμενη καὶ μὰς εἶπε ὅτι ἕνα ἀπὸ τὰ ὄντια τῆς εἶχε σκοτώσει ἐν ἀγροικατικῷ στὸ κυνήγι. Τότε σηκώθηκε κι' ὁ Καπετὰν Θεωνάσης καὶ μὲ παρακάλεσε νὰ τὸν συνοδεύω γιὰ νὰ δοῦμε τὸ θῆρα.

Ἦταν, ἕνα ὠραῖοτατο ἀγροικατικὸ τοῦ ὁποῖο τὸ βῆλι τοῦ νεαροῦ κυνηγοῦ εἶχε πετύχει κατὰκαρδὰ.

Ὅπως ἐβλεπε τὰ ὄπλα τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων, τὰ δυσκολεμένα καὶ βαρεὰ, θὰ θαύμαζε τὴ σκοπευτικὴ τους ἱκανότητα.

Τὴν ἄλλη μέρα, παίρνοντας ἕνα ὑπεξωμιατικὸ καὶ δέκα στρατιῶτες, διευθύνθηκα στὴν χαράδρα, ὅπου εἶχαν σημειωθῇ ἡ περιουσία ληστείας. Ἀλλὰ οἱ λησταὶ εἶχαν γίρει πᾶ ἀφαντοί. Βρῆκαμε μόνο μερικὰ ἴχνη φωτιάς τὴν ὁποία οἱ λησταὶ εἶχαν ἀνάψει τὴν περασμένη μέρα. Κατὰ τὸ βράδυ, γυρίσαμε πάλι στὴν Ἀράχωβα.

Μίλις μῆτχαν στὴν αὐλὴ τῆς κατοικίας τοῦ Καπετὰν Θεωνάσης, ἔβλεπα συγγενικοὺς αὐτοῦ καὶ ὅλους τοὺς οἰκογενεῖς αὐτοῦ. Ὅλοι χειρονομῶσαν καὶ μιλοῦσαν εὐθυμῶς, σὰν νὰ εἶχε συμβῇ κάποιο εὐχρηστό γεγονός. Καὶ πράγματι, ἡ τρίτη κόρη τοῦ οἰκοδεσπότου ὁποία εἶχε παντρευτῇ πρὸ δέκα περὶπου μηνῶν, εἶχε γεννήσει τὴν ἡμέρα ἐκείνη ἀγόρι.

Σὲ λίγο γύρισε ἀπὸ τὸ κυνήγι ὁ Καπετὰν Θεωνάσης μὲ δύο ἀπὸ τὰ παιδιά του κ' ἕναν ἀπὸ τοὺς γαμπρούς του κ' ἀμέσως ἐσπευσαν νὰ ποῦ ἀναγγεῖλουν τὴν εὐχάριστη εἰδήσι. Ἐτρεξα καὶ ἐγὼ νὰ συγχαρῶ τὸ γέρο παππού, ὁ ὁποῖος παντὶν κατενθουσιασμένος, γιατί τὸ νεογέννητο ἦταν ἀγόρι. Τότε ἐκεῖνος μοῦ ἔσφιξε τὸ χέρι καὶ μοῦ εἶπε:

—Ἐσέις, κύριε, πρέπει νὰ βαφτίστες τὸ ἐγγονάκι μου καὶ νὰ γίνουμε κουμπάροι.

Ἀέτηκα εὐχαριστῶς τὴν πρότασί του κ' ἀμέσως ὁ Καπετὰν Θεωνάσης ἄρχισε νὰ μὲ προσφωνεῖ κουμπάρη, πράγμα πού τὸ ἔκαναν ὅλοι οἱ συγγενεῖς του, οἱ ὁποῖοι μοῦ ἔσφιξαν τὸ χέρι καὶ νὰ μὲ συγχαροῦν.

Μετὰ δύο μέρες, τὴν Κυριακή, ἔγινε τὸ βάπτισμα καὶ τὸ παιδί ὀνομάστηκε Ὁθων. Μετὰ τὸ βάπτισμα παρετέθη ὀρεκτικώτατο γεῖμα, κατὰ τὸ ὁποῖο φάγαμε ἀγροικατικὰ ψημένον στὴν σούλα, λαγούς μὲ γαρνιτούρα ἐλπίδες καὶ πέρδικες, καὶ ἔφαμε ἀφθονο κατὰ Ἀραχωβίτης.

Σὲ λίγο ἔφηρε τὴν εὐθυμία μὰς ἔπιασε δόλος, καὶ ἀποστράφηκα ὀρεκτικῶς καὶ τὸ κορίτσι βγῆκε στὴν αὐλὴ καὶ ἐσημάτισαν κύκλο γύρω ἀπὸ τὸ μελάνι πλάτανου. Τοῦ χοροῦ προηγεῖτο μιὰ νύφη καὶ Καπετὰν Θεωνάσης, λιγερὴ καὶ ξανθὴ τῆς ὁποίας οἱ πικνοὶ χρυσοὶ πλόκαμοι κυμάτιζαν στὸν ἀέρα. Ἀνεμίζοντας τὸ βαθυπόφυρο μαντήλι τῆς ἡγουμένης ἐνα αὐτοσχέδιο τραγοῦδι, τὸ ὁποῖο ἐκτελούσαν κατόπιν ὁλόκληροὶ ὁ χορός.

Ὁ δόλος τοῦ φεγγαριοῦ φώτισε σὲ λίγο τὸ θέαμα αὐτὸ κ' ἡ εὐθυμία, ἡ χαρὰ καὶ τὸ τραγοῦδι βάστηξαν ὡς τὴ μιὰ μετὰ τὰ μεσάνυχτα. Τότε ἀνεβήκαμε ὅλοι ἐπάνω γιὰ νὰ κοιμηθούμε.

Ὡς τὴν ἡμέρα ἐκείνη, πλάγιασα σὲ μιὰ ψάθα, ἐπάνω στὴν ὁποία ἔστρωναν τὰ σκεπάσματά μου. Ἀλλὰ τὸ βράδυ ἐκείνο μ' ἔβαλαν νὰ κοιμηθῶ μαζὺ μ' ὅλη τὴν ἄλλη οἰκογένεια, ἀνάμεσα ἀπ' τὴ γορὰ σύζυγο τοῦ Καπετὰν Θεωνάσης καὶ τὴν δεκαπενταετῆδα ἑγγονὴν τοῦ Κατῆνα, γιατί τώρα πού εἶχα γίρει κουμπάρος, εἶχα γίρει καὶ συγγενής, καὶ μὲ θεωροῦσαν πᾶ γιὰ δικὸν τους. Ἦ Κατῆνα, πάλαι στὴν ὁποία θὰ κοιμώμουν ἕταν μιὰ ὠραῖοτάτη κι' ἀξιάγαπητη νέα, πολὺ τολμηρὴ καὶ πολὺ ἀθάνα.

Εγὼ ἔβγαλα τὸν ἐπενδυτὴ μου καὶ τὶς μπότες μου, ὅχι ὅμως καὶ τὴν κυλῶτα μου καὶ πλάγιασα στὸ κοινὸ στρώμα. Ἦμουν κουρασμένος καὶ τὸ κεφάλι βαρὺ ἀπ' τὸ κρασί. Ἦ γορὰ οἰκοδεσποῖνα μὲ σκέπασε μὲ τὴ βαρεὰ μύλλινη κουβέρτα, ἡ ὁποία εἶχε μάρκος ἐκατὸ τοὺλάχιστον πῆχες καὶ σκέπαζε ὅλους τοὺς κοιμισμένους.

Σὲ λίγο ἀποκοιμήθηκα. Ὅταν ξύπνησα, εἶχε ἀρχίσει νὰ χαράξῃ. Ντραπῆκα ὅμως νὰ σηκωθῶ, γιατί ἡ ὠραία Κατῆνα εἶχε περάσει ἐπάνω στὸν ὕπνο τῆς, γύρω ἀπ' τὸ λαμὸ μου τὸ παχὺ καὶ στρουγγυλὸ μπράτσο τῆς. Ἀργὰ ἀργὰ τραβήχτηκα πρὸς τὴ γορὰ κι' ἔτσι ἀπαλλάχτηκα ἀπ' τὴν ἐπικίνδυνον αὐτὴν περιπέτει. Χρειαζόταν μεγάλη δύναμις σ' ἕνα νέο εἰκοσιπέντε χρόνων σὰν ἔμένα γιὰ νὰ μείνῃ ἥσυχος σ' αὐτὴ τὴ θέσι.

Ἐπὶ δύο νύχτες ἀκόμα, κοιμήθηκα στὴν ἴδια θέσι, πού ἡ γεινιάσις τῆς Κατῆνας τὴν ἔκανε τόσο ἐπικίνδυνον, γιατί σὲ κάθε στιγμὴ ἀναβῇ ἡ νεανικὴ μου φαντασία κι' αὐτὸ τὸ ἄναμα μοῦ ἔφερε μεγάλη ἀνῆστια καὶ ἀνησυχία. Τὴν τελευταία μάλιστα νύχτα τὸ μαρτύριό μου κατάντησε πραγματικὰ ἀφόρητο. Τότε σηκώθηκα, κ' ἐγὼ, πῆρα τὴ χοντρὴ παλληκαρίσια καπότα μου, τυλίχτηκα σ' αὐτὴ καὶ βγῆκα στὸ χαγιάτι τοῦ σπιτιοῦ, ὅπου ἀποκοιμήθηκα ὡς τὸ πωρὶ.

Τὸ ἴδιο πρωῒ, ἔφθασε ἕνας χωρικός ἀπ' τὴ Λειβαδιά, ὁ ὁποῖος μοῦ ἀνήγγειλε ὅτι τὸν εἶχαν ληστῆσει στὰ στενὰ τοῦ Παρανασοῦ. Τότε ἀποφάσισα νὰ στρατοπεδεύω στὸ ὑπαίθριο μαζὺ μὲ τοὺς στρατιῶτες μου στὴν εἰσοδο τῶν στενῶν. Φύγαμε λοιπὸν, πρὸς μεγάλην λύπη τῆς οἰκογενείας τοῦ Καπετὰν Θεωνάσης, καὶ στήσαμε τὸ στρατόπεδο μου στὴν εἰσοδο τῶν στενῶν. Μείναμε ἐκεῖ ἑντεκα ἡμέρες, μὰ στὸ διάστημα αὐτὸ, κανένας ληστὴς δὲν φάνηκε στὴν περιφέρειά. Τέλος τῆς ἐνδεκάτης ἡμέρας, ἔλαβα τὴ διαταγὴ νὰ ξαναγυρίσω στὴν Ἀμφισσα. Τὸ ἴδιο βράδυ ἔφθασα στὴν Ἀμφισσα μαζὺ μὲ τὸ ἀπόσπασμα κ' ἐκεῖ ἔγινε δεκτὸς μὲ μεγάλη χαρὰ στὸ σπῆτι τοῦ Καπετὰν Θεωνάσης. Εἶδα τὸν ἀναδελφικό μου κ' ἡ χαριτωμένη Κατῆνα μοῦ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΜΙΑ ΩΡΑ ΜΕ ΤΟΝ... ΠΑΤΕΡΑ ΤΟΥ ΑΡΣΕΝ ΛΟΥΠΕΝ

(Μια εξαιρετικά ενδιαφέρουσα συνέντευξη με τον διάσημο Γάλλο μυθιστοριογράφο Μωρίς Λεμπλάν)

ΓΝΩΣΤΟΤΑΤΟΣ Γάλλος δημοσιογράφος, ο Φρειδερίκος Λεφβέρ δημοσίευσε τελευταία στο «Φιλολογικά Νέα» του Παρισιού μια εξαιρετικά ενδιαφέρουσα συνέντευξη του με τον παγκοσμίως γνωστό συγγραφέα «αστυνομικών» μυθιστορημάτων Μωρίς Λεμπλάν, το δημιουργό του θρυλικού 'Αρσέν Λουπέν. Ποιος από τους αναγνώστες μας δεν ξέρει τον Λουπέν; Ποιος δεν έχει διαβάσει μια τουλάχιστον περικοπή της; Ασφαλώς όλοι. Γι' αυτό είμαστε βέβαιοι πως δίνουμε μια εξαιρετική σελίδα μεταφράζοντας εδώ τη συνέντευξη του Λεφβέρ με τον Μωρίς Λεμπλάν.

«Το μικρό μέγαρο του κ. Λεμπλάν—γράφει ο Λεφβέρ—βρίσκεται σ' ένα δρόμο του 'Βιέν, πλημμυρισμένο από ήλιο και γαλήνη στο βάθος ενός τυκνού κήπου. Μόλις χτυπήσει την πόρτα του, ο ίδιος ο κ. Λεμπλάν ήρθε και μου άνοιξε. Μέσ' στο ημίφως του αντιπάλου, τον κυτάξω με προσοχή: είναι ψηλός στο ανάστημα, λεπτός, κομψός σαν 'Αγγλός στο ντύσιμο, με μαλλιά άσπρα, μάτια φωτεινά και πολύ γλυκό πρόσωπο. Με υποδέχεται μελόγιο εγγάρδια κι' απλά: Δυστάει που λόγω του καιρού δεν μπορεί να με δεχτεί στον κήπο του, τον οποίο αγαπάει τόσο ώστε τον περιποιείται μόνος του, και με οδηγεί στο θερινό γραφείο του. Οι τοίχοι του δωματίου αυτού είναι σκεπασμένοι από βιβλία.

—Αυτό τα βιβλία είναι ή μεταφράσεις των έργων μου—μου εξηγεί—ο Μωρίς Λεμπλάν. Ο 'Αρσέν Λουπέν έχει μεταφραστεί σ' όλες σχεδόν τις γλώσσες του κόσμου. Μά ή πιο θετική υποδοχή του έγινε στην 'Αγγλία και στην 'Αμερική.

Και, λέγοντας τα λόγια αυτά, κάθεται μπρός στο γραφείο του που είναι γεμάτο χαρτιά, και μου δείχνει μια πολυθρόνα κοντά στο τζακι για να καθίσω κι' εγώ.

Σωπαίνουμε τώρα κι' οι δύο. Ούτε ένας θόρυβος δεν φτάνει απ' έξω, η ατμόσφαιρα μέσα σ' αυτό γραφείο είναι κατάλληλη για στοχασμούς, για όνειρα και για φαντασίες. Δεν ξέρω γιατί, μου φαίνεται πως άορατα πλάσματα πλανιούνται στον αέρα.

Σε κάποια στιγμή, σηκώνω τα μάτια μου και βλέπω τον Λεμπλάν να με κυτάζει κι' ένα άπροσδιόριστο χαμόγελο στα χείλη. Φαίνεται σαν να μάντευε τη σκέψη μου και μου λέει:

—Στη θέση που καθόσαστε τώρα, κάθονταν κι' εγώ κάθε απόγευμα. "Οι κι' αν κάνω, όπου κι' αν βρίσκουμαι, ξαναγυρίζω εδώ στις πολυθρόνα κι' αφήνω τη φαντασία μου ελεύθερη. Και τότε ο 'Αρσέν Λουπέν δεν άργει να παρουσιαστεί. Μου φαίνεται πως τον βλέπω, πως τον ακούω. Ως τις όχθες του βόαδου ζώ μαζί του και τον αφήνω να μου διηγείται τις περιπέτειές του και τα κατορθώματά του. Σχεδιάζω τότε τα μυθιστορηματά μου, τον οποίον είναι ο ήρωας.

Κι' ο κ. Λεμπλάν προσθέτει μ' ένα τόνο ελαφρά ειρωνικό:

—"Οι" αυτά, εννοείται, δεν είναι στην πραγματικότητα παρά τρεις κ' εργασία. Κάθε απόγευμα από τις πέντε ως τις οχτώ είν' ή ώρα της φαντασίας και της δημιουργίας, όπως κάθε πρωί, από τις δέκα ως τις δώδεκα, είν' ή ώρα του γραφίματος και των διορθώσεων. Το καλοκαίρι όμως διακόπτω κάθε εργασία. Περνάω τους θερινούς μήνες στο 'Ερετά, όπου είν' ένα άλλο όμοιο κήπο, τον οποίο επίσης καλλιεργώ μόνος μου. Διαβάζω εκεί πολύ: εφημερίδες, περιοδικά, μυθιστορήματα. Μονάχα όταν είμαι στο Παρίσι εργάζομαι πολύ. Τότε βγαίνω πολύ έξω, πηγαίνω σπανίως στο θέατρο και σπανιότατα στον κινηματογράφο. Μ' αρέσει τη τακτική, γράφω ένα μυθιστόρημα το χρόνο, αν και κατά τα δύο τελευταία χρόνια, ή παραγωγή μου ήταν ακόμα μεγαλύτερη.

Και ο Μωρίς Λεμπλάν προ-

σθέτει μ' ένα χαμόγελο:

—"Όταν φτάσει κανείς στην ηλικία μου, πρέπει να εργάζεται περισσότερο. Ο καιρός έλπειται... Δεν είν' έτσι; Έπειτα εξακολουθεί:

—"Έχω μια μεγάλη γαλήνη. Είμαι ευτυχισμένος. Είπα στιγμές δι-σκολίες που τις τάραισε μια δυνατή νευρασθένεια. "Έτσι" και' ανάγκη έτι μερικά χρόνια, ή εργασία μου ήταν πολύ περιορισμένη. Γι' αυτό νοιώθω τώρα μια μεγάλη χαρά που αποφασίζω σ' αυτήν διάλειψη ακολουθώντας μια σφή πειθαρχία. Δεν υπαγορεύω τίποτε, τα γρα-φοί όλα με το χέρι μου, με το μολύβι, επάνω στο γονάτο μου. Αυτά τα χειρόγραφα άλλωστε είναι τόσο άδιστα ώστε όλες ή δακτυλο-γραφοί θ' αρνιόντουσαν να εργασθούν για μένο ένω μεγάλη έπισημη και ξαναγράφω δυο και τρεις φορές τα μυθιστορήματα μου: Μερικά κεφάλαια μάλιστα τα γράφω και δέκα φορές...

Και ο Μωρίς Λεμπλάν σιωπώνει πάλι. Τότε έπωφελοίμαι και τον ρωτάω για τα παιδικά του χρόνια και για το ντεμπούτο του στη φιλολογία.

—"Ε λοιπόν, αφού το θέλετε, θα σας ομολογήσω ότι γεννήθηκα στη Ρουέν στις 11 Δεκεμβρίου 1864, είμαι δηλαδή σήμερα 71 ετών. Ο πατέρας μου ήταν εφοπλιστής και είχε ολόκληρο στόλο που έκανε έμποριο μεταξύ Γαλλίας και 'Αγγλίας.

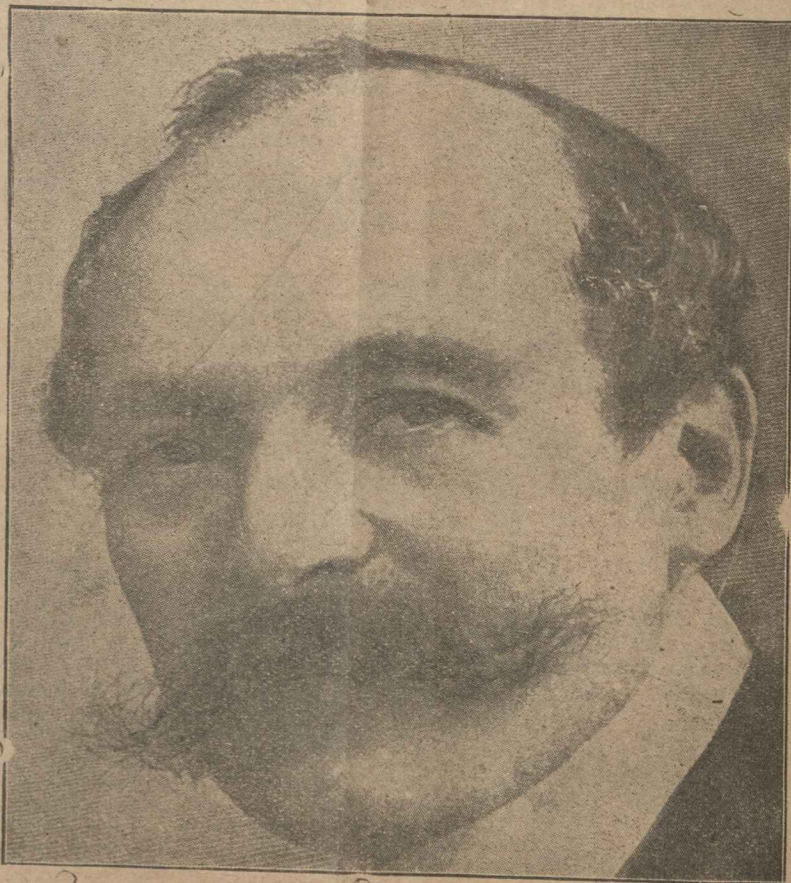
—"Όταν τελείωσα το γυμνάσιο της Ρουέν, πέρασα ένα χρόνο στο Μάντσεστερ κ' έναν άλλο στο Βερολίνο για να μάθω τα αγγλικά και τα γερμανικά. Ο πατέρας μου, ο οποίος ήθελε να γίνει βιομήχανος, με τοποθέτησε σ' ένα μεγάλο οικο έργο εργασία, του οποίου θα γινό-μουν άργότερα διευθυντής, γιατί είχαμε πολλές μετοχές σ' αυτόν. Αλο-μύονο! Εύθις εξ άρχης φάνηκε πως δεν είχουν καθόλου κατάλλη-λος για δουλειά αυτή. "Αντί να εργάζομαι, έγραφα άσχημους στίχους και διηγήματα, κατ' απομίμηση του Γκν ντε Μωπασσάν τον οποίο εθαύμαζα κι' ο οποίος ήταν γείτονάς μας στο 'Ερετά, όπου περνο-σαμε τα καλοκαίρια μας. Εκεί ο Μωπασσάν είχε μια μεγαλειώδη βίλλα, κοντά στη θάλασσα, μέσα στα δέντρα μιας κοιλάδας. Πολλές φορές ερχα πάει ως την πόρτα της, μά ερχα ξαναφύγει τρέχοντας, μη-τολμώντας να χτυπήσω το κουδούνι της. Είχα στείλει κιόλας στο με-γάλο αυτό συγγραφέα τα χειρόγραφα διηγημάτων μου, απ' τα οποία τότε είχα άφαιώσει το πρώτο. Τέλος μια μέρα συγκέντρωσα όλο το θύ-ρος μου και μπήκα μέσα στην βίλλα, όπου ο Μωπασσάν με δέχτηκε με μεγάλη καλοσύνη. Μά αντί να μου μιλήσει, όπως περίμενα για φιλο-λογία, μου μιλούσε διαρκώς για κάποιο έργο σκηνικό που ήταν καπνί στη βίλλα και του οποίου ο θόρυβος τον έξενεύει. Στη δεύτερη έπι-σκέψη που του έκανα—στο Παρί-σι, αυτή τη φορά—μου παραπο-νιόταν για τους θορύβους του δρόμου, αν και όλοι οι τοίχοι του διαμερισμάτος του ήταν ασφα-νοί με βαμπίλ.

—Και το Φλωμπέρ τον γνω-ρίζατε;

—Μ' έφερε στον κόσμο ο ή-δελφός του, ο ιατρός Φλωμπέρ και ή μητέρα μου ήταν σестη-λη της ανειμίας του, μά διαφέρει απ' αυτόν πολύ άμυδρό άνομη-σεις. Θυμάμαι μια φορά που ο Φλωμπέρ έφαγε στο σπίτι μας, μου χάιδεψε τα μαλλιά και μου είπε: «Μεγάλες από τότε που ο άδελφός μου σ' έφερε στον κό-σμο.» Είμουν τότε δέκα χρονών κ' έπειτ' από λίγο καιρό, ο Φλωμπέρ πέθανε.

—Έπειτα από ένα χρόνο που έμεινα στην έριουργία, την πα-ράτηρα κι' άρχισα να σπουδάζω νομικά. Μά γρήγορα τα πατά-σα κι' αυτά, για ναύτη στο Παρί-σι και ναρσασισμένος απ' τις κρι-τικές που έκαναν οι φίλοι μου στα διηγήματά μου. Ο πατέρας μου, αν και δυσαρεστήθηκε γι' αυτό, μου έστειλε αρκετά χρημα-τα, ώστε να ζώ άνετα.

—Τότε εξέδωσα μ' έσοδά μου τον πρώτο τόμο των διηγη-των μου. Κυκλοφόρησε σε χίλια αντίτυπα, απ' τα οποία 30 μόνον πωλήθηκαν. Μά αυτό δεν μ' άπα-θάρισε καθόλου και μέσα σε λί-γα χρόνια έβγαλα κι' άλλα δυο έργα, τα οποία είχαν την ίδι-

Ο Μωρίς Λεμπλάν.

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ ΚΑΙ ΣΤΑ ΑΛΛΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΚΕΝΤΡΑ

Η ΖΩΗ, ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ, Η ΑΠΙΣΤΙΣ, ΟΙ ΓΑΜΟΙ ΚΑΙ ΔΙΑΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

(Ειδήσεις, πληροφορίες, κεντσαρμολιά)

ΟΔΕΚΑ όμορφα «γκέρλες» του άμερικανικού κινηματογράφου άναστάτωσαν δώ και λίγες μέρες το Λονδίνο και το Παρίσι και τώρα περνούν τις διακοπές τους στις Κάννες. Πρό-κειται για τις γοητευτικές χορεύτριες του Γούντλεϊ ή όποιες πήγαν στην όμορφη λου-τρόπολι για να «γυρίσουν» τα έξωθενικά μιας τελευταίας ταινίας τους. Έννοείται ότι οι πλούσιοι παραθεριστές περπατά-βουν από την συντροφιά τους και πολλοί τους πρότειναν να τις παντρευθούν. Μά τα δώ-δεκα «γκέρλες» του Γούντλεϊ φημίζονται για την σοβαρότητά τους και ποτέ δεν θα έκα-νουν την τρέλλα να εγκαταλείψουν την ένδοξη καρριέρα τους για μια οικιακή ζωή άμφιβολής εύτυχίας! Άρκουνται λοιπόν στο να δημιουργή-νουν καθημερινώς οκάνδαλα και να σπαταλούν τα λεφτά των έφη-μερων φίλων τους σάν πραγματικές Άμερικανίδες. Έπειτα τους αφήνουν στα κρύα του λουτρού και μαζεύονται όλες στο ξενοδοχείο τους για να ήσυχάσουν και να ξεκουραστούν, άδιαφορώντας για τα παρτίδια και τις ήκεσίες των θαυμαστών τους.

Η γοητευτική «βεντέτα» Μέγκι Λεμονιέ «γυρίζει» τώρα ένα καινούριο φιλμ, μια όπερέττα του 'Ανρ Ντυβερνούα, που έχει άφή-σει έποχή σ' όλα τα ελαφρά μουσικά θέατρα της Εύρώπης.

Η Λουίζ Ούλριχ, ή περίφημη έρμηνεύτρια της «Ατέλειωτης Συμφωνίας», του «Λιμπελάι» και ένα σωρό άλλων όμορφων φιλμ, είναι μιά από τις πιο τυχερές «βεν-τέτες» Σήμερα «γυρίζει» αδιάκοπα στο «στούντιο» ένα πλήθος έργων κι' έχει καταρρίψει το ρεκόρ άντο-χής. Είναι άκούραστη και πρόθυμη πάντα να υπο-δυηθεί ένα ρόλο. Έννοείται ότι αυτό τρομάζει τους φίλους της γιατί φοβούνται ότι πολύ γρήγορα ή ώ-μορφη Λουίζ Ούλριχ θα πάθει υπερκόπωση. Γι' αυτό δεν παύουν να την συμβουλεύουν να έλαττώσει τις ώρες της δουλειάς της. Μά εκείνη δεν τους άκούει.

—Όταν παύω να εργάζομαι, τους λέει, νομίζω ότι χάνω όδικο τις ώρες μου. Λυποίμαι άκόμη που είμαι υποχρεωμένη να κοιμάμαι! Σέρετε τι δά πη νά χάνετε τη μισή μέρα σας στον ύπνο;

Κι' αλήθεια αυτή ή σκέψη στενοχωρεί τόσο πολύ την Λουίζ Ούλριχ ώστε θα ήταν ικανή να παντρευτεί τον άνθρωπο που δ' άνεκάλυπτε το φάρμακο κατά του ύπνου!

Στο Μάτιμ, δώ και λίγες μέρες, έγινε μια έπί-σκέψη μαγιά στην όποια έλαβαν μέρος διακόσια ό-μορφα κορίτσια, το ένα πιο γοητευτικό άπό τ' άλλο. Η έπιτροπή είχε άποτελεσθεί άπό τους καλύτερους αισθητικούς του Νέου Κόσμου, μεταξύ των οποίων ήταν πολλοί ζωγράφοι και άλλοι καλλιτέχνες. Ένα, ένα αυτά τα κορίτσια παρήλασαν άπό την είδική έξέδρα, χαϊρένησαν τον κόσμο, στάθηκαν λίγο για να τις θαυμάσει και τέλος πήραν μια όμορφη βουτία στη θάλασσα.

αν τύχη με το πρώτο, γιατί, άπλούστατα, δεν είχαν καμιά αξία! ήθε-λας βλέπετε, να κάνω σ' αυτά ψυχολογία.

—Ασφαλώς δε θα εξακολουθούσα τον ίδιο στραβό δρόμο, αν δεν παρουσιαζόταν ο έκδοτης Πιέρ Λαφίτ. Τον είχα γνωρίσει στα 1900 και έπρόκειτο να έκδόσει τότε το περίφημο περιοδικό «Ζε Ζαί Τού». Τού χρειάζοταν για το πρώτο τεύχος ένα περιπετειώδες διήγημα και το περίμενε από μένα. Εγώ δεν ήθελα να το γράψω, γιατί νομίζα-μς δεν ήταν το «είδος» μου, μά εκείνος επέμενε τόσο ώστε στο τέ-λος το έγραφα. Ήταν το πρώτο διήγημα μου που είχε ήρωα τον Λουπέν και είχε τίτλο «ή Σύλληψις του 'Αρσέν Λουπέν». Το όνομα 'Αρ-σέν Λουπέν μου ήρθε έντελώς στην τύχη. Άργότερα σκέφτηκα ότι ί-σως μ' έπείρασε σ' αυτό, το όνομα ένας δημοτικός Συμβούλιος του Παρισιού, κάποιου κυρίου 'Αρσέν Λουπέν, το όποιο έβλεπα συχνά στις εφημερίδες. Όταν το διήγημα μου δημοσιεύθηκε στο «Ζε Ζαί Τού» είχε μια άπάνταστη έπιτυχία. Ο Λαφίτ ήθελε και με βρήκε στη Διέπτη όπου βρισκόμουν τότε και μου ζήτησε συνέχεια: «Έξακολούθησε μου είπε, ο Λουπέν θα σε δοξάσει! θα γίνης ο Κόνας Ντόυλ της Γαλλίας». Μά εγώ δεν ήθελα να εγκαταλείψω τα «ψυχολογικά» μυθι-στορήματα, γιατί νομίζα πως αυτά ήσαν ο προορισμός μου. Έπί έξη μήνες, ολόκληρους αντίσταθηκα στο Λαφίτ και σέ πολλούς φίλους μου που τότε είχε ένθουσιάζει ο Λουπέν.

Τέλος υποχώρησα κι' άρχισα να γράφω τα διάφορα έπεισόδια του Λουπέν, άπό τα όποια το καθένα σημειώνει μεγαλύτερη έπιτυχία απ' το προηγούμενο... άπό τότε χαράχτηκε πιά το μέλλον μου... μά περ-νώντας τη ζωή μου άχώριστα με τον 'Αρσέν Λουπέν... Και ο Μωρίς Λεμπλάν σιώπασε... Κατάλαβα πως έπρεπε να τον άφήσω, ή ώρα ζύγωνε πέντε κι' όπου νάταν ο 'Αρσέν Λουπέν θα έρ-χόταν... αν μ' έβλεπε εκεί, ίσως να έφευγε πάλι...

Μεταξύ αυτών ήταν κι' ένα σωρό υποψήφιοι «άστερες». Οι σκηνο-θέτες που παρακολουθούσαν μ' ένδιαφέρον αυτό τον διαγωνισμό δεν άργησαν να προσέξουν μια τετράεσθη νέα με πλαστικό σώμα κι' έκφραση όμορφη ή όποια είχε γοητεύσει όλους με τη χάρι της. Όταν δέ ή ξανθή αυτή 'Αφροδίτη άνεκρηύθηκε «βασίλισσα των μα-γιδ» και πήρε το πρώτο βραβείο, την πλησίασαν μ' άρχισαν να τις κάνουν ικανοποιητικές προτάσεις για να παίξει στον κινηματογράφο. Μά εκείνη άρνήθηκε κατηγορηματικά.

—Θέλω τους είπε να χαρώ την όμορφη μου. Προτιμώ τον πλούσιο φίλο μου άπό τη δόξα του κινηματογράφου ή όποια άποκτά-ται με κόπους και προσπάθειες!

Έννοείται ότι αυτή ή δήλωσή της άναστάτωσε όλους τους 'Α-μερικανούς οι όποιοι άρχισαν να ένδιαφέρονται σοβαρά γι' αυτή την παράξενη γυναίκα, τη μοναδική στον κόσμο που δεν συγκινείται ά-πό τη δόξα του κινηματογράφου.

Η χαριτωμένη Τζόαν Μπλοντέλ αγαπάει εξαιρετικά τις όμορφες ιστορίες. Κάθε βράδυ στη βίλλα της συγκεντρώνει μερικούς γνω-στούς της και τους αφήνει να της λένε ό,τι παραμύθι έρθει στο μυα-λό τους. Ένας απ' αυτούς ώστόσο, ο Τζόν Χάρτλεν κατόρθωσε να της κινήσει πειν πολύ το ένδιαφέρον, γιατί της διηγείτο μ' άπάθεια τις πιο τρομαχτικές ιστορίες, σάν να διηγείτο κάτι κοινό. Έτσι ο «παραμυθολόγος» Τζόν Χάρτλεν είναι σήμερα εύτυχης γιατί κατά-φερε να κάνει την όμορφη «βεντέτα» να τον άγαθήσει. Και διόλου άπίθανο αυτό το ειδύλλιο να έχη ένα πολύ όμορφο τέλος. Το γάμο.

Η Μάριαν Μάρς, ή πιο φωτογενής «βεντέτα» του Χόλλυγουντ ξεκουράζεται σήμερα στο Πάλ Μπίν-τας, στην ύπαιθρο βίλλα της που είναι γεμάτη από οικιακά δέντρα. Ωστόσο στη Γαλλίδα δημοσιογράφο Jaanne Roudot, ή όποια την έπεσε έφθηκε, δήλωσε ότι δεν είναι καθόλου ευχαριστημένη.

—Επιθυμώ της είπε, να μου συμβη κάτι που θα ζυπήνη το αίμα μέσα στις φλέβες μου. Νοιώθω ότι έχω ναρκωθεί. Μου χρειάζεται ένας μεγάλος έρωτας. Μιά άγάπη δίχως κούραστικά λόγια κι' υπο-σχέσεις.

Όταν μετά λίγες μέρες δημοσιεύθηκε ή συνέν-τευξη αυτή της Μάρς, όλοι οι θαυμαστές της έσπευ-σαν να της γράψουν τρυφερά γράμματα για να την διασκεδάσουν. Μά εκείνη είχε άρχισει να πλήττει περισσότερο. Κι' ίσως θα έκανε καμιά τρέλλα αν δεν τύχαινε το άκόλουθο έπεισόδιο:

Ένα πρωί παρουσιάσθηκε στη βίλλα της ένας όμορφος νέος και ζήτησε να τη δει. Οι ύπηρετες φν-σικά του άρνήθηκαν. Μά εκείνος έκανε τόση φασα-ρία ώστε αναγκάστηκαν στο τέλος να ειδοποιηθούν την όμορφη «βεντέτα». Εκείνη βέβαια έδωσε έν-τολη να τον αφήσουν να παρουσιάσει μπροστά της. Ο νέος όταν είδε την Μάριαν Μάρς έκοιψε και της φίλησε με τρυφερότητα το χέρι κι' ύστερα της είπε:

—Ονομάζομαι Τζάν Κλάρκ. 'Ηρθα άπό την Νέα Υόρκη να να σας θεραπεύσω άπό την πληγή σας.

Και πριν προλάβει ή Μάρς να τον ρωτήσει της έδωσε ένα ήχοό-τατο χαστούκι!

Η όμορφη «βεντέτα» έβγαλε ένα ξεφωνητό πόνο κι' έπειτα άρ-μισε να κλαίει και να φωνάζει βοήθεια. Οι ύπηρετες βέβαια έτρεξαν στο σάλονι, άρπάξαν αυτόν τον «τεράστιο» και τον πέταξαν έξω άπό τη βίλλα. Η Μάριαν Μάρς το υπόλοιπο της μέρας της το πέρασε σκεπτόμενη την περιπέτειά της. Ένας άγιος θυμός την είχε κυρι-εύσει. Είχε βρή πάλι ώστόσο όλη τη δραστηριότητά της. Κι' όταν την άλλη μέρα ο Τζάν της τηλεφώνησε για να της ζητήσει συγγνώμη γι' αυτή την πρωτότυπη μέθοδο της θεραπείας της εκείνη τον κάλεσε να δεινίσουν. Η ήθελε να τον κάνει κι' εκείνον να πονέει.

Κι' αλήθεια τα κατάφερε περίφημα. 'Υστερ' απ' αυτή την συνάν-τησή τους ο Τζάν Κλάρκ ήταν ξετρελλαμένος με τη γνώση «βεντέ-τα» και την παρακαλούσε να του έπιτρέψει να γίνει φίλος της. Μά εκείνη τον έδωξε με σκληρότητα άπό κονιά της. Έτσι ο άτυχος Κλάρκ γύρισε άπογοητευμένος στη Νέα Υόρκη και μετά λίγες μέρες μη άντέχοντας το χωρισμό της αυτοκτόνησε. Και τότε οι φίλοι του δικαίωσαν την Μάριαν Μάρς ή όποια του είχε πει να μην παύει με τη φροιά γιατί θα καίγεται! Μά αυτή ή δραματική περιπέτεια έδωσε πάλι την εδνμία στην όμορφη «βεντέτα», ή όποια έπαψε να σκέφτεται ότι ή ζωή της δεν έχει κανένα ένδιαφέρον.

Ο Ρόμπερτ Ταίλορ κι' ή Τζόαν Πάρκερ, καθώς μας πληροφο-ρούν τα «Κινηματογραφικά Νέα» του Χόλλυγουντ πρόκειται σέ λίγο καιρό να τελειώσουν τους γάμους τους. Μά ή κακιά γλώσσα της φι-λομυθόλεως διαβάζουν ότι αυτό δεν θα γίνει ποτέ, γιατί ύπάρχει ο φόβος να βαρεθεί πολύ γρήγορα τον άγαπημένο της ή έκκεντρική «βεντέτα» και να του δώσει τα παπούτσια στο χέρι!

Η Ζοζεφίνα Μπαϊνερ

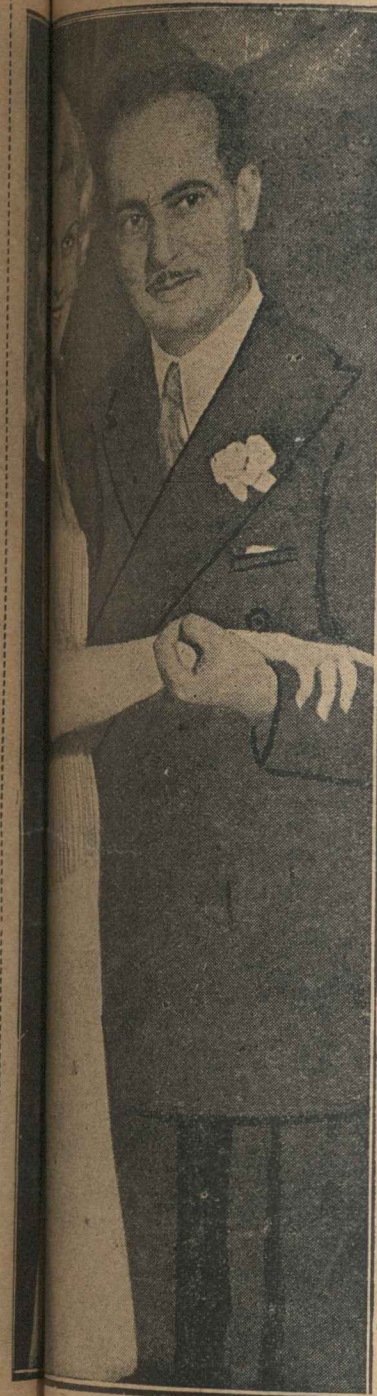
ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ ΤΗΣ ΟΘΟΝΗΣ

ΤΡΕΙΣ ΓΟΗΤΕΣ ΤΗΣ ΟΘΟΝΗΣ : Ο Ραμόν Νοβάρο, ο Γκάρι Γκούπερ και ο Μπούντι Ρότζερς.

Τρεις «αστέρες» πρώτου μεγέθους : Η Λορέττα Βελέζ, η Μώρην' Ο' Σούλιβαν και η Μύρνα Λόυ.

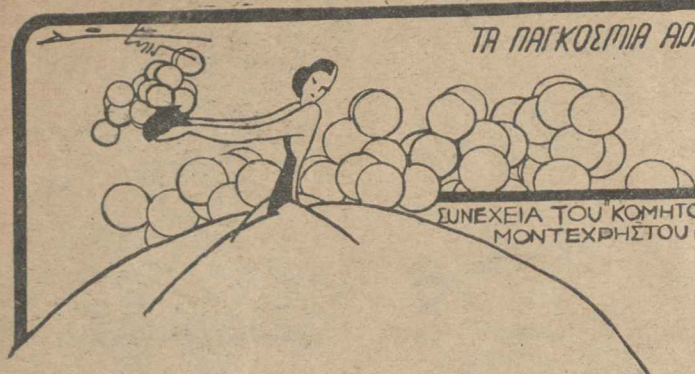

Η ημέρα των γάμων της με την οποία τονίζονται από λίγους μήνες.

Η χαριτωμένη Άννιτα Παίλζ την ώρα που δοκιμάζει μία καινούργια πούντρα που έχει τσόνμα της.

Ο ΥΙΟΣ ΤΟΥ ΜΟΝΤΕΧΡΗΣΤΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Συγνώμη, άρχηγέ μου. Είπατε θά φύγουμε μαζί; Θά πάμε άσφαλώς νά βρούμε τόν κύριό μου;

— Ναί! Ναί! Άποκριθηκε ό Μοντεχρήστος. Άκριβώς αυτός είνε ό σκοπός μας. Θά φύγουμε γιά νά σώσουμε τόν λοχαγό σου, άγαπητέ μου Κοψολάιμη.

Ο στρατιώτης έμεινε μερικές στιγμές άκίνητος, βυθισμένος σέ συλλογή. Ύστερα δείχνοντας μέ τό χέρι του τήν Χαίδη, ρώτησε:

— Άρχηγέ μου, μήπως ή κυρία αυτή είνε... ή σύζυγός σας;

— Άκριβώς, φίλε μου.

Τότε ό Κοψολάιμης, κάνοντας μιά βαθεία υπόκλιση στή γυναίκα τού Μοντεχρήστου, είπε μέ σταθερή φωνή, πού μαρτυρούσε μεγάλη άποφασιστικότητα:

— Πρέπει νά πιστέψετε, Κυρία μου, πώς ό σύζυγός σας θά γυρίση νικητής από τό επικίνδυνο αυτό ταξίδι. Σάς τό όρκίζομαι στή ζωή μου, τήν όποία είμαι πρόθυμος νά θυσιάσω γιά τό σύζυγό σας και άρχηγό μου.

— Νά και τό παιδί μου! το έλεπε τότε ό Κόμης δείχνοντάς του τόν Έλπιδοφόρο. Θά ρθ ή αυτός μαζί μας.

— Ω! Θεέ μου! φώναξε ό Κοψολάιμης. Χαίρω πολύ, νεαρέ μου! Πότα. Θά είσαι εκεί κάτω ό μικρός μας λοχίας, στόν όποιο θά ύπακούουν όλοι τυφλά...

Ο Έλπιδοφόρος έδωσε τό χέρι, γελώντας και το έλεπε:

— Θά προσπαθήσω, κύριε, νά πάρω μέ τό σπαθί μου τόν βαθμό πού μου έδώσατε!

— Λοιπόν, κύριε Κοψολάιμη, μπορείς νά πηγαίνης τώρα, το έλεπε ό Μοντεχρήστος. Άύριο στίς 6 τό πρωί θά είσαι στό λιμάνι. Σύμφωνοι;

— Εύχαριστώ, άρχηγέ, αύριο στίς έξη ακριβώς θά σάς περιμένω.

Κι' άφού χαιρέτησε, μέ σεβασμό έφυγε.

Όταν βγήκε όμως έξω στάθηκε και σκέφθηκε:

— Ω! διάβολε! Θά προφτάσω νά τοūs χαιρετήσω όλους πρίν φύγω;

Λίγο άργότερα ό Κοψολάιμης βρισκόταν στό σπίτι τής μίς Κλαίρης. Εκεί ή γλώσσα του λύθηκε. Διηγήθηκε τί συνέβη κι' ότι τήν άλλη μέρα τό πρωί θάφευγαν μέ τό Μοντεχρήστο γιά τήν Άφρική, πρós άνεύρεσιν τού γιουό τής Μερσεδές.

ΜΑΝΝΕΛΙΤΑ

Είνε ανάγκη νά γυρίσουμε—γιά λίγο—μερικά χρόνια πίσω. Καί νά βρεθούμε καταμεσής στή θάλασσα, πρó τού φρουρίου τού 'Ίφ, άπ' τό όποιο δραπέτευσε ό Μοντεχρήστος. Θυμάστε καλά βέβαια τήν ιστορία αυτή τής δραπετεύσεως τού Μοντεχρήστου. Τήν θυμόσαστε άπ' τό πρώτο βιβλίο μου, τόν «Κόμητα Μοντεχρήστο». Ο Μοντεχρήστος πάλευε μέ τά κύματα γιά νά σωθή. Η δυνάμεις του άρχισαν νά τόν εγκαταλείπουν. Τά άκρα του μούδιαζαν.

Ήταν χαμένος!.

Θά τόν κατάπινε ή άχόρταγη θάλασσα, τή στιγμή πού νόμισε πώς ξαναβρήκε τήν έλευθερία του!...

Χαίρε ζωή!.

Χαίρετε ώραία όνειρα πλούτου, ετυχίας και ΕΚΔΙΚΗΣΩΣ!

Μαζί του θά χανόταν, γιά πάντα, και τό μυστικό τών θησαυρών τού άββά Φαρία.

Ήταν τρομερό!.

Μά, άξαφνα, νά! "Ενα καικι

Βρέφος άκόμα, ή μητέρα μου μέ παράτησε στά σκαλιά μιās εκκλησίας!

φάνηκε ν' άρμενίζη στ' άνοιχτά. Ο Μοντεχρήστος συγκεντρώνει τίς δυνάμεις του και φωνάζει:

— Βοήθεια!

Κι' άπ' τό καίκι, πού τόν είδαν και στρίβουν κατ' άπάνω του, το άπαντούν:

— Κουράγιο!

Πάν ό,τι έπακολούθησε σάς είνε γνωστό. Σάς τό διηγήθηκα στόν «Κόμητα Μοντεχρήστο».

Μέσα στό καίκι εκείνο βρισκόταν κ' ένας φτωχός θαλασσινός, ό 'Ιάκωβος. Ο θαλασσινός αυτός φέρθηκε καλά στό Μοντεχρήστο. Κι' ό Μοντεχρήστος δέν ξέχασε τήν καλωσύνη του.

— 'Ιάκωβε, το έλεπε, θά σέ πληρώσω γενναία μιά μέρα γιά τό καλό πού μου έκανες.

Και κράτησε τό λόγο του ό Μοντεχρήστος. Όταν άγόρασε θαλαμηγό, τόν 'Ιάκωβο έβαλε καπετάνιο της.

Τόν βρήκε, έπειτα από καιρό—νά κάθεται, φτωχός κι' έρημος, στό λιμάνι τής Μασσαλίας. Τόν πλησίασε και τόν χαιρέτησε.

Ο 'Ιάκωβος δέν τόν γνώρισε.

— Θυμάσαι, τόν ρώτησε ό Μοντεχρήστος, τήν ύπόσχεσί πού σου έδωσα κάποτε ένας φτωχός διάβολος τόν όποιο σώσατε άπ' τά κύματα, άντίκρου στό φρούριο 'Ίφ;

Ο 'Ιάκωβος γέλασε λυπημένα.

— Τή θυμάμαι, άποκρίθηκε. Άλλά τί μ' αυτό;

— Έρχομαι λοιπόν, εκ μέρους τού άνθρώπου εκείνου.

— Λοιπόν; ρώτησε ό 'Ιάκωβος αδιάφορα.

— Έρχομαι νά σέ ρωτήσω τί πράγμα θά σ' έκανε εύτυχμένο σ' αυτό τόν κόσμο.

Ο 'Ιάκωβος άναστέναξε.

— Γιατί νά μιλάμε γιά εύτυχία; μουμούρισε. Έγώ ένα όνειρο είχα στή ζωή μου.

— Ποιό; ρώτησε ό Μοντεχρήστος.

— Νά γίνω καπετάνιος.

— Κι' άν τό όνειρό σου αυτό πραγματοποιηθή; Θες είπες νά γίνης καπετάνιος. Θά γίνης!

Ο 'Ιάκωβος άνεπείδησε.

— Ναί, το έξαναείπε ό Μοντεχρήστος. Τ' όνειρό σου θά γίνη πραγματικότητα.

— Πώς;

— Βλέπεις εκείνη τή θαλαμηγό στό λιμάνι;

— Εκείνη τή πολυτελέστατη, τήν πιό ώραία από όσες έγω

δ ή στή ζωή μου;

— Άκριβώς.

— Λοιπόν;

— Λοιπόν, άπ' τή στιγμή αυτή είσαι ό καπετάνιος της.

— Έγώ! Ο φτωχο-Ίάκωβος;

— Σύ, φίλε μου.

— Και σέ ποιόν άνήκει ή θαλαμηγός αυτή;

— Σέ μένα.

— Και ποιός είσαστε σεις, κύριε;

— Ο κόμης Μοντεχρήστος, εκτελεστής τών θελήσεων τού άνθρώπου πού σώσατε όλοτε άπ' τή θάλασσα.

Ο 'Ιάκωβος δέν πίστευε στ' αυτία του, δέν πίστευε στά μάτια του. Άρπαξε τό χέρι τού Μοντεχρήστου και τό φίλησε. Η εύτυχία του ήταν μεγάλη. Είχε πραγματοποιηθή τό μεγαλύτερο όνειρο τής ζωής του.

Χρόνια άρκετά τόν κράτησε ό Μοντεχρήστος στή θαλαμηγό του ως πλοίαρχο. Μά και τότε, όταν άνάγκαστηκε νά πωλήση τή θαλαμηγό του, δέν τόν εγκατέλειψε στό έλευς τού Θεού. Τόν βοήθησε ός μπορούσε, γιατί ό 'Ιάκωβος τού ήταν άφώτισμένος ψυχή και σώματι!.

Άρκετόν καιρό έκαμαν νά ιδωθοϋν έντωμεταξύ. Στό διαστήμα αυτό ό 'Ιάκωβος είχε ξαναπέσει στήν πειό μαύρη δυστυχία.

ατυχία. Τί τοϋ συνέβαινε; Άγαπούσε!.. Άγαπούσε όμως χωρίς έλπίδα, κι' αυτό άκριβώς τόν έκανε νά ύποφέρη φρικτά μαρτυρία.

Μιά μέρα πού ήταν άκουμπισμένος σέ μιά άπόμειρη γωνία τού λιμανιού κάποιος τόν χτύπησε φιλικά στόν ώμο.

Ο 'Ιάκωβος γύρισε, άπότομα, κύτταξε πλάι του και τό πρόσωπό του φωτίστηκε.

— Σεις είσαστε, άφέντη μου! τραύλισε.

Ο κόμης Μοντεχρήστος έστεκε πράγματι πλάι του.

— Ναί, έγώ είμαι, 'Ιάκωβε, τοϋ έλεπε. Δέν μέ περιμένεις;

— Όχι, κύριε κόμη. Σας σκεπτόμουν όμως πάντοτε.

— Και νά πού ήρθα! Άλλά τί βλέπω, 'Ιάκωβε; Γιατί είσαι τόσο λυπημένος; Τί σοϋ συμβαίνει;

— Δέν έχω τίποτε, κύριε κόμη.

Ο Μοντεχρήστος συνωφρυώθηκε.

— Δέν λές αλήθεια, 'Ιάκωβε, είπε μέ φωνή αύστηρή.

— Άλήθεια λέω, κύριε Κόμη.

— Μή λές ψέμματα, παιδί μου. Βλέπω καλά ότι ύποφέρεις.

Κάποιος κρυφός καυμός σέ βασανίζει. Άγαπάς!

Ο 'Ιάκωβος γλώμιασε. Άρχισε νά τρέμη.

— Λοιπόν; έπέμεινε ό Μοντεχρήστος.

Ο 'Ιάκωβος είχε χαμηλώσει τό κεφάλι του και δέν άπαντούσε.

— Άγαπάς χωρίς ν' άνταγαπάσαι, ξαναείπε ό Μοντεχρήστος.

Ο 'Ιάκωβος άναστέναξε πονεμένα, σήκωσε τά βουρκωμένα του μάτια στό Μοντεχρήστο και τοϋ έλεπε, βαθεία συγκινημένος.

— Ω, κύριε! Έχετε δίκιο. Γιατί νά κρύβουμαι περισσότερο; Ναί, κύριε κόμη, άγαπώ.

— Χωρίς έλπίδα.

— Ναί, χωρίς έλπίδα.

— Πολύ καλά, 'Ιάκωβε. Άφού είσαι ειλικρινής θά φροντίσω κι' αυτή τή φορά γά σένα. Λέγε μου όμως: Δέν σ' άγαπά ή κόρη πού λατρεύεις;

— Αυτή μ' άγαπά, κύριε κόμη.

— Τότε;

— Δέν μέ θέλει ό πατέρας της.

— Γιατί;

— Γιατί είμαι φτωχός.

— Αυτό είνε μόνον;

— Αυτό κύριε κόμη.

— Και πώς λέγεται ή κόρη πού άγαπάς, 'Ιάκωβε;

— Μαννελίτα, κύριε κόμη. Είνε Καταλάνα και τόσο όμορφη, τόσο όμορφη!.. Θά ήμουν εύτυχής άν γινόταν γυναίκα μου.

Ποιά νά νοιάσω και γώ λίγη άγάπη. Μικρόν, βρέφος άκόμα, ή μητέρα μου μέ παράτησε στά σκαλιά μιās εκκλησίας. Δέν είχε νά μέ θρέψη ή φτωχή! Αισθάνομαι λοιπόν τήν ανάγκη λίγης άγάπης, λίγης οικογενειακής θαλπωρής.

— Καλά, τοϋ άπάντησε ό Μοντεχρήστος. Θά γίνη τό θέλημά σου.

— Πώς κύριε κόμη; Μά τί τρόπο;

— Μ' αυτόν έδώ!

Κι' ό Μοντεχρήστος έβγαλε κι' έδωσε στόν 'Ιάκωβο ένα χαρτί.

— Πάρε αυτό τοϋ έλεπε και πήγαινε νά τό έξαργυρώσης σ' όποιον τραπεζίτη θέλεις. Θά σοϋ μετρήσουν είκοσι χιλιάδες φράγκα. Μά τό ποσόν αυτό μπορείς νά κάνης θαύματα.

Ο 'Ιάκωβος θέλησε νά γονατίση και νά φίληση τά χέρια τού Μοντεχρήστου. Ο κόμης όμως τόν συγκράτησε.

— Μόλις εισπράξης τά χρήματα, τοϋ έλεπε, θά πάς στόν πατέρα τής Μαννελίτας, θά έξηγηθής μαζί του κι' εκείνος θά σοϋ δώση τή κόρη του.

— Κι' άν άρνηθή, κύριε κόμη;

— Ν' άρνηθή; Άρνούνται τίποτε όταν τό θέλω έγώ;

Ο 'Ιάκωβος ήταν τρελλός άπ' τή χαρά του.

— Άκουσε και κάτι άκόμα, τοϋ έλεπε μέ βαρεία φωνή ό Μοντεχρήστος. Άν μετά καιρό σέ χρειαστώ και σέ ζητήσω—θά μ' ακολουθήσης πρόθυμα όπου κι' άν πάω;

— Και στήν Κόλασι, κύριέ μου!

— Πολύ καλά. Και τώρα

Ήταν ένας ήλιοψημένος γεροθαλασσόλυκος.

μήν χάνης τόν καιρό σου. Πήγαινε νά φροντίσης γιά τήν εύτυχία σου.

Ο 'Ιάκωβος έφυγε μεθυσμένος από εύτυχία. Ήταν σίγουρος πεία πώς θα θά τελειώνανε μιά χαρά. Μήπως δέν είχε δώσει τό λόγο του γι' αυτό ό Μοντεχρήστος;

Ο πατέρας τής Μαννελίτας ήταν ένας ήλιοψημένος γεροθαλασσόλυκος, ό όποιος είχε πλουτήσει ταξιδεύοντας στίς τέσσερες άκρες τής γής. Όταν ό 'Ιάκωβος πήγε και τόν βρήκε μέ τά χρήματα στά χέρια, δέν τοϋ άρνήθηκε τίποτε.

— Θες τήν κόρη μου; Θά τήν πάρης, τοϋ έλεπε. Όχι γιά τά χρήματα τούχεις όμως...

— Άλλά γιατί; Άπόρησε ό 'Ιάκωβος.

— Γιατί τό θέλεις 'Εκείνος!

— Εκείνος;

Ο 'Ιάκωβος σάστισε γιά μιά στιγμή.

Άξαφνα όμως κατάλαβε τί έσήμαιαν τά λόγια τού πατέρα τής άγαπημένης του κ' ή καρδιά του γέμισε εύγνωμοσύνη γιά τό Μοντεχρήστο, τό μεγαλόκαρδο σωτήρα του.

Λίγες μέρες άργότερα ό 'Ιάκωβος τελούσε τούς γάμους του μέ τήν Μαννελίτα. Άρκετούς μήνες οι δυο σύζυγοι έζησαν εύτυχισμένοι. Ο 'Ιάκωβος είχαν άγοράσει ένα μικρό πλοίο, τό είχε ονομάσει «Μαννελίτα» κέρδιζε άρκετά κι' εύχαριστούσε τό Θεό γιά τή συζυγική του εύτυχία.

Μά ή εύτυχία αυτή δέν κράτησε πολύ. Μιά μέρα ό άτυχος νέος άνακάλυψε άξαφνα ότι ή Μαννελίτα τόν άπατούσε μ' ένα γνωστό του νέο, τόν Παύλο.

Η άτιμία αυτή έκανε τόν 'Ιάκωβο τρελλό άπ' τή λύσσα του. Διψούσε εκδίκησι. Όλη του ή λατρεία γιά τή Μαννελίτα μετεβλήθηκε σ' άγριο μίσος. Έκρυψε ώστόσο τήν όργή του. Και στό μυαλό του άρχισε πεία νά σχεδιάζη τήν εκδίκησί του, εκδίκησι μανιώδη.

Η Μαννελίτα δέν είχε αντίληψη τίποτε. Κι' όταν, ύστερ' από λίγες ήμέρες, ό 'Ιάκωβος τής πρότεινε νά κάνουν έναν περιπάτο μέ τή «Μαννελίτα», ή γυναίκα του δέν έφερε αντίρρηση! τόν ρώτησε μόνο:

— Θά πάμε μόνον;

Ο 'Ιάκωβος κατάλαβε τί σήμαινε αυτό. Και χωρίς νά χάση καιρό τής άπάντησε αδιάφορα δθεν:

— Λέω νά πάρουμε και τόν Παύλο.

Τό πρόσωπο τής Μαννελίτας φωτίστηκε από χαρά. Έτρεξε νά στολιστή και σέ λίγο έβγαίναν στ' άνοιχτά. Ο Παύλος τούς είχε ακολουθήσει χωρίς νά ύποψιαστή τίποτε.

Όταν έφτάσαν άρκετά άνοιχτά στό πέλαγος ένας δυνατός αέρας άρχισε νά φυσά. Η «Μαννελίτα» χόρευε πάνω στά κύματα. Ο 'Ιάκωβος τήν άφησε ξαφνικά άκυβέρνητη και στάσρωσε τά χέρια του.

— 'Ιάκωβε, τοϋ φώναξε ή Μαννελίτα, πνιγόμαστε!

Ο 'Ιάκωβος γέλασε άγρια κι' άρπάζοντας ένα τσεκούρι άρχισε νά χτυπά τό πλοίο, σάν λυσσασμένος.

Τό νερό έμπαινε τώρα από παντού. Τό μικρό ίστιοφόρο έγειρε άπ' τή μιά μεριά.

Η Μαννελίτα άρχισε νά ξεφωνίζει σάν τρελή.

Ο Παύλος είχε σαστίσει.

— Θά πεθάνετε! όπως σάς άείζει! τοϋς φώναξε ό 'Ιάκωβος. Άγαπίεστε, δέν είν' έτσι! Πάστε μου ότι άγαπίεστε. Ο μολογήστε τό.

— Έλεος! φώναξε ή Μαννελίτα.

Ο Παύλος δέν μπορούσε ούτε νά μιλήση. Ο τρόμος τού είχε δώσει τή γλώσσα.

Άξαφνά ένα πιό δυνατό φέσημα άνέμου άναποδογύρισε τό πλοίο. Οι δυο έρωτευμένοι χέθηκαν κάτω από τ' άφρισμένα κύματα.

Ο 'Ιάκωβος θέλησε στήν αρχή ν' αφεθή κι' αυτός στή διάθεσι τών κυμάτων. Μά γρήγορα συνήρθε. Γιατί νά πνιγής; Γιατί νά τιμωρήση τόν έαυτό του; Μήπως δέν άνήκε μ' όλη του τήν ψυχή στόν κόμητα Μοντεχρήστο;

Κολύμπησε λοιπόν και βγήκε στήν ξηρά.

Τό ίστιοφόρο μου ναύαγησε! είπε στούς γνωστούς του. Η Μαννελίτα κι' ό Παύλος πνιγκαν!

Και κανένας δέν τόν ύπο-

ψιάστηκε.

«Αρκτός καιρός πέρασε.

«Ο Ίακωβος βρισκόταν στη Μασσαλία. Ήταν πάντα λυπημένος, δεν σύχναζε στα κήπια, δεν μιλούσε σε κανένα.

Μιά μέρα ένας κύριος τον έπλησισε και τον κάλεσε με τ' όνομά του :

— Ίακωβε!

«Ο Ίακωβος γύρισε απότομα. κύταξε πλάι του και ξεφώνισε :

— Κύριε κόμη!

«Ήταν πράγματι ο κόμης Μοντεχρήστος.

«Ο Ίακωβος τον έπλησισε, λυπημένος πάντα και τον χαιρέτησε με σεβασμό.

— Σε βρίσκω δυστυχισμένο, του είπε ο κόμης.

«Ο Ίακωβος κούνησε θλιβερά το κεφάλι του.

— Δεν έχεις πια οικογένεια; τον ρώτησε ο Μοντεχρήστος.

— Όχι, αναστέναξε ο Ίακωβος.

— Η γυναίκα σου πέθανε;

— Ναι.

— Πνίγηκε;

— Τά ματία του Ίακωβου άστραψαν. Άρχισε να τρέμει. Τέλος

είπε :

— Ναι, ή Μαννελίτα πνίγηκε!

— Τό ξέρω, Τό ξέρω όλα! έψιθύρισε ο Μοντεχρήστος. Μά μην άπελπίζεσαι, φίλε μου. Ο Θεός είναι μεγάλος! Ποιός ξέρει! Ίσως μιά μέρα σοδ ξαναδώση ή Μαννελίτα μετανιωμένη, αλλαχμένη.

— Η Μαννελίτα πνίγηκε! βόγγυξε ο Ίακωβος.

— Μπορεί και νά σώθηκε, ποιός ξέρει; ψιθύρισε ο Μοντεχρήστος.

Κι άμέσως κατόπιν είπε στον Ίακω-

βο, με φωνή σοβαρή :

— Θυμάσαι την ύπόσχεσι που μου έ-

δωσες άλλοτε;

— Ναι. Σας ύποσέθηκα ότι θ' ανή-

κω σε σās σ' όλη μου τη ζωή.

— Είσαι πρόθυμος νά κρατήσης την

ύπόσχεσί του αυτή;

— Καί τώ ρωτάτε, κύριε κόμη;

— Σ' εύχαριστώ! Βασίζομαι πάντα

στην καλή και τίμια καρδιά σου. Καί

τώρα άκουσε: Δέχεσαι νά μ' ακολου-

θή-ης σ'ένα έπικίνδυνο καί μακρυνό τα-

ξείδι :

— Μ' όλη μου την καρδιά.

— Στην Άφρική;

— Καί στην Κόλασι!

— Έκεί υπάρχουν μεγάλοι κίνδυνοι.

Οι Βεδουίνοι πολεμοῦν άγρια, λυσσασμέ-

να κατά τών Γάλλων.

— Δεν με φοβίζει τίποτε, κύριε Κόμη.

— Πολύ καλά. Άβριο τό πρωί θά με

περιμένης στο λιμάνι. Έκεί αντίκρισε

άραγμένη ή θαλάμη μου. Θά ξανα-

γίνης καπετάνιος της. Θά φύγω με μό-

λις ξημερώσει.

— Θά σās περιμένω, άπάντησε ο Ία-

κωβος.

«Ο Μοντεχρήστος του έσφιξε τό χέρι

κι άπομάκρυνθηκε.

ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΕΣ ΑΓΓΛΙΔΟΣ

Την παράμονή της άναχώρησας του Μοντεχρήστου για τό Άλγέρι, ο Κοφο-

λαίμης πήγε νά άποχαιρετήση την συνο-

δό της μίς Κλαίρης, κυρίαν Καραμάν, για

έξαιρετική τρυφερότητα. Άπό κουβέντα σε κουβέντα ο Κοφο-

λαίμης διηγήθηκε τά πάντα στην κυρία Καραμάν. Της είπε ότι

τό πρωί θά έφευγαν με τό Μοντεχρήστο για τό Άλγέρι, για

νά βροῦνε τό χαμένο γιοιό της Μερσεδές.

«Η μίς Κλαίρη τ' άκουσε δλ' αὐτά. Ένθουσιάστηκε. Καί

μιά τρελλή ιδέα φύτρωσε στο μυαλό της. Μόλις λοιπόν ο Κο-

φολαίμης έφυγε, εκάλεσε την κυρία Καραμάν καί της είπε :

— Ντυθήτε γρήγορα!

— Τι συμβαίνει μίς; ρώτησε ή κ. Καραμάν εκπληκτη.

— Ντυθήτε. Θά σās εξηγήσω κατόπιν.

«Η κ. Καραμάν άρχισε νά ντύνεται. «Ώστόσο της φαινόταν

πολύ παράξενη αὐτή ή εσφιμένη άναστάτωση. Κι' όταν ντύ-

θηκε τέλος είπε στη Κλαίρη :

— Άλλά που πρόκειται νά πάμε, μίς;

— Στόν τραπέζιτη μου.

— Έχει νυχτώσει πια.

— Τόσο τό χειρότερο.

— «Ώστε δέν θά πάμε;

— Όχι δά, κάθε άλλο. Θά πάμε καί τώρα άμέσως μάλιστα.

«Η κ. Καραμάν την άκολουθήσε χωρίς νά φέρη πια αντίρρησι.

«Η έπαυλις του τραπέζιτου της μίς Κλαίρης, κ. Μόρτιμερ

βρισκόταν έξω άπ' την πόλι. Γι' αὐτό ή μίς κι' ή συνοδός της

καβάλλησαν στ'άλογά τους καί ξεκίνησαν καλπάζοντας.

«Εκάλπαζαν αρκετή ώρα μέσα στη νύχτα. Τέλος φτάσανε

στην έπαυλι του Μόρτιμερ, την όποια βρήκαν κατάφωτη. Με-

λωδίες μουσικής άντηχούσαν...

«Εφίππος πάντα ή μίς Κλαίρη πλησίασε στην είσοδο του

μεγάρου καί ρώτησε :

— Είπ' έδω ή κ. Μόρτιμερ;

— Μάλιστα, δεσποινίς, άπάντησε ή ύπηρέτης.

— Πέστε του ότι θέλω νά τόν δώ άμέσως.

— Άδύνατον δεσποινίς.

— Πώς άδύνατον;

— Ο κ. Μόρτιμερ παντρεύει άπόψε την κόρη του καί δέν

δέχεται κανένα. Έχετε πρόσκλησι;

— Όχι.

— Τότε δέν θά μπορέσετε νά τόν δήτε.

Μά ή νεαρά Άγγλις δέν ήταν άπό κείνες που σταματοῦν

μπρός στά έμποδία. Πήδησε κάτω άπό τό άλογό της, έσπρωξε

τόν ύπηρέτη καί άρχισε ν' άνεβαίνει τις σκάλες του μεγάρου.

«Η κ. Καραμάν την άκολουθήσε.

Οι ύπηρέτες έσάστισαν. Θέλησαν νά έμποδίσουν τις δύο

γυναίκες, αλλά ή μίς Κλαίρη σήκωσε άπειλητικά τό μαστί-

γιο της.

— Μή μ' άγγίξη κανείς, φώναξε άπειλητικά, γιατί θά τό

πληρώσω άκριβά.

«Υπερήφανη κατόπιν, προχώρησε ως την αίθουσα στην ό-

ποία βρισκότουσαν οι καλεσμένοι του τραπέζιτου, άναζήτησε

με τό βλέμμα της τόν Μόρτιμερ, τόν διέκρινε άνάμεσα σ' ένα

κρούπ καλεσμένων του καί χωρίς νά δι-

στάση τόν πλησίασε καί του είπε :

— Κύριε Μόρτιμερ, σās ζητώ συγγνώ-

μη για την άπρόσπη αὐτή έπίσκεψί μου,

αλλά είναι άνάγκη νά σās μιλήσω ιδιαιτέ-

ρας, για λίγα δευτερόλεπτα.

«Αν έπρόκειτο για όποιονδήποτε άλλον

ό κ. Μόρτιμερ θά θυμόνε; καί θά τόν έδιωχνε

κακήν κακώς.

Διάβολε! Δέν ένοχλοῦν έναν τραπέ-

ζίτη ή βραδυά που παντρεύει την κόρη

του...

«Αλλά ή μίς Κλαίρη ήταν άπ' τις πιο

καλές πελάτισσές του. Κι' ό κ. Μόρτιμερ

βέλοντας καί μη χαμογέλασε με καλω-

σύνη καί την ώδήγησε στό γραφείο του.

«Η μίς Κλαίρη του είπε τότε όρθα κό-

φτά :

— Κύριε Μόρτιμερ, δέν θά σās ένο-

χλοῦσα άν δέν ήταν μεγάλη άνάγκη.

— Σας παρακαλώ, δεσποινίς, άπάντησε

ό τραπέζιτης. Πέστε μου σε τί μπορώ νά

σας φανώ χρήσιμος;

— Σε πολλά πράγματα, κ. Μόρτιμερ.

— Σας άκούω, Σας χρειάζονται χρή-

ματα;

— Βεβαίως, κ. Μόρτιμερ. Προπαντός

χρήματα.

— Πόσα θέλετε;

— Δέκα χιλιάδες λίρες!

— Έχει καλώς Άβριο τό μεσημέρι τις

έχετε.

— Άβριο τό μεσημέρι! Δυστυχώς, κ.

Μόρτιμερ, τις θέλω αὐτή τη στιγμή.

Αὐτή τη στιγμή άδύνατον, μίς. Είναι

νύχτα. Η ώρα είναι περασμένη. Δέν βρί-

σκεται εύκολα ένα τέτοιο ποσό.

— Πρέπει νά βρεθῇ, κ. Μόρτιμερ. Σας

είπα είναι άνάγκη.

«Ο κ. Μόρτιμερ ήταν θετικός άνθρωπος.

«Ελφος. Άφου λοιπόν σκέφτηκε μερικές στιγμές άπάντησε :

— Πολύ καλά, δεσποινίς. Θά γίνη τό θέλημά σας. Θά στείλω

τώρα άμέσως τόν γραμματέα μου νά σās φέρη τό ποσόν αὐτό.

— Εύχαριστώ, κ. Μόρτιμερ.

— Επιστρέψτε τίποτε άλλο, μίς;

— Μάλιστα, κ. Μόρτιμερ. Κάτι τό άσήμαντο, τό ελάχιστο.

— Σας άκούω.

— Τό πρωί φεύγω για τό Άλγέρι.

— Τό Άλγέρι; φώναξε ή τραπέζιτης.

— Τό Άλγέρι! τραύλισε έντρομη ή κ. Καραμάν. Καί πρόσ-

θεσε σιγά: Θεέ μου, ή μίς τρελλάθηκε!

— Μάλιστα, συνέχισε ή νέα. Έξηγήθηκα καλά, υποθέτω.

Είπα ότι άβριο τό πρωί, πολύ πρωί μάλιστα, φεύγω για τό

Άλγέρι.

«Ώραιο τόπος! μουρμούρισε ό κ. Μόρτιμερ. Νά έλειπαν

μόνον εκείνοι οι εύλογημένοι οι Βεδουίνοι...

Σήκωσε κατόπιν τά ματία του, κύταξε καλά καλά ή νέα

καί τη ρώτησε, σαν νά ξυπνούσε αὐτή τη στιγμή από βαθύτα-

τον ύπνο :

— «Ώστε φεύγετε είτατε για τό Άλγέρι;

— Μάλιστα, κ. Μόρτιμερ.

(Άκολουθεί)

Εκεί κάτω οι βεδουίνοι πολεμοῦν άγρια λυσσασμένα!

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗ ΤΩΝ ΗΘΟΠΟΙΩΝ ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΕΝΟΣ ΑΣΤΕΡΟΣ

(Άρθρο της Γαλλίδος δημοσιογράφου Λουσιέν Έσκούμπ)

Μά ό Φίλντε, όπως σās αναφέραμε, δέν ήταν καθόλου τυχερός. Ένα βράδυ, πάνω στον άνήσυχο ύπνο του, έβριζε κάτω στο πάτωμα την λάμπα του πετρελαίου την όποία είχε ξεχάσει άναμμένη. Σπύνησε έντρομος άπό τό θόρυβο, μιά είδε με φρίκη ότι τό κανονολείο είχε άρπάξει φωτιά. Ο Φίλντε πετάχτηκε στο δρόμο κι' άρχισε νά φωνάζη. Κάποιος πόλισμαν τηλεφώνησε στην πυροσβεστική ύπηρεσία. Έτσι ή ζήμιες του μαγαζιού δέν ήταν μεγάλες. Άλλά τ' άφεντικό του Φίλντε δέν άστενεύονταν. Έδωσε ένα χέρι ξύλο στον άτυχο Φίλντε καί τόν έστειλε στον πατέρα του, ό όποιος τόν χειροτόνησε για δεύτερη φορά!

Άπό τότε άρχισε ή τυχοδιωκτική ζωή του διασημου «άστερου». Έγινε δ,τι μπορεί νά περάση άπό τό μυαλό σας. Σ' ήλικία έντεκα χρόνων καταστάλαξε σ' ένα μεγάλο κατάστημα νεωτερισμών στη Φιλαδέλφεια. Ντυμένος με μιά όμορφη στολή «λάιφ» έκανε διάφορα θέληματα καί μετέφερε τις έλαφρές παραγγελίες στα σπίτια τών πλούσιων πελατών τους. Μιά μέρα όμως τόν χειμώνα του τό χιόνι είχε στρώσει για καλά τό δρόμο ό φτωχός «λάιφ» τά χάλασε πάλι με την τύχη του. Καθώς ήταν φορτωμένος πακέτα, εκεί στη γωνιά ενός δρόμου, γλίστρησε κι' έπεσε πάνω στη μεγάλη βιτρίνα ενός καταστήματος. Τό κρύσταλλό της φραξιά, έγινε χίλια κομμάτια κι' ό Φίλντε τραυματίστηκε σε διάφορα μέρη του σώματος. Τόν μετέφεραν άναίσθητο σε μιά κλινική. Όταν έγινε καλά, ή διεύθυνση τόν καταστήματος νεωτερισμών, που είχε πληρώσει τη βιτρίνα, τόν έξωξε δι-
νοντάς του πέντε δολάρια!

Τότε ό Φίλντε αναγκάστηκε νά γυρίση στους γονείς του καί νά τους πείση νά τόν άφήσουν νά τους βοηθήη στις άγροτικές άσχολίες τους. Καί πράγματι, επί αρκετό καιρό, δούλεψε σαν άληθινός άντρας.

Μά ή μοίρα δέν ήθελε νά τόν κάνει εύτυχημένο. Ένα μεσημέρι του θαλάσσωσε πάλι τά σχέδιά του με τό ακόλουθο έπεισόδιο: Ο Φίλντε όταν τέλειωσε, όπως πάντα την περικοπή-
σι του κήπου του σπιτιού, έβαλε την τσουγκράνα όρθια πίσω άπό την πόρτα της εισόδου με τη σκέψη ότι θά την έπαιρνε σε λίγο για νά την πάει στην άποθήκη. Μά την έχασσε εκεί πέρα. Έτσι τό βράδυ που γύ-
ρισε ό πατέρας του χαροαμένος κι' άνοιξε την πόρτα, δέχτηκε πάνω στο κεφάλι του τά μυτερά δόντια της τσουγκράνας. Άμέσως τό αίμα του πλημμύρισε τόν τόπο. Ο μικρός Φίλντε όμως που δέν είχε μυαλό, αντί νά λυπηθῇ, άρχισε νά γελάει, πράγμα που έξαγούσε τόν πατέρα του. Τόν άρπάξε λοιπόν άπό τ'αὐτιά καί τόν πέταξε σαν άδειο σακί έξω στο δρόμο!

Μ' αὐτό τόν τρόπο έφυγε ό Γ. Σ. Φίλντε άπό τό πατρικό σπίτι για νά μή γυρίση πια ποτέ.

«Αρχισαν τότε για τόν διάσημο «άστερο» τά τραγικά χρόνια της δυστυχίας του. Έτρωγε όσους εργα-

ζόταν καί κοιμάταν στο ξενοδοχείο τών άστέρων! «Α, έφείνο τόν καιρό, μου άνέφερε με θλίψη, έχωσα πάρα πολλά δάχρυα άπό την άπειλίσια μου. Γούξα από πολιτεία σε πολιτεία κι' άπό χωριό σε χωριό, πότε ντυμένος σαν άνθρωπος καί πότε ντυμένος σαν άσχημ! Τέλος Έίνα θαυματοποιός! Άναγκάζομαι νά καταπίνω σπατάλι καί νά βρω τό πέντε δάχρυς βαμπακί άπό τό στόμα μου. Μ' αὐτό τό επάγγελμα κυρία όλη την Άμερική κινώντας δαύ-
ματα με την δεξιότητά μου καί την έυσυνάδου μου. Έίνα ένα κλόουν. Κι' όποτε ή βοήθεια του έλαφρού θεάτρου.

Κι' από κεινη την εποχή ό Γ. Σ. Φίλντε βρήκε πια τό δρόμο του. Σ' ελάχιστο χρονικό διάστημα έγινε ασόγνωστος στο Νέο καί στον Παλιό Κόσμο. Κι' ήθε έποχή στο Βερολίνο, που πληρώθηκε διακό-
σια δολάρια την εβδομάδα. Έτσι πέρασαν δεκατρία χρόνια. Όταν γύρισε πάλι στη Νέα Υόρκη κίνησε την προσοχή του περιφημου Ζίγγ-
φιντ, ό όποιος τόν διακόνει νά προσήλθῃ στον κινηματογράφο. Ο Φίλντε ένθουσιασμένος κατέθεσε την περιουσία του στην Τράπεζα καί ξεκίνησε για τό Χόλλυγουντ, βέβαιος ότι ή τύχη είχε άρπάξει νά τόν χαϊρέλαει. Καί... πράγματι, δύο μέρες κατόπιν ή Τράπεζα στην όποία είχε καταθέσει τά κομμάτια του χρεωκοπούσε!

Αὐτό τό χτύπημα για τόν άτυχο «άστερο» ήταν πολύ βαρύ. Ώστόσο δέν έχασε τό θάρρος του. Άφρωσώθηκε στον κινηματογράφο, «γύρισε» ένα σοφύ φιλμ καί κατάφερε νά γίνη διάσημος καί βαυβαλίσκος. Μά, καθώς μου εξομολογήθηκε, δέν έχει καθόλου εμπιστοσύνη στην τύχη του. Φοβάται μήπως μιά μέρα βρεθῇ πάλι στο δρόμο καί άναγκασθῇ νά περάση τό βράδυ του στα παγκάκια τών δημοσίων πάρκων. Ο φό-
βος της τύχης του είναι τό μεγαλύτερο ματύριό του.

ΛΟΥΣΙΕΝ ΕΣΚΟΥΜΠ

ΤΑ ΔΩΡΑ ΜΑΣ
ΣΤΑΣ 20 ΙΟΥΛΙΟΥ ΑΡΧΙΣΕ
Η ΔΙΑΚΟΜΗ ΤΟΥ Ε' ΑΡΙΣΤΟΥΡΗΜΑΤΟΣ
που σας χαρίζει το «Μπουκέτο» και ή «Οικογένεια»
Η «ΜΙΜΗ ΠΕΝΣΟΝ»
Του Α. ΝΤΕ ΜΥΣΣΕ
Επίσης συνεχίζεται ή διανομή τών Α', Β', Γ' καί Δ' βιβλίων μας : «ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΛΑΥΕΣ» του Άλφ. Κάφ, «Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ» του Λουίτζι, ή «ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ» του Άδθά Προβό καί ή «ΓΚΡΑΤΣΙΕΛΛΑ» του Λουιζάρντου.
Παρακαλούνται οι άναγνώσται τών περιοδικών μας νά σπεύσουν νά παραλάβουν τά βιβλία τών έγκαίρων, διότι ή ζήτησις είναι μεγάλη καί δέν είναι άβαντον νά έξεν-
τηληθῇ έντός όλίγων ημερών καί αὐ-
τό 20 χιλιάδες τόμων που έτοιμάσαμε.

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΜΙΑ ΚΩΜΙΚΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

Ο γλάζιο έπρεπε να ήταν μέσα στη νύχτα μ' ένα ρυθμικό θόρυβο των τροχών του. Πίσω από τα χοντρά κρύσταλλα περνούσαν παράξενες σκιές δέντρων, λευκοί συνοικισμοί, όμορφες γιγαντάνες από ηλεκτρικά φώτα. Η νύχτα είχε γίνει παράδοξη, μυστηριώδης. Κι' εφόσον κανείς μέσα στο τραίνο των εκατομμυριούχων δεν αναλάβαινε την όμορφη της. Στο σαλόνι της πρώτης θέσεως οι επιβάτες είχαν συγκεντρωθεί στα τραπέζια του μπριζ. Στις κλινάμαξες πάλι μερικοί αθροιστικοί γέροι ροχαλάζαν μακαριώς κι' οι υπάλληλοι του σιδηροδρόμου χαμογυρίζονταν από την άγνια. Σε κανέναν το πρόσωπο δεν μπορούσε να διακρίνει κανείς τη χαρά του που ταξίδευε προς τις όμορφες πλάς της Κιανής. Όλοι είχαν κάνει χίλιες φορές αυτό το ταξίδι κι' όλοι τους ήξεραν ότι κι' εκεί μέσα στα κατάρματα ξενοδοχεία τους περιμένει η πεντάμορφη Λίλιαν, η νεαρή γυναίκα του Γάλλου τραπεζίτη Ζωρζ Κασιέ. Είχε κάνει το γύρο του κόσμου, είχε δοκιμάσει τις πιο δραματικές περιπέτειες και τώρα πήγαινε στην Κιανή Άκτι, εγκαταλείποντας τα δυο παιδιά της στις φροντίδες της γκουβερνάντας τους.

Α, ήταν μεγάλο βάσανο αυτό τα παιδιά! Την έκαναν να γίνεται μεγαλύτερη κατά δέκα χρόνια και να χάνει την περισσότερη γοητεία της. Μια μητέρα είχε πάντα αξιοσέβαστη. Κι' εκείνη πληγώνονταν κατάκαρδα που οι θαυμαστές της το καταλάβαιναν αυτό και της φερνόντουσαν με μεγάλη ευγένεια, Γι' αυτό απέφευγε τα παιδιά της. Τον καιρό που έμενε στο Παρίσι μόλις θυσιάζε λίγες ώρες για να τα δει και να τους μιλήσει. Έπειτα πάλι τα ξεχνούσε στη ναβία των ταξιδιών. Γύριζε μόνη της τόν κόσμο, γιατί ο σύζυγός της ήταν χαμένος μέσα στους αδιέξοτους και στις άεστες του χρηματιστηρίου. Ποτέ δεν της είχε πη μια τρυφερή λέξη και τα παιδιά της είχαν δει το φως της μέρας χωρίς κι' εκείνη να το καταλάβει!

Και τα τώρα που βρισκόταν πάλι στο γαλάζιο ξεπρεσ φεύγοντας μακριά από την κοσμοπολίτη της Κιανή Άκτι.

Η Λίλιαν, για να σκοτώσει την ώρα της, άνοιξε ένα περιοδικό και άρχισε να κυττάει τις φωτογραφίες. Ξαφνικά έβγαλε μια κρυφή τρύπου. Έκει σε μια σελίδα του ήταν η φωτογραφία ενός κομμορνού νερού και κάτω υπήρχαν τα εξής λόγια: «Ο διάσημος λοποδύτης Έμιλ Σουλιέ, ο οποίος συνελήφθη στο Γκραν Ότέλ» την ώρα που επρόκειτο να ληστεύσει μια πλουσία Αμερικανίδα.» Δίπλα δε ακριβώς υπήρχε η φωτογραφία ενός αληθινά εγκληματικού τύπου με τις ακόλουθες λέξεις: «Ο εκκεντρικός βαρώνος Πιέρ ντε Βαλμόν ο οποίος νίκησε ακόμη μια φορά στο διαγωνισμό παραξενιές του Τζόνι Κλάμπ!»

Η δημορφη Λίλιαν έμεινε σκεπτική γιατί θυμόταν πολύ καλά ότι είχε συναντήσει αυτόν τον λοποδύτη. Ναί, δεν της ήταν άγνωστη αυτή η ερσιονομία. Αλλά πού; Σε ποιο μέρος. Και ξαφνικά θυμήθηκε. Τον είχε δει στο σταθμό, εκεί στην αποβάθρα, την ώρα που έτοιμαζόταν να πάρει το ξεπρεσ. Η Λίλιαν ανατρίχιασε... Η σκέψη ότι μπορούσε να ταξιδεύει μαζί τους ένας διάσημος λοποδύτης που είχε δραπέτευσει πριν ακόμη να τον κλείσουν στη φυλακή την έκανε ν' ανατριχιάσει. Άσυναίσθητα άνοιξε τη βαλίτσα της, πήρε από μέσα το μικρό πιστόλι της και το έκρυψε στην τσέπη του ταξιδιωτικού φορέματός της. Τώρα ένοιωσε τον έαυτο της πιο ασφαλισμένο. Μά δεν μπορούσε να ησυχάσει... Για τα διασκεδάση αυτή τη σκέψη της, θέλησε να κάνει μια βόλτα ως το σαλόνι. Μόλις όμως πάτησε το πόδι της σ' αυτό μαρμάρωσε. Στη γωνιά του σαλονιού είχε αντικρύσει τον διάσημο λοποδύτη που συζητάει με δυο όμορφες κυρίες κι' έναν ήλικιωμένο κύριο. Ήταν τόσο ήσυχος, ώστε νόμιζε κανείς ότι είχε αναπαυμένη τη συνειδήσή του. Η Λίλιαν σκέφτηκε τότε, ότι όλοι οι μεγάλοι άπατεωνες έχουν άρκετο θράσος ώστε να μπορούν να κρύβονται. Μά αυτός ο Έμιλ Σουλιέ δεν θα μπορούσε να την ξεγελάσει. Τον ήξερε πολύ καλά. Και περίεργη να δει τι θα έκανε ο διάσημος λοποδύτης κάθισε στο διπλανό τραπέζι και κάθισε το βλέμμα της επάνω του.

Στην αρχή ο λοποδύτης δεν την πρόσεξε άφορσισμένως στη συζήτηση του. Έπειτα όμως από λίγο, μαγνητισμένος από το βλέμμα της, σηκώσε το κεφάλι και της έριξε μια ερωτηματική ματιά.

— Ποιά είναι αυτή η γυναίκα που με κυττάει τόσο επίμονα; Σκέφτηκε. Μήπως την έχω φλεγμαίνει;

Και άρχισε κι' αυτός να την παρακολουθεί με το βλέμμα του. Αυτό το παγνίδι κράτησε λίγη ώρα. Ξαφνικά ο λοποδύτης σηκώθηκε αποφασιστικά, πλησίασε στο τραπέζι της όμορφης Λίλιαν κι' υποκλίθηκε μ' ευγένεια.

— Έπιτρέψατέ μου ν' αυτοσυστηθώ, της είπε. Είμαι ο βαρώνος Πιέρ ντε Βαλμόν.

Εκείνη έμεινε μ' ανοιχτό το στόμα από την κατάπληξή της. Αυτό ήταν απάνταστο. Ένας κοινός λοποδύτης του οποίου η φωτογραφία κυκλοφορούσε σ' όλες τις εφημερίδες είχε την τόλμη να παρουσιάζεται για βαρώνος! Όσοσο ο Πιέρ ντε Βαλμόν ήταν πολύ συμπαιθητικός. Της μιλούσε με θάρρος, της έλεγε ένα σωρό ξυπνάγματα, της διηγείτο όμορφες ιστορίες και την έκανε να μη κοιράζεται από τη στυγερή του.

— Τι κρίμα, σκεφτόταν, ένας τόσο χαριτωμένος νέος να είναι λοποδύτης. Ασφαλώς πρέπει να παρενύθη στο έγκλημα.

Και σε μια στιγμή του έπε με περιέργεια.

— Αλήθεια, πώς περνάτε τον καιρό σας;

— Ο βαρώνος έκανε μια άοριστη χειρονομία και της απάντησε:

— Ταξιδεύω από το Παρίσι ως την Κιανή Άκτι και κάνω τρέλες.

— Και δεν φοβάσθε την αστυνομία; Του έλεε διατακτικά η Λίλιαν.

— Την αστυνομία; Έκανε με άπορία ο βαρώνος. Τι σχέσι έχει με μένα η αστυνομία;

Μά ξαφνικά θυμήθηκε κάτι κι' άρχισε να γελάει. Η Λίλιαν παραγμένη έλαρσε τα φρύδια της.

— Θά εινε τρομερό, σκέφτηκε, αν αυτός ο λοποδύτης διασκεδάζει μαζί μου. Πρέπει να του δώσω ένα καλό μάθημα.

Και δίχως να διατάξει έσκυψε και του έλεε χαμηλόφωνα:

— Άκουσε Έμιλ Σουλιέ. Καλά θά κάνης ν' αφήσης τ' αστεία και να πάηης να διασκεδάσης μαζί μου. Ξέρω ποιος είσαι και γιατί δουλεύει βρίσκεσαι αυτή τη στιγμή στο τραίνο των εκατομμυριούχων. Μά σε είδαω ότι αυτή τη φορά τέλειωσαν τα ψέμματα.

Θά σε παραδώσω στην αστυνομία.

— Ο βαρώνος δεν θύμωσε καθόλου.

— Είμαι βέβαιος, της έλεε άταρχος, ότι θά έχετε στην τσέπη σας ένα φιλντισιόνο πιστόλι, το οποίο η σφαίρες εινε μικρές μά μπορούν να σε τρυπήσουν μια χαρά. Θά κάτσω λοιπόν ησυχός και θά ύποταχθώ στη διαταγή σας. Μά σας παρακαλώ να μ' αφήσετε πρώτα να σας διηγηθώ την ιστορία μου. Όδηγηστε με καλύτερα στο κουπέ σας. Έκει θά ήμαστε ήσυχοι.

Η Λίλιαν δίστασε. Μά ήταν τολμηρή γυναίκα. Γι' αυτό, ύστερ' από λίγη σκέψη, τον οδήγησε στο διαμέρισμά της. Έκει ο βαρώνος άρχισε να της λέει μια τόσο δραματική ιστορία, ώστε η Λίλιαν έκρυψε από τη συγκίνησή της. Στην αρχή της μιλούσε για τα παιδικά χρόνια του, για τις πρώτες καλές γνωριμιές του, για τον τρόπο με τον οποίο παρέσυρθη στον ύποκομο. Έπειτα της άφηγήθηκε διάφορες περιπέτειές του που την έκαναν να κρέμεται από τα χείλη του.

Η νύχτα πέρασε χωρίς κανείς τους να την καταλάβει. Δυο τρεις φορές που ήθε ο εισαγγελέας του σιδηροδρόμου για να τους τρυπήσει το εισιτήριό τους βρήκε τον ένα κοντά στον άλλο να συζητούν με τρυφερότητα.

Η Λίλιαν δεν σκεφτόταν πειά να παραδώσει τον λοποδύτη στην αστυνομία. Όχι, θά τον άφινε να ζήσει ελεύθερος κι' ας εύρισκε από άλλον τόπο. Η Λίλιαν, δεν μπορούσε να αφήσει συμπάθειά της για τον ψευτοβαρώνο. Γι' αυτό μόλις έφτασαν στις Κάννες του δήλωσε:

— Καλά θά κάνης να το σκάσης από δω πέρα, όπου η αστυνομία δεν εινε και τόσο ασηστή. Έμπρός, γρήγορα να μη σ' ανακαλύψουν. Μά ο λοποδύτης φαίνεται ότι ήταν πολύ τολμηρός γιατί της απάντησε με ψυχραιμία:

— Δεν πρόκειται να φύγω πειά από κοντά σου. Άρεται έπειτα αυτή την καμωδιά. Πρέπει να σου δηλώσω ότι από ένα διασκεδάστικο τυπογραφικό λάθος μπήκαν κάτω από τη φωτογραφία μου τα λόγια που έγραφε και γραφούν κάτω από τη φωτογραφία του λοποδύτη. Είμαι πράγματι, ο βαρώνος ντε Βαλμόν... Όποτε το διαβατήριό μου. Και γελώντας έκανε να την αγκαλιάσει. Μά την ίδια στιγμή η Λίλιαν τινάχθηκε από τη θέσι της και κρεμάσθηκε από το κουνιστό του κινδύνου. Το γαλάζιο ξεπρεσ συγκλονίστηκε και σταμάτησε απότομα.

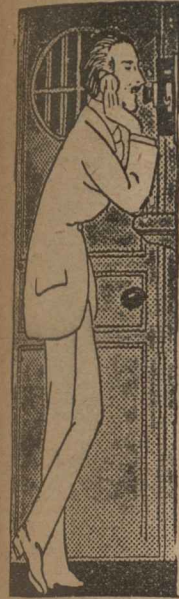
— Όλος ο κόσμος είχε αναστατωθεί. Οι υπάλληλοι του σιδηροδρόμου κι' οι αστυνομικοί έτρεξαν στο κουπέ της να δουν τι συμβαίνει.

— Απαλλάξτε με απ' αυτόν τον ήλιθιο! τους έλεε μ' άδωφορία.

Κι' ύστερα, ανάβοντας ένα τσιγάρο, πέταξε έξω από το παράθυρο το περιοδικό που την είχε κάνει να μπλέξει σε μια τόσο κομωική περιπέτεια.

ΑΝΤΡΕ ΝΤΥΠΟΝ

Η ΜΕΓΑΛΗ ΜΑΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΡΕΥΝΑ

Ποιός είναι ο ιδανικός σύζυγος;

ΜΑ
(ΤΙ ΑΠΑΝΤΟΥΝ Η ΔΕ ΣΠΟΙΝΙΔΕΣ ΜΑΣ, ΠΩΣ ΤΟΝ ΟΝΕΙΡΕΥΟΝΤΑΙ ΚΑΙ ΠΩΣ ΤΟΝ ΘΕΛΟΥΝ)

Φίλη μας με το ψευδώνυμο «ΕΓΩ», (Αθήναι), μάς γράφει:

«Πολύ καλή η ιδέα σου, αγαπητό μου «Μπουκέτο», να ρωτήσης τις αναγνώστρίδες σου «Ποιός είναι ο ιδανικός Σύζυγος». Αλλά απελπίστικα διαβάζοντας τις απαντήσεις των κυρίων ανδρών στην «Οικογένεια». Μά τι κακό είναι αυτό βρε αδερφέ; Θέλουν όλοι μια σύζυγο τέλεια, δίχως νεύρα, δίχως φτιασίδια, χωρίς περιέργεια, χωρίς καπρίσια, δόλο, ζηλιάρια και με την φλη ύπακοή...σας συμβουλάς του συζύγου. Μά άγγελο γυναιέ, αγαπητοί μου... η γυναίκα; Μπορεί ποτέ μια γυναίκα να μην είναι περιεργή, ζηλιάρια, κονέτα, πεισματάρη, ναύτο; Έγώ όμολογώ ότι έχω όλα αυτά τα...χαρίσματα. Αλλά έχω από το θέμα και σ'ς ζητώ συγγνώμη. Τί λέγαμε; «Α, ναί, για τον Ιδανικό σύζυγο. Κατά την γνώμη μου δεν υπάρχει παρά μόνο στην ζωή φαντασία των κοριτσιών. Έγώ το σύζυγό μου τον θέλω να είναι άφορος. Όχι να τον σούρω από την μύτη, αλλά να τον... ροχαίνα λιγάκι. Όλγιο μ' ενδιαφέρει αν είναι πλούσιος ή φτωχός, αν είναι μελαχρινός, παχύς, κοντός ψηλός ή αδιάντος. Τό κυριώτερον είναι να τον αγαπώ και να μ' αγαπά. Άκόμα δεν τον βρήκα, και πολύ μακριά αν θά τον βρω ποτέ με τόσα ελαττώματα που έχω. Πάντως τον βρω, δεν θά παραλείψω αν αυτό σ'ς ενδιαφέρει, να σ'ς αποδείξω».

Μ' αγάπη
ΕΓΩ

Η δες ΚΑΤΙΝΑ ΚΑΡΑΝΑΣΟΥ

Αγαπώ μάς γράφει:

«Αγαπητό μου «Μπουκέτο»

Είμαι κι' εγώ μια από τις αναγνώστρίδες σου. Αν και είμαι ένα κομμορμούτο, μια μοδιστρούλα, μόλις 20 ετών και όλα μέρα ράβω φορέματα το βράδυ διαβάζω τις αλκατές σου σελίδες. Διάβασα λοιπόν και την ερώτησή σου περί ιδανικού συζύγου. Στην αρχή δυσκολεύτηκα να σου γράψω σχετικώς. Τώρα όμως πήρα την απόφασή μου. Όλοι λοιπόν πώς τον θέλω τον μέλλοντα σύντροφό της ζωής μου: να είναι ένας νέος από 20 έως 25 ετών, με ύψος 1,70μ γιατι κάτω των 20 ετών το μυαλό είναι άγουρο ακόμα. Να έχω άκατη μορφή και καλή εμφάνιση. Άς μην είναι πλούσιος τον προτιμώ φτωχό γιατί οι πλούσιοι δεν είναι πιστοί μόνον είναι τέτοιο σύζυγο θά ζήσω ευτυχισμένη.

Ο καλύτερος γάμος είναι διά συνοικισμού.

Μετ' αγάπης
ΚΑΤΙΝΑ Φ. ΚΑΡΑΝΑΣΟΥ

Η δες ΝΙΝΑ ΠΕΤΣΕΛΗ (Αθήναι) απαντά:

«Αγαπητό «Μπουκέτο»,

Άς απαντήσω και γώ με τη φτωχή μου γνώμη, στο πραγματικά κομμορμούτο και δύσκολο ερώτημά σου «Ποιός είναι ο ιδανικός σύζυγος». Δύσκολο αλήθεια ερώτημα, γιατί στην σημερινή κοινωνία είναι πάντα, αν όχι αδύνατο να βρεί κανείς ένα σύζυγο ιδανικό, για να πωθώ με ελπίδα, να είναι ουσιαστικά χαρακτήριστικά του...

Έτσι λοιπόν! Άς είναι δύσκολο, θά απαντήσω.

Κατά την γνώμη μου, ιδανικός σύζυγος είναι ο νέος που συντροφεύει με την κοπέλα που θ' αγαπήσει, μακριά απ' την κοινωνική σκέψη της εποχής μας, θ' άνοιξη το τίμιο σπινάκι του, και δουλεύοντας ηρεμικά και τίμια θά ζήσει με αξιοπρέπεια, όσο φτωχός κι' αν είναι, ηρεμικά παρήγορο άγγελος στις δύσκολες στιγμές του βίου του την γλυκύτητα του γυναικιού, την στοργή της, την αγάπη της, την έμπιστη της...

Ποιος άλλος θά μπορούσε να θεωρηθί ως ιδανικότερος σύζυγος, και ποιος ακόμη γάμος μπορεί να εννοηθί ως ο πιο ιδανικός, από άλλον, που με τα παραπάνω προσόντα θά χαρίσει τη ζήλευτη ευτυχία, και ακόμη το πιο όνειρετο συμπλήρωμά της... δυο-τρία χαριτωμένα κομμορμούτα; Απαντήστε λοιπόν ποιός;

Πέ έκτιμηση
ΝΙΝΑ ΠΕΤΣΕΛΗ

Η δες ΣΤΑΜΑΤΙΑ ΜΕΡΑΜΒΕΛΙΩΤΑΚΗ (Ηράκλειον Κρήτης) μάς γράφει:

«Αγαπητό μου «Μπουκέτο»

«Ο,τι όνειρεύομαι είναι: Ένας σύζυγος καλός, ευγενικός, φίλεργος, μορφωμένος, που τ'α με θεωρεί όχι μόνον γυναίκα του αλλά και φίλη του και αδελφή του, που να μου έμπιστεύεται τον κάθε πονο του, την κάθε στενοχώρια για να μοιραζόμαστε έξισον και οι δυο μας την δυστυχία και τη χαρά. Όνειρεύομαι να γίνω για κείνον ο παρήγορος άγγελός του στις δύσκολες στιγμές της ζωής του. Να του χαρίζω την στοργή, την άφοσίωση την αγάπη και εις αντάλλαγμα να μου χαρίζει και κείνος την αγάπη του την έκτιμηση του και την έμπιστοσύνη του.

Όταν ύπαρχη μεταξύ μας η αγάπη, η έμπιστοσύνη κι' ο σεβασμός, τότε θά φτερουγίσει κι' από πάνω μας η ευτυχία, ένα χαριτωμένο παιδάκι (ή και περισσότερα) θά την συμπληρώνη κι' ένα νοικοκυρεμένο σπίτικι θά την στεγάσει.

Με έκτιμηση
ΣΤΑΜΑΤΙΑ ΜΕΡΑΜΒΕΛΙΩΤΑΚΗ

Φίλη μας με το ψευδώνυμο «PENA», (Αθήναι), μάς γράφει:

«Αγαπητό μου «Μπουκέτο»

Στην τόσο ενδιαφέρουσα έρευνά σου ρωτάς «Ποιός είναι ο Ιδανικός σύζυγος» χωρίς να ρωτάς αν ύπαρχη κι' Ιδανικός σύζυγος. Γιατί δηλαδή να πλάθωμε όνειρα που ποτέ δεν θά πραγματοποιηθούν, γιατί να όνειρεύομαστε Ιδανικό σύζυγο, ενώ ξέρουμε πως ο Ιδανικός αυτός σύζυγος μετά το γάμο θά γκρεμισθί, ο,τι όρατο όνειρο πλάσαμε κι' αυτόν;

Φτωχές πεταλούτσες οι τόσες φίλες σου, που ξεδιπλώνουν τόσο χαριτωμένα και ειλικρινά τα Ιδανικά τους, άς μην δουν συντομία τα όνειρά τους, κι' άς βρουν τον όνειρομένο σύντροφό της ζωής τους.

Επειδή όμως αν γυναικά κάποτε θά αναγκασθώ—γιατί οι άνιοι της φύσεως και της Κοινωνίας μάς σπρώχνουν στο δασύ αυτό—να ένώσω την ζωή μου με κάποιον, να δημιουργήσω οικογένεια, γιατί θά ήθελα έναν άνδρα ήθικώ, ειλικρινή, και μορφωμένο, έναν ευχάριστο σύντροφό να περάσω μες βοηθώντας ο ένας τον άλλον, το δύσκολο δρόμο της ζωής.

Με πολύ αγάπη
PENA

Τό «ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟ ΔΑΚΡΥ», μάς γράφει:

«Κόρις Λιευθινά»

Είμαι κι' εγώ μια απ' τις καλύτερες αναγνώστρίδες της «Αγότης». Ο,τι κι' αν ειναι και το «Μπουκέτο», λοιπόν ήλθε και η δική μου ή σειρά να σ'ς πω την γνώμη μου για τον Ιδανικό σύζυγο. Έγώ θά ήθελα ένα άνδρα που να μ' αγαπάει, όπως θά τον αγαπάω κι' εγώ. Δεν μ' ενδιαφέρει αν είναι φτωχός γιατί είμαι κι' εγώ. Άρκει να είναι πιστός και ευγενικός. Άς μην είναι ευφυής, άρκει να είναι συμπαιθητικός, να έχω καλή καρδιά και ν' αγαπάει τα σπόρτ. Κι' εγώ θά του προσφέρω για προίκα μια καρδιά γεμάτη αγάπη και καλοσύνη και θά του κάνω την ζωή γλυκειά, γιατί το χαμόγελο δεν μου λείπει από το στόμα. Θέλω ακόμη να μη άδιαφορή για την γυναίκα του, γιατί η άδιαφορία σκοτώνει την γυναίκα. Να γυρίει στο σπίτι του και να ευθείται από την δουλειά του, κι' εγώ με την ευθύνη μου θά τον κάνω να ξεγυμνί τις στενοχώριες της ημέρας. Να μη γυρίει να δει άλλη γυναίκα, εκτός από μένα. Και τότε του υπόσχομαι πως θά τον λατρεύω και θά του σέβουμαι όπως ένα ιερό πράγμα. Να είναι μελαχρινός, ύψηλός, και όχι μεγάλος, στα χρόνια. Ένας τέτοιος γάμος θά μ' έκανε ευτυχισμένη.

Αγαπώ μετ' όλην ήρεση
Τριανταφυλλό λένιο δάκρυ»

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: άλλες απαντήσεις.

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΕΙΔΥΛΛΙΟ ΤΟΥ ΠΛΟΙΑΡΧΟΥ

Τὸ «Ρεϋμοντσάιρ» περίμενε στ' ανοιχτὸ τοῦ Πλύμουθ τὸ πλοίαρχο τῆς ἡπηρεσίας, τὸ ὁποῖο θὰ ἔφερνε τοὺς ἐπιβάτες. Μέσα τὴν ὁμίλη, ἡ παραλία φαινόταν θαμπή καὶ μελαγχολική. Ἀπὸ τὴ γέφυρα ὁ πλοίαρχος Ὀντέσα κύτταζε ἀδιάφορος.

Ὁ πλοίαρχος ἦταν ἕνας μεγαλόσωμος ἄνδρας, μὲ ἀδρὰ χαρακτηριστικά καὶ βαθυγάλανα μάτια. Τὰ μαλλιά του εἶχαν ἀρχίσει ν' αἰσινούν στην κορυφὴ τοῦ κεφαλοῦ του καὶ ν' ἀσπρίζουν στοὺς χροτάκους. Τὸν τελευταῖο καιρὸ εἶχε ἀρχίσει νὰ παχαίνει. Ἀλλὰ ἐκεῖνος ἀδιαφοροῦσε ἀν τὸ γιλέκο του τοῖτωνα ἀπάνω στὸ στομάχι του. Κι' ἀσφαλῶς μὲ τὸ δρόμο ποὺ εἶχε πάρει, σὲ λίγα χρόνια, κανεὶς ἀπ' τοὺς παλινοὺς γνωρίζοντες του, κυττάζοντας τὸν γέρο θαλασσόλυκο, δὲν θὰ μπορούσε ν' ἀναγνωρίσει τὸν ἄλλοτε λεβεντόκορμο πλοίαρχο Ὀντέσα.

Τὸ πλοῖο παρῆκε ἦταν, πῶς ἡ Ἀτμοπολιτικὴ Ἑταιρεία, γὰ τὴν ὁποία ἐργαζόταν, ἐξακολουθοῦσε νὰ τὸν κρατᾷ στὴν ὑπηρεσία τῆς. Ὁ Ὀντέσα θυμῶνε εὐκολὰ κι' εἶχε προκαλέσει πολλὰ ἐπεισοδία καὶ παρὰ πῶνα. Ἀλλ' ἦταν ἄνθρωπος ἀνεκταῖος καὶ καλὸς ναυτικός κι' εἴτι ἡ Διεύθυνσις παρέβλεπε τὸ ἐλάττωμά του αὐτό, μπροστὰ στὶς ἄλλες χάρες του.

Κατονομασμένος καὶ ἀμίλητος, ὁ Ὀντέσα εἶχε ἀναλάβει νὰ διευθύνῃ τὸ «Ρεϋμοντσάιρ» κατὰ τὸ μεγάλο πεντάμηνο τουριστικὸ ταξίδι του. Θέλησε νὰ τὸ ἀποφύγῃ καὶ εἶχε ζητήσει μιὰ τριήμερη ἀδεια. Ἀλλὰ ἀπὸ τὴ Διεύθυνσις τοῦ εἶχαν πῇ ὅτι μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν του, θὰ ἔφερνε τὴν ἀδεια του.

Ἡ γέφυρα εἶχαν γεμίσει τώρα μὲ ταξιδιώτες. Ἀπ' ἐκεῖ ποὺ στεκόταν, ὁ πλοίαρχος κύτταζε ὅλον αὐτὸν τὸν κόσμον τῶν ἀέργων ποὺ ταξίδευε γιὰ νὰ διασκεδάσῃ τὴν πλῆθιν του καὶ μ' ἀπελπισία, συλλογίζονταν ὅτι σ' ὅλο τὸ μακρὸ διάστημα τοῦ ταξιδιοῦ, θάταν ὑποχρεωμένος ν' ἀκούῃ τις σαγῆς κουβέντες τοὺς καὶ νὰ φέρεται μ' εὐγένεια σὲ ἄτομα ἀντιπαθητικά...

—Κύριε πλοίαρχε—εἶπε ὁ λοστρόμος πλησιάζοντας—τί διαταγὲς ἔχετε γιὰ τὸ τραπέζι;...

—Καμμία! Πήγαινε στὸ διάβολο καὶ ἀφῆσε μὲ ἡσυχία... φώναξε ὁ γκαρδία. Ὁ λοστρόμος ἔφυγε. Αὐτὲς ἦταν ἡ ἀπάντησις ποὺ λάμβανε συνήθως. Ἐτσι, ἔκανε ὅτι νόμιζε ἐκεῖνος καλότερο, βέβαιος ἀπὸ πρὶν, πῶς οὐδὲποτε κι' ἂν ἔκανε θάταν στραβὸ κι' ἀνάποδο κι' ὅτι ὁ θυμὸς τοῦ Ὀντέσα θὰ ἐξοπισθε κατόπιν ἐναντίον του.

—Λοιπὸν;—ρώτησε ὁ βοηθὸς τοῦ λοστρόμου—τί σοὺ εἶπε;

—Νὰ πάω στὸ βιάβολο... Ὁ γέρος ἔχει τὰ μπουρίνια του πάλιν. Ἐοῦ, ποῖα ἀπὸ τις ἐπιβάντιδες λὲς νὰ τοποθετήσουν δίπλα του στὸ τραπέζι;

—Τὴ Λαϊδὴ Ντάκ Φὴ στὰ δεξιά του. Αὐτὴ θὰ βγῇ στὸ Ἀλγέρι. Ὅπως ἔμαθα, πηγαίνει ἐκεῖ νὰ παραγανδισθῇ τοὺς ἀγρίους ὡς ἀντιπρόσωπος κάποιας ἀποστολῆς.

—Ὡραία. Ἐτσι ἀπὸ τὸ Ἀλγέρι καὶ πέρα, ἄς διαλέξῃ ὁ ἴδιος ὅποιον τοῦ ἀρέσει γιὰ νὰ γειτονισθῇ του στὸ τραπέζι... Εἶνε καμμία ἄλλη γιὰ τὸ Ἀλγέρι γιὰ νὰ τὴ βάλουμε ἀριστερὰ του;

—Ναί, κάποια Μὴς Ἀνν Ἐνγκλὶς.

—Ποῖ εἶνε αὐτή; Τὴν εἶδες;

—Ὁχι. Ἀλλὰ τὶ σημασία ἔχει; Ὁ ποιαδὴποτε κι' ἂν βάλουμε δίπλα του, δὲν θὰ τοῦ ἀρέσει. Καλότερα λοιπὸν αὐτή. Πιθανὸν μάλιστα νὰ ὑποφέρει ἀπὸ τὴ θάλασσα κι' εἴτι ἡ θέσις τῆς θὰ μείνῃ κενή.

Ἐτσι κανονίστηκε, ποῖες θάσαν γειτονισσὲς τοῦ καπετάνιου στὸ τραπέζι.

—Ἐλπίζω—εἶπε ὁ λοστρόμος—νὰ μὴ παρουσιασθῶν τιποτὲ γάτες σ' αὐτὸ τὸ ταξίδι, γιατί ἄλλοι μόνον μὰς τότε... Γιὰ θυμῶνουν τὸ τελευταῖο ταξίδι...

—Ἐξέρω—γέλασε ὁ βοηθός—εἶναι ἀξίως ν' ἀναστατώσῃ τὸ καράβι. Γιὰ τὴν ὥρα ὁμοῦ δὲν ἔτυχε νὰ δῶ καμμία...

Κατὰ τὴν γνώμην τοῦ Ὀντέσα, ἡ γὰ τὰ ἦταν τὸ πλοῖο ἀπορροστικὸ ζῶον ποὺ ἔπλεσε ἡ φύσις. Ἀλλοίμονο ἂν συναν-

ΤΗΣ D. BLACK.

τοῦσε καμμία ἀπάνω στὸ πλοῖο. Ἐπρεπε νὰ τὴν πετάξουν ἀμέσως στὴ θάλασσα. Ἀδιάφορο ἂν ἡ κυρία τοῦ φτωχοῦ ζῶου διαμαρτυροῦταν. Δὲν εἶχε παρὰ νὰ συμμορφωθῇ μὲ τὸν κανονισμὸ τοῦ πλοίου ὁ ὁποῖος ἀπαγόρευε τοὺς ἐπιβάτες νὰ κουβαλοῦν τις γάτες μαζί τους.

Τὸ πρῶτο βράδυ, ὁ Ὀντέσα κατέβηκε ἀργὰ στὸ τραπέζι. Ἐρρίξε μιὰ ἀγκυρία ματιὰ στὴ Λαϊδὴ Μάκ Φὴ καὶ φάνηκε ἀμέσως σὰν νὰ ἐνοίωσεν μιὰ φοβερὴ ἀντιπάθεια γι' αὐτή.

Ἡ Λαϊδὴ ὁμοῦ ἀδιάφορη τοῦ διηγήθηκε τὴ μελλοντικὴ περιοδεία τῆς στὴν ἐρημο.

—Εὐτυχῶς ποὺ θὰ φύγῃ στὸ Ἀλγέρι αὐτὴ ἡ καρακάσα—σκέφθηκε ὁ πλοίαρχος—μὲ λίσσα—θάταν ἀδύνατο ν' ἀνεχθῶ τὴ φλυαρία τῆς ἐπὶ πέντε μῆνες.

—Ὅπως ἀπεδείχθη ἡ ἄλλη γειτονισσὰ τοῦ Μὴς Ἐνγκλὶς δὲν ἦταν διόλου θαλασσινή. Τὶς δύο πρῶτες μέρες δὲν κάθισε σὲ κανένα γέφυρα. Μονάχα τὴν τρίτῃ μέρα πῆγε γιὰ τὸ πρόγευμα. Ὁ πλοίαρχος τῆς ἔριξε μιὰ λοξὴ ματιὰ κι' ἐπειδὴ ἡ Μὴς Ἐνγκλὶς ἦταν μιὰ χαριτωμένη νεὰ καὶ δὲν βόηκε τίποτε νὰ πῇ ἐναντίον τῆς, τὰ ἔβαλε μὲ τὴν ὁμελῆτα του ἡ ὁποία δὲν ἦταν ὅπως τὴν ἤθελε. Ἐβρισε τὸν γκαρδία καὶ ἀπελπίσθη νὰ τὸν κρεμάσῃ ἀπὸ τὸ κατόπι ἂν τοῦ ἐξαπαρουσίαζε τέτοια... διηλέτα...

—Σαφινὰ, ὁ Ὀντέσα σταμάτησε ἀπότομα:

—Τὶ σὰς κάνει νὰ γελᾷ; ρώτησε τὸν Μὴς Ἐνγκλὶς, ἡ ὁποία τὸν κύτταζε καὶ γελούσε μὲ τὴν καρδιά τῆς.

—Ἐσεῖς—ἀπάντησε ἡ νεὰ. Εἶνε τόσο ἀστείον νὰ βλέπῃ κανεὶς ἕναν πελώριον ἄνδρα σὰν ἐσὰς νὰ θυμῶνῃ μὲ τέτοια μικροπράγματα. Ἐπειτα ὡς τώρα, ὅσες φορές σὰς εἶδα πάντοτε θυμῶνέστε εἰσαίστε.

—Δὲν θυμῶμαι νὰ σὰς εἶδα ἀπὸ τότε ποὺ ἐξεκίνησατε.

—Δὲν με προσέξατε. Βρισκόμουν τυλιγμένη σὲν χρυσολίδα σὲ μιὰ κουβέρτα, ἐξαπλωμένη σὲ μιὰ πολυθρόνα στὴν δεξιὰ ἀκρὰ τῆς γεφύρας. Σὰς παρακολουθοῦσα καὶ μοιλοῦντι δὲν ἦμουν καὶ τόσο καλά, διασκεδάσα πολὺ μὲ τοὺς θυμῶνους σὰς...

—Χρ... Ἀν ἔξερατε τὶ τραβῶ ὅλ' αὐτὰ τὰ χρόνια! θὰ μὲ δικαιώνατε...

—Ναί. Καταλαβαίνω... Νευριάζει κανεὶς...

Ἀπὸ τότε, ὁ πλοίαρχος, σὰν ἦταν ἡ νέα μπροστὰ, προσπαθοῦσε νὰ συγκρατῇ τὸ θυμὸ του. Ἡ Ἀνν ἦταν τόσο λεπτὴ, τόσο χαριτωμένη...

Ὁ Ὀντέσα ἀναρωτιόταν, τί δουλειὰ μπορούσε νὰ ἔχει στὸ Ἀλγέρι καὶ γιατί ταξίδευε μόνη τῆς;

Τὴν ἐπομένη ἡ θάλασσα ἦταν ταραχμένη κι' ἡ Ἀνν ἔμεινε ἐξαπλωμένη στὴν πολυθρόνα τῆς στὴν ἀκρὰ τοῦ καστανοῦματος. Ὁ πλοίαρχος πέρας καὶ ἀναπαύσασα μπροστὰ τῆς χωρὶς νὰ τοιμήσῃ νὰ τῆς μιλήσῃ. Ἀλλὰ τὴ δευτέρῃ μέρᾳ δὲν βάσταξε πιά. Πῆγε καὶ κάθισε δίπλα τῆς.

—Δὲν εἶστε καλύτερα; ρώτησε μὲ τὸ ἀπότομο ὕψος του. Πότε θὰ ἔρθετε στὸ τραπέζι;

—Ἀν ἡ θάλασσα εἶναι πῶς ἡσυχία, θὰ ἔρθω αὐριο.

—Ἐξέρετε, δὲν μπορῶ πιά νὰ ὑποφέρω τὴν ἄλλη γειτονισσὰ μου στὸ τραπέζι. Εὐχόμαι...νὰ τὴν φάνε οἱ καννίβαλοι...

—Θεέ μου, τί ἀστείος ποὺ εἶστε! φώναξε ἡ Ἀνν ἐξακαρδιωμένη ἀπὸ τὰ γέλια.

—Δὲν ἔξω ἂν εἶμαι ἀστείος ἢ ὄχι, ἔνα ἔξω νὰ πῶ ὅτι ἐνοίωσα τὴν ἀπουσία σας ἀπὸ τὰ γέφυμα.

Αὐτὸ μὲ κολακεύει. Ἐξέρετε ὁμοῦ ὅτι ἔμαθα φοβερὰ πράγματα γιὰ σὰς; Φαίνεται πῶς τιμωρήσατε σκληρὰ ἕνα ἀπὸ τοὺς ἀσυμμετρίους σας καὶ ὅτι φυλακίζατε δύο ναυτε...

—Πῶς τὰ μαθαίνετε αὐτὰ; Ἐπρεπε νὰ τιμωρηθῶν! Ἀλλοῦς πῶς θὰ διατηρήθῃ ἡ πειθαρχία... Αὐτοῦμαι, πρόσθεσε, γιατί θὰ φύγετε στὸ Ἀλγέρι.

—Κι' ἐγὼ... ὡστόσο, εἶπε ἡ νεὰ γελώντας, ἴσως εἶναι προτιμότερο νὰ φύγω ἐγκαίρως, μὴπως μὲ φυλακίσουν κι' ἐμένα καμιά ὥρα.

—Τόσο κακὸ μὲ νομίζετε λοιπὸν;... Ἀλήθεια τί θὰ πάτε νὰ κάνετε στὸ Ἀλγέρι;

—Τίποτα. Θὰ ἐπιστρέψω στὴν Ἀγγλία μὲ τὴν πρώτη ευκαιρία. Ἐκὼς τὸ ταξίδι κατὰ συμβουλήν τοῦ γιαιτοῦ γιὰ ν' ἀναλάβω ἀπὸ μιὰ ἐγγείρισι. Κατόπιν, θ' ἀρχίσω πάλιν νὰ ἐργάζομαι... Γιατί... Σὰς φαίνεται περίεργο γιατί ἐργάζομαι; Ἐχὼ ἕνα κατὰστημα ἔργων τέχνης στὸ Λονδίνον, καὶ κερδίζω πολλὰ.

Μέρα μὲ τὴν ἡμέρα, ὁ πλοίαρχος γινόταν ἄλλος ἄνθρωπος. Οἱ ἀνωματικοὶ καὶ τὸ πλήρωμα ἀποροῦσαν μαζί του. Ὁ Ὀντέσα δὲν θυμῶνε

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΤΑ ΕΞΥΠΝΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΥΤΑ

(Ἀπὸ τὰ Λονδρεζικά Χιουμοριστικά περιοδικά)

—Ὡστε εἶσαι ὁ μόνος ποὺ γλύτωσες ἀπὸ τὸ πλοῖο ποὺ βυθίστηκε; Γιά πές μου πῶς κατάρωσες καὶ σόθηκες;

—Ἀπλούστατα ταξίδεψα... μ' ἄλλο πλοῖο!

Σ τὸ Ὑγιατροῦ

Ὁ πελάτης: Γρήγορα, γιαιτρέ, βγάλε μου τὰ δόντια!

Ὁ ὁδοντογιάτρος: Ἀλλὰ, φίλε μου, δὲν βλέπω κανένα δόντι μέσα στὸ στόμα σου.

Ὁ πελάτης: Ἀκριβῶς. Τὰ κατάρια!...

Τὶ ἐπιθυμοῦσε

Ὁ Διευθυντὴς τῆς φυλακῆς λέει στὸν νέο φυλακισμένο:

—Πῆρε νὰ ἔξερξῃ ἐκεῖ ἐδῶ μέσα ὅλοι ἐργάζονται. Ἐσοὶ ἐργασία θάθελες νὰ κάνης;

Ὁ κατὰδικος: Θὰ ἤθελα, ἀν τὸ ἐπιτρέπετε, νὰ γίνω...ταξιδεύων ἀντιπρόσωπος κανε...ὅς ἐμπορικοῦ οἴκου.

Σ τὸ Σχολεῖο

Ὁ μικρὸς μαθητὴς διαβάζει:

—«Ὁ Ἀρχιμῆδης πετάχτηκε ἀπὸ τὸ λουτρὸ φωνάζοντας: Εὐρῆκα! Εὐρῆκα!»

Ὁ διδάσκαλος: Σταμάτησε μιὰ στιγμή καὶ ἐξήγησέ μου, τί σημαίνει ἡ λέξις «Εὐρῆκα».

—Θὰ πῇ, βρήκα.

—Ὡραία! Τώρα πές μου: τί εἶχε βρῇ ὁ Ἀρχιμῆδης;

Ὁ μικρὸς διστάζει μιὰ στιγμή καὶ κατόπιν λέει:

—Τὸ σαποῦνι, σέρ!

Εἰλικρίνεια

Ὁ Νόγκ: Μήπως ἔξασες ὅτι μοῦ χρωστᾷς μιὰ λίρα;

Ὁ Μπλόγκ: Ἀπεναντίας μάλιστα. Δὲν εἶδες πῶς μέλις σὲ εἶδα προσπάθησα νὰ τὸ στρίψω;

Βολικός σύζυγος

Ἡ ἡσπάρτη μικρούλα: Δὲν βρῖσκες, γυρὸς μου, πῶς ἔβαλα πολὺ ἀλάτι στὴ σούπα;

Ὁ σύζυγος (μ' ἐγκατέστησε): Καθόλου, ἀγάπη μου. Ἰσως ἡ σούπα... ἔπεσε πολὺ λίγη γιὰ τὸ ἀλάτι ποὺ ἔβαλες!

Τὰ ἀμίμητα

Ἡ κυρία Νεοπλαυτίου περιγράφει τὸ ταξίδι τῆς.

—Πήγατε στὴ Νότιο Ἀμερική; τὴ ρωτᾷ ἕνας ὁμοῦ.

Βεβαίως, πολλές φορές μάλιστα! Τὴ γνωρίζω ἀπὸ τὴ μιὰ ἀκρὰ ὡς τὴν ἄλλη.

—Τότε, ἀσφαλῶς θ' ἀνεβήκατε καὶ τὸν Ἀμαζόνιο.

—Ὁχι. Γιὰ νὰ εἰλικρινῆς, δὲν ἀνέβηκα. Ἀλλὰ ὁ ἄνδρας μου ἀνέβηκε ὡς τὴν κορυφὴν του. Αὐτὸς βλέπετε, τραλαίνεται γιὰ τις ἀναρριχήσεις!

Ἀνεκτίμητος πελάτης

Ἐπὶ ἕνα μῆνα συνεχῶς, κάποιος πηγαίνει τακτικά στὴν αἰθουσα ἀνάμνησις κάποιου ὁδοντογιάτρο, ἀλλὰ δὲν ἡ ὁπρῆτριά του εἰδοποιεῖ ὅτι ἔρρε ἡ σειρά του, ἐκεῖνος ἀρνείται νὰ μῇ στὸ τατρεῖο.

—Ἰσως νὰ δειλιάσῃ, λέει ὁ ὁδοντογιάτρος στὴν ἐπηρετρία, ἀφῆσε νὰ τοῦ μιλήσω ἐγὼ.

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ ὁδοντογιάτρος πηγαίνει αὐτὴν αἰθουσα ἀνάμνησις καὶ ρωτᾷ τὸν πελάτη σὲ τί μπορεῖ νὰ τοῦ φανῇ χρήσιμος.

Ὁ πελάτης εὐχαριστῶν, ἀπαντᾷ ὁ ἀνὴρ πῶς μὲ συμπαθεῖς, ἀλλὰ ὁ ἄνθρωπος ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ τίποτε. Ἐρχομαι ἐδῶ, γιὰ νὰ διαβάζω τὴ συνέχεια ἐνὸς διηγήματος ποὺ δημοσιεύεται στὸ περιοδικὸ ποὺ λαβαίνετε!

Ὁ Ὀντέσα ἐναγῆσεν στὰ Γουατρί καὶ δὴλῶσε ὅτι εἶχε ἀλλάξει γνώμην καὶ ὅτι θὰ ἔκανε γρήγορα ἀδείας του. Τὸ πρῶτό του λόγον τοῦσε ἀπὸ χαρὰ.

—Διάπολε—προσέθετε ἕνας ἀπὸ τοὺς ὑπαλλήλους, σὰν ἔφυγε ὁ πλοίαρχος—ἀσφαλῶς, ὁ Ὀντέσα θὰ εἴχε ἐρπευμένους!

Οἱ ἄλλοι ὑπάλληλοι γέλασαν, ἐνῶ ὁ εὐτυχισμένος καπετάνιος ἐσπευδε νὰ συναντήσῃ τὴν ἀγαπημένην του.

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΞΕΝΟΣ ΑΠΟ ΤΟ ΟΝΤΑΡΙΟ

ΗΝ εποχή που βασιλευσε η ποταπαγόρευση, μου διηγήθηκε μια μέρα ο Τζών Κάμπερσιτ, παρουσιάστηκε στα περίχωρα του Μπίττερχαρτ ο γκάγκστερ Σάμ Λέθερκαπ κι' άρχισε ν' αφαιρεί τον κόσμο με τους θρασείς εκβιασμούς του. Ο μυστηριώδης αυτός Σάμ Λέθερκαπ είχε φορολογήσει κανονικά όλους τους κατοίκους του Μπίττερχαρτ. Ο καθένας πληρώνει ωρισμένο φόρο, ανάλογο με τα εισοδήματά του. Κι' επειδή ο γκάγκστερ είχε σκοτώσει αλλοτρίως μερικούς που θέλησαν να του κάνουν τον έξυπνο, ο πιο καταθλιπτικός τρόμος βάραινε πάνω σ' όλη την περιοχή.

Βέβαια, μπορούσαν να σηκώσουν κεφάλι και να υπερασπιστούν τη ζωή τους, μα κανείς δεν τολμούσε ν' αναλάβει την πρωτοβουλία του αγώνος αυτού, γιατί καθένας φοβόταν ότι αυτός πρώτος θα έπευε κάτω από τις δολοφονικές σφαίρες του Σάμ Λέθερκαπ. Ο άφοβος γκάγκστερ, μυστηριώδης και πανταχού παρών, ήξερε καθέτι που γινότανε στο Μπίττερχαρτ.

Ο Σάμ είχε το λιμέρι του μέσα στο δάσος του Ντάρλακ. Κανείς δεν τον είχε δει ποτέ και τα περιφημότερα «λαγωνικά» της άστυνομίας δεν είχαν καταφέρει ν' ανακαλύψουν ούτε τη σκιά του. Ένας μονάχα πόλιμαν, ο Έρβερ, νόμιζε μια μέρα πως τον είδε, από πίσω και για μια μόνον στιγμή, ανάμεσα στους κορμούς των δέντρων, στην καρδιά του δάσους. Μά η απόστασις ήταν μεγάλη κι' έτσι όσπου ο Έρβερ να φτάσει εκεί πέρα, ο γκάγκστερ είχε γίνει άφαντος.

Με δυο λόγια, όχι μόνο ήταν τρομοκρατημένοι όλοι οι καθώς πρέπει αποτι της περιοχής, αλλά κι' αυτοί ακόμα οι ντόπιοι λωποδύτες κι' οι εγκληματίες, οι οποίοι δεν τολμούσαν πια να ξεμυτίσουν, γιατί είχαν βρει το δάσκαλό τους.

Κι' έγω επίσης, που καθόμουν στο Μπίττερχαρτ με τη γυναίκα μου και τις δυο κορες μου, δεν ήξερα, μα την αλήθεια, τί να κάνω. Το ίδιο συνέβαινε και με τον πεθερό μου, έναν θαρραλέο άνθρωπο, που είχε δη πολλές φορές τον θάνατο από κοντά, γιατί είχε περάσει μια πολυκύμαντη και δύσκολη ζωή.

«Ένα πρωί, άξαφνα—ήταν Ιούλιος—έλαβα το ακόλουθο σημείωμα: «Φορολογηθήκατε με δυο χιλιάδες δολάρια, τα οποία πρέπει ν' αφήσετε άπαψε στις έννεα ή ώρα στον τηλεγραφικό στυλό αριθ. 3, τη στιγμή ακριβώς που θ' ακούσετε ένα σφύριγμα. Αμέσως θα παρατήσετε τα λεφτά στη ρίζα του στυλού και θα φύγετε γρήγορα από εκεί πέρα. Αν θελήσετε να μου στήσετε καμιά παγίδα—και έχετε πολύ καλά πως δεν έπεσα ποτέ μου σε τέτοιες παγίδες—να ξέρετε πως θα εκδικηθώ με τον πιο σκληρό και τον πιο άγριο τρόπο!»

ΣΑΜ ΛΕΘΕΡΚΑΠ»

Αυτό το γράμμα μ' έκανε να τριξώ τα δόντια από τη λύσσα μου. Αν ήμουν μόνος, θα τ' έπαιζα όλα για όλα και θ' αναμετριόμουν με τον γκάγκστερ. Μα ήμουν οικογενειάρχης κι' έτσι δεν τόλμησα να κάνω τίποτε.

Το ίδιο όμως βράδυ, λίγο πριν από το φαγητό, ήρθε και με βρήκε κάποιος άγνωστος, τον οποίο είχε στείλει συστημένο σε μένα ο θετός μου Μπράντστον, από τις όχθες της λίμνης του Όνταριο. Ο άνθρωπος αυτός ήταν μικρόσωμος, λιγνός, χλωμός, μ' άρρωστιάτικο δερμα και με λεπτά και κοκκαλιάρικα χέρια, κίτρινα σαν τ' όχρ. Θά έβλεπε λίγο καιρό στην πόλη μας, για να κάνει μελέτες στα περίχωρα.

Μου είπαν ότι σ' αυτούς έδω τους τριγύρω λόφους θα μπορούσε να βρω τα ίχνη ενός πολιτισμού που εξαφανίστηκε... Είμαι αρχαιολόγος, μίστερ Φούλμαν, μου εξήγησε.

Τον κάλεσα να δείχνισουμε μαζί κι' επειδή μου είχε κάνει καλή εντύπωση από την πρώτη στιγμή, του εμπιστευθήκα το μυστικό μου.

Οι τίμιοι άνθρωποι, πουνεκά, σε χαμιά πολιτεία, δεν μπορούν να τ' βάλουν με τους γκάγκστερ. Κι' όμως δεν είχε δα και τόσο δύσκολο... μου είπε.

Μα έσείς τι θά κάνετε; τον ρώτησα. Έδω πέρα δεν μπόρεσαν να πετύχουν τίποτε ούτε τα καλύτερα «λαγωνικά» μας...

Δεν θά ειναι και τόσο σπουδαία τα «λαγωνικά» σας, μου παρετήρησε ο άνθρωπος από το Όνταριο. Όπως κι' αν ειναι όμως, πρέπει να βάλετε τις δυο χιλιάδες δολάρια στη ρίζα του τηλεγραφικού στυλού αριθ. 3. Θά ειναι φαίνεται γνωστός σ' όλους αυτούς ο στυλός...

—Ε, ναι, ειναι στο δρόμο του Μπίττερχαρτ που τραβάει για το Λόγκχοουελ.

Μέσα στο σακκούλι κρατούσα τις δυο χιλιάδες δολάρια...

—Καλά, λοιπόν. Άς δούμε τι θά γίνει! Έκανε μένα φλεγματικό τόνο, πολύ παράξενο, ο αρχαιολόγος.

—Μήπως έχετε σκοπό ν' ανακατευθώτε σ' αυτή την υπόθεση; του είπα με κάποια ειρωνεία.

—Ποιός ξέρει... μου απάντησε αινιγματικά.

—Μα θά παίξετε και τη ζωή σας και τη δική μου.

Ο άνθρωπάκος σήκωσε τους ώμους του αδιάφορα.

—Δεν το πιστεύω... μου είπε. Κι' έπειτα, δεν σας είπα καθαρά και ξεάστερα πως έχω σκοπό ν' ανακατευθώ σ' αυτή την υπόθεση...

Και γέλασε παράξενα.

Την άλλη μέρα το βράδυ, ύστερ' από μια απεριόριστη αγωνία, τραβήξα κατά τις όχθες της λίμνης για τον τηλεγραφικό στυλό αριθ. 3. Μέσα σενα σακκούλι κρατούσα τις δυο χιλιάδες δολάρια. Ο δρόμος ήταν έρημος. Σε λίγο, μακριά το ρολόι της εκκλησίας χτύπησε έννεα ή ώρα. Την ίδια στιγμή άκουσα ένα σφύριγμα. Παράτησα λοιπόν τα λεφτά στη ρίζα του τηλεγραφικού στυλού κι' απομακρύνθηκα.

Περπατούσα αργά, με μια πίκρα στην καρδιά, μα και με μια λύσσα που με τρέλαινε. Άξαφνα μέσα στο δάσος άνηχησαν δυο πιστολιές.

Για λίγες στιγμές έστησα το αυτί μου. Δεν άκουγόταν τίποτε άλλο, παρά το ανάλαφρο πέραςμα της νυχτερινής αβύσσου ανάμεσα στα κλαδιά! Άξαφνα άκουστηκε ένα ούρλιασμα...

Τι είχε συμβεί άραγε; Μήπως ο Σάμ είχε σκοτώσει κανέναν άλλο άστυνομικό; Ή μήπως ήταν κανένας κυνηγός;

Τραβήξα ταραχμένος στο δρόμο μου και σε λίγο έφτασα στο σπίτι μου. Ή γυναίκα μου με περίμενε ανήσυχη. Μόλις με είδε, έπεσε στην άγκαλιά μου ψιθυρίζοντας:

—Πόσο φοβήθηκα για σένα, ντάρλινγκ! Πόσο φοβήθηκα!

—Είπε στο δωμάτιό μου: Τη ρώτησα για τον ξένο μας.

—Όχι, μου είπε, βγήκε κι' αυτός, άμέσως ύστερ' από σένα.

Θεέ μου! Πού είχε πάει άραγε αυτός ο μυστηριώδης άνθρωπος από το Όνταριο; Μήπως η πιστολιές που είχα άκουσει...

Έπεσα σε μια πολυθρόνα, με κομμένα γόνατα και λουφάδες στον γύρο ιδρώτα, όταν εκείνη τη στιγμή χτύπησαν στην πόρτα. Ήταν ο ξένος μας.

Χαιρώμενος με τ' άγνωστο χέλι του κι' έπειτα:

—Νά το σακκούλι σας! μου είπε:

—Πώς τα καταφέρατε; τον ρώτησα καταπληκτος.

—Άπλοιστά, τον εκτόνωσα! μου απάντησε με απάθεια. Δηλαδή, δεν τον άποτελείωσα... Τον άφησα για να τον κρεμάσει... Και έχετε ποιός ήταν αυτός ο Λέθερκαπ; Ε, λοιπόν, ειναι ο δικαστής της περιφέρειας, ο Τζαίμς Κούλινγκαν, μια γριά άλκοου. Τον ξέρω από το γυμνάσιο.

—Μα! έκανε. Έσθ είσαι, Πιέτρο; Τι τρέχει;

—Γιατρέ μου, σε παρακαλώ, έλα μαζί μου! Θά σου πω στο δρόμο τι συμβαίνει. Ήρθα σε σένα, γιατί εκτός από γιατρό, είσαι κι' ο πατέρας μου.

—Μα! έκανε. Έσθ είσαι, Πιέτρο; Τι τρέχει;

—Γιατρέ μου, σε παρακαλώ, έλα μαζί μου! Θά σου πω στο δρόμο τι συμβαίνει. Ήρθα σε σένα, γιατί εκτός από γιατρό, είσαι κι' ο πατέρας μου.

—Μα! έκανε. Έσθ είσαι, Πιέτρο; Τι τρέχει;

—Γιατρέ μου, σε παρακαλώ, έλα μαζί μου! Θά σου πω στο δρόμο τι συμβαίνει. Ήρθα σε σένα, γιατί εκτός από γιατρό, είσαι κι' ο πατέρας μου.

—Μα! έκανε. Έσθ είσαι, Πιέτρο; Τι τρέχει;

—Γιατρέ μου, σε παρακαλώ, έλα μαζί μου! Θά σου πω στο δρόμο τι συμβαίνει. Ήρθα σε σένα, γιατί εκτός από γιατρό, είσαι κι' ο πατέρας μου.

—Μα! έκανε. Έσθ είσαι, Πιέτρο; Τι τρέχει;

—Γιατρέ μου, σε παρακαλώ, έλα μαζί μου! Θά σου πω στο δρόμο τι συμβαίνει. Ήρθα σε σένα, γιατί εκτός από γιατρό, είσαι κι' ο πατέρας μου.

—Μα! έκανε. Έσθ είσαι, Πιέτρο; Τι τρέχει;

—Γιατρέ μου, σε παρακαλώ, έλα μαζί μου! Θά σου πω στο δρόμο τι συμβαίνει. Ήρθα σε σένα, γιατί εκτός από γιατρό, είσαι κι' ο πατέρας μου.

—Μα! έκανε. Έσθ είσαι, Πιέτρο; Τι τρέχει;

—Γιατρέ μου, σε παρακαλώ, έλα μαζί μου! Θά σου πω στο δρόμο τι συμβαίνει. Ήρθα σε σένα, γιατί εκτός από γιατρό, είσαι κι' ο πατέρας μου.

—Μα! έκανε. Έσθ είσαι, Πιέτρο; Τι τρέχει;

—Γιατρέ μου, σε παρακαλώ, έλα μαζί μου! Θά σου πω στο δρόμο τι συμβαίνει. Ήρθα σε σένα, γιατί εκτός από γιατρό, είσαι κι' ο πατέρας μου.

—Μα! έκανε. Έσθ είσαι, Πιέτρο; Τι τρέχει;

—Γιατρέ μου, σε παρακαλώ, έλα μαζί μου! Θά σου πω στο δρόμο τι συμβαίνει. Ήρθα σε σένα, γιατί εκτός από γιατρό, είσαι κι' ο πατέρας μου.

—Μα! έκανε. Έσθ είσαι, Πιέτρο; Τι τρέχει;

—Γιατρέ μου, σε παρακαλώ, έλα μαζί μου! Θά σου πω στο δρόμο τι συμβαίνει. Ήρθα σε σένα, γιατί εκτός από γιατρό, είσαι κι' ο πατέρας μου.

—Μα! έκανε. Έσθ είσαι, Πιέτρο; Τι τρέχει;

—Γιατρέ μου, σε παρακαλώ, έλα μαζί μου! Θά σου πω στο δρόμο τι συμβαίνει. Ήρθα σε σένα, γιατί εκτός από γιατρό, είσαι κι' ο πατέρας μου.

—Μα! έκανε. Έσθ είσαι, Πιέτρο; Τι τρέχει;

—Γιατρέ μου, σε παρακαλώ, έλα μαζί μου! Θά σου πω στο δρόμο τι συμβαίνει. Ήρθα σε σένα, γιατί εκτός από γιατρό, είσαι κι' ο πατέρας μου.

—Μα! έκανε. Έσθ είσαι, Πιέτρο; Τι τρέχει;

—Γιατρέ μου, σε παρακαλώ, έλα μαζί μου! Θά σου πω στο δρόμο τι συμβαίνει. Ήρθα σε σένα, γιατί εκτός από γιατρό, είσαι κι' ο πατέρας μου.

—Μα! έκανε. Έσθ είσαι, Πιέτρο; Τι τρέχει;

—Γιατρέ μου, σε παρακαλώ, έλα μαζί μου! Θά σου πω στο δρόμο τι συμβαίνει. Ήρθα σε σένα, γιατί εκτός από γιατρό, είσαι κι' ο πατέρας μου.

—Μα! έκανε. Έσθ είσαι, Πιέτρο; Τι τρέχει;

—Γιατρέ μου, σε παρακαλώ, έλα μαζί μου! Θά σου πω στο δρόμο τι συμβαίνει. Ήρθα σε σένα, γιατί εκτός από γιατρό, είσαι κι' ο πατέρας μου.

—Μα! έκανε. Έσθ είσαι, Πιέτρο; Τι τρέχει;

—Γιατρέ μου, σε παρακαλώ, έλα μαζί μου! Θά σου πω στο δρόμο τι συμβαίνει. Ήρθα σε σένα, γιατί εκτός από γιατρό, είσαι κι' ο πατέρας μου.

—Μα! έκανε. Έσθ είσαι, Πιέτρο; Τι τρέχει;

—Γιατρέ μου, σε παρακαλώ, έλα μαζί μου! Θά σου πω στο δρόμο τι συμβαίνει. Ήρθα σε σένα, γιατί εκτός από γιατρό, είσαι κι' ο πατέρας μου.

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΣΑΛΒΑΤΟΡ ΓΚΟΤΤΑ

ΜΙΑ ΚΡΑΥΓΗ ΜΕΣΑ ΣΤΗ ΝΥΧΤΑ

Πιέτρο Λατίνι δεν μπορούσε να κοιμηθώ κείνη τη νύχτα. Κι' όχι τόσο από την Αυγουστιατική ζέση, όσο από μια κακή προαισθήσι πουχε απ' το πρωί, ότι θα του έρχόταν κάποια συμφορά. Είχε πέσει ντυμένος στο κρεβάτι, με τα μάτια γουρλωμένα στο σκοτάδι κι' άκουγε άπνοες τις χίλιες δυο μυστηριώδεις φωνές της εξοχής. Ήταν όμορφο εκείνο εκεί το χωριό του με τα γραφικά σπίτια και το κάτασπρο σχολείο. Ο Πιέτρο, κάθε καλοκαίρι, μόλις τελείωνε το Πανεπιστήμιο, παρατούσε την πρωτεύουσα και πήγαινε κοντά στους γονείς του.

Είχε κουρασθεί λοιπόν να μένει έτσι άπνοος και έτοιμαζόταν να γδυθώ, όταν άξαφνα μια παρακτινή κραυγή αντήχησε μέσα στη βαθειά σιωπή της νύχτας. Ο Πιέτρο πεταχτεί ορθός, κατάπληκτος και με την αγωνία στην καρδιά. Λοιπόν; Μή είχε γελήσει; Εκείνη η κραυγή είχε βγί από το σπίτι της Μαριού, της όμορφης δασκάλας. Αμέσως μετά, άκούστηκε ένας βαρύς γδυμός. Ο Πιέτρο έσκυψε από το παράθυρο. Η κάμαρη της δασκάλας είχε φως. Ένα κίτρινο φως που είχε χάτι το πένθιμο. Ο Πιέτρο έριξε το σακάκι του κι' έτρεξε στο δρόμο. Η καρδιά του χοροπηδούσε μέσα στο στήθος του. Ώ, αυτό το όμορφο κορίτσι! Τι άμυαλο που ήταν!

Τι μια στιγμή, κούταζε αναποφάσιστα το σπίτι της δασκάλας. Τι έπρεπε να κάνει; Να χτυπήσει; Κι' αν βρισκόταν μπροστά στον... Όχι! Καλύτερα να έτρεχε στο σπίτι του γιατρού. Πήρε το πρώτο μοτάκι, σάν τρελλός, στενάχοντας από την αγωνία του. Πέρασε το λειβάδι, πήδηξε δυο ποταμιά κι' έφτασε στο σπίτι του γιατρού που ήταν χαμένο μέσα στα πυκνά δέντρα.

Σταθήκα μια στιγμή να πάρω την άνοια του κι' ύστερα χτύπησε την πόρτα με θάρρος. Σε λίγο ήρθε και πάλι άνοιξε μια νυσταγμένη γυναίκα, η Τζιοβάννα, η δούλα του γιατρού.

—Συγγνώμη Τζιοβάννα, θέλω το γιατρό, γρήγορα!

—Τέτοια ώρα! Θεέ και Κύριε! Μά ειναι περασμένα μεσάνυχτα!

—Γρήγορα, σου λέω! Σύντηξέ τον γρήγορα! Θά περιμένω δώ πέρα!

Και κούνησε σε μια χωριάτικη καρέλα, κούτ'οντας γύρω τον τα λίγα λείψα έπιπλα της κάμαρας.

Ο γιατρός παρουσιάστηκε σε λίγο κομψοφροντισμένος, με μισόζαλιστα μάτια, θαμιά από τον ύπνο. Ήταν ένας λιγνός άνθρωπάκος, μ' ένα γκριζό γέννημα, που τον έκανε να μοιάζει σάν άστρας και του έδινε μια έκφρασι ειλικρίνειας κι' ένταδης στο πρόσωπο.

—Μα! έκανε. Έσθ είσαι, Πιέτρο; Τι τρέχει;

—Γιατρέ μου, σε παρακαλώ, έλα μαζί μου! Θά σου πω στο δρόμο τι συμβαίνει. Ήρθα σε σένα, γιατί εκτός από γιατρό, είσαι κι' ο πατέρας μου.

—Μα! έκανε. Έσθ είσαι, Πιέτρο; Τι τρέχει;

—Γιατρέ μου, σε παρακαλώ, έλα μαζί μου! Θά σου πω στο δρόμο τι συμβαίνει. Ήρθα σε σένα, γιατί εκτός από γιατρό, είσαι κι' ο πατέρας μου.

—Μα! έκανε. Έσθ είσαι, Πιέτρο; Τι τρέχει;

—Γιατρέ μου, σε παρακαλώ, έλα μαζί μου! Θά σου πω στο δρόμο τι συμβαίνει. Ήρθα σε σένα, γιατί εκτός από γιατρό, είσαι κι' ο πατέρας μου.

—Μα! έκανε. Έσθ είσαι, Πιέτρο; Τι τρέχει;

—Γιατρέ μου, σε παρακαλώ, έλα μαζί μου! Θά σου πω στο δρόμο τι συμβαίνει. Ήρθα σε σένα, γιατί εκτός από γιατρό, είσαι κι' ο πατέρας μου.

—Μα! έκανε. Έσθ είσαι, Πιέτρο; Τι τρέχει;

—Γιατρέ μου, σε παρακαλώ, έλα μαζί μου! Θά σου πω στο δρόμο τι συμβαίνει. Ήρθα σε σένα, γιατί εκτός από γιατρό, είσαι κι' ο πατέρας μου.

—Μα! έκανε. Έσθ είσαι, Πιέτρο; Τι τρέχει;

—Γιατρέ μου, σε παρακαλώ, έλα μαζί μου! Θά σου πω στο δρόμο τι συμβαίνει. Ήρθα σε σένα, γιατί εκτός από γιατρό, είσαι κι' ο πατέρας μου.

—Μα! έκανε. Έσθ είσαι, Πιέτρο; Τι τρέχει;

—Γιατρέ μου, σε παρακαλώ, έλα μαζί μου! Θά σου πω στο δρόμο τι συμβαίνει. Ήρθα σε σένα, γιατί εκτός από γιατρό, είσαι κι' ο πατέρας μου.

—Μα! έκανε. Έσθ είσαι, Πιέτρο; Τι τρέχει;

—Γιατρέ μου, σε παρακαλώ, έλα μαζί μου! Θά σου πω στο δρόμο τι συμβαίνει. Ήρθα σε σένα, γιατί εκτός από γιατρό, είσαι κι' ο πατέρας μου.

—Μα! έκανε. Έσθ είσαι, Πιέτρο; Τι τρέχει;

—Γιατρέ μου, σε παρακαλώ, έλα μαζί μου! Θά σου πω στο δρόμο τι συμβαίνει. Ήρθα σε σένα, γιατί εκτός από γιατρό, είσαι κι' ο πατέρας μου.

—Μα! έκανε. Έσθ είσαι, Πιέτρο; Τι τρέχει;

—Γιατρέ μου, σε παρακαλώ, έλα μαζί μου! Θά σου πω στο δρόμο τι συμβαίνει. Ήρθα σε σένα, γιατί εκτός από γιατρό, είσαι κι' ο πατέρας μου.

—Μα! έκανε. Έσθ είσαι, Πιέτρο; Τι τρέχει;

—Γιατρέ μου, σε παρακαλώ, έλα μαζί μου! Θά σου πω στο δρόμο τι συμβαίνει. Ήρθα σε σένα, γιατί εκτός από γιατρό, είσαι κι' ο πατέρας μου.

—Μα! έκανε. Έσθ είσαι, Πιέτρο; Τι τρέχει;

—Γιατρέ μου, σε παρακαλώ, έλα μαζί μου! Θά σου πω στο δρόμο τι συμβαίνει. Ήρθα σε σένα, γιατί εκτός από γιατρό, είσαι κι' ο πατέρας μου.

—Μα! έκανε. Έσθ είσαι, Πιέτρο; Τι τρέχει;

—Γιατρέ μου, σε παρακαλώ, έλα μαζί μου! Θά σου πω στο δρόμο τι συμβαίνει. Ήρθα σε σένα, γιατί εκτός από γιατρό, είσαι κι' ο πατέρας μου.

—Μα! έκανε. Έσθ είσαι, Πιέτρο; Τι τρέχει;

—Γιατρέ μου, σε παρακαλώ, έλα μαζί μου! Θά σου πω στο δρόμο τι συμβαίνει. Ήρθα σε σένα, γιατί εκτός από γιατρό, είσαι κι' ο πατέρας μου.

—Μα! έκανε. Έσθ είσαι, Πιέτρο; Τι τρέχει;

—Γιατρέ μου, σε παρακαλώ, έλα μαζί μου! Θά σου πω στο δρόμο τι συμβαίνει. Ήρθα σε σένα, γιατί εκτός από γιατρό, είσαι κι' ο πατέρας μου.

—Μα! έκανε. Έσθ είσαι, Πιέτρο; Τι τρέχει;

—Γιατρέ μου, σε παρακαλώ, έλα μαζί μου! Θά σου πω στο δρόμο τι συμβαίνει. Ήρθα σε σένα, γιατί εκτός από γιατρό, είσαι κι' ο πατέρας μου.

—Μα! έκανε. Έσθ είσαι, Πιέτρο; Τι τρέχει;

—Γιατρέ μου, σε παρακαλώ, έλα μαζί μου! Θά σου πω στο δρόμο τι συμβαίνει. Ήρθα σε σένα, γιατί εκτός από γιατρό, είσαι κι' ο πατέρας μου.

—Μα! έκανε. Έσθ είσαι, Πιέτρο; Τι τρέχει;

—Γιατρέ μου, σε παρακαλώ, έλα μαζί μου! Θά σου πω στο δρόμο τι συμβαίνει. Ήρθα σε σένα, γιατί εκτός από γιατρό, είσαι κι' ο πατέρας μου.

—Μα! έκανε. Έσθ είσαι, Πιέτρο; Τι τρέχει;

—Γιατρέ μου, σε παρακαλώ, έλα μαζί μου! Θά σου πω στο δρόμο τι συμβαίνει. Ήρθα σε σένα, γιατί εκτός από γιατρό, είσαι κι' ο πατέρας μου.

—Μα! έκανε. Έσθ είσαι, Πιέτρο; Τι τρέχει;

—Γιατρέ μου, σε παρακαλώ, έλα μαζί μου! Θά σου πω στο δρόμο τι συμβαίνει. Ήρθα σε σένα, γιατί εκτός από γιατρό, είσαι κι' ο πατέρας μου.

βού, το τελευταίο...

—Κι' έπειτα;

—«Έπειτα...έδω και λίγη ώρα άκουσα μια παρακτινή κραυγή. Κι' ύστερα ένα γδυόπο. Κι' αυτά όλα άκούστηκαν στην κάμαρά της. Ώ, γιατρέ! Ποιό φοβούμαι ότι η Μαριού έκανε μια τρέλλα... Ήθελα να πάω να δω... Μά δεν βρήκα το θάρος. Έτρεξε λοιπόν κι' ήρθε στο σπίτι σου...

—Καλά, καλά... έκανε ο γιατρός ανήσυχος. Άς τρέξουμε γρήγορα εκεί πέρα να δούμε τί συνέβη... Τζιοβάννα, γρήγορα το σακκο μου με τα εργαλεία...

Ο γιατρός ντύθηκε βιαστικά και βγήκε μαζί με τον Πιέτρο. Η νύχτα ήταν βαθειά, γεμάτη άστρα, παράξενη. Σε λίγο έφτασαν έξω από το σπίτι της δασκάλας. Το παράθυρό της δεν είχε φως.

—Νά χτυπήσουμε; Έκανε ο Πιέτρο.

—Όχι, του απάντησε ο γιατρός. Για κύττα, το πορτάκι του κήπου ειναι ανοιχτό...

Μπήκαν κι' οι δυο στον κήπο κι' ανέβηκαν τις λίγες σκάλες του σπιτιού, που είχε μόνο ένα πάτωμα. Έπειτα χτύπησαν στην πόρτα. Τίποτα. Συναγύστησαν πειό δυνατά. Τέλος, άκούστηκε ένα ανάλαφρο βήμα.

—Ποιός ειναι; Ρώτησε μια φωνή.

Ήταν η Μαριού.

—Εγώ, ο γιατρός...

Η πόρτα άνοιξε και παρουσιάστηκε τ' όμορφο προσωπάκι της Μαριού, με τα μάτια γουρλωμένα απ' την κατάπληξι.

—Ω, έσθ είσαι γιατρέ; Έκανε. Κι' έσθ Πιέτρο; Μά τί τρέχει; Τι έπαθατε;

—Εμείς; Τίποτε! Της είπε ο Πιέτρο. Φοβηθήκαμε μήπως έπαθες εσύ τίποτε...

—Εγώ; Απόρησε η Μαριού.

—Μά βέβαια, δεσποινίς... Έκανε

ο γιατρός. Ο Πιέτρο ήθε και με ξύπνησε για να

ΤΟΥ Κ. ΑΓΓΕΛΟΥ ΚΟΣΜΗ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ
ΠΑΛΗΟΥ ΚΑΙΡΟΥ

Ο Φραγκούλης κι' η Ζαμπέτα, οι γονιοί της Μαντελενιώς, έβγαζαν κι' έβλεπαν με μεγάλο τους καυμό ότι κανείς δεν έβγαζε την κόρη τους για γυναίκα του. Ο ένας πίσω από τον άλλο έμακραναν οι νέοι κι' ενώ στην πρώτη ανθησί της είχε ξετρελλάνει όλους τους νέους του χωριού με την ωμορφιά της, τώρα δεν έμνε καμιά έλπίδα για κανένα από τους διαλεχτούς γαμπρούς.

Η Μαντελενιώ ή μοναχόκορη ή πανέμορφη ήταν σαν κοιμισμένη. Μονό μυαλό, που δεν έπαιρνε ούτε από λόγια, ούτε από σκέψη. Καλό κορίτσι, μα τί να τή κάμης; Ούτε για νοικοκυριό, ούτε για έξυπνάδα μπορούσε να την καμαρώσει κανείς. Κι' η ωμορφιά της άρχισε να περνά πειρά κι' έλεγαν μεταξύ των οί νιοί πως το πρόσωπό της ήταν ένα κομμάτι κρέας με δυο μάτια. Έβλεπαν λοιπόν οι γονιοί της πως η κόρη των παίρνει το δρόμο για το ράφι κι' έπονόσαν, γιατί μετά το θάνατό τους δεν θα είχε πειρά κανένα να την προστατεύει.

Κι' έλεγε ο Φραγκούλης στη γρηά του:

— Γυναίκα, τώρα πειρά η Μαντελενιώ μας δεν θα λήη ποιόν θα πάρη, αλλά ποιός θα την πάρη.

Η γρηά, που σαν γυναίκα ήξερε πιδ πολλά για τις έρωτοδουλιές δεν έχασε την ευκαιρία, που έζητούσε και είπε:

— Άς της δώσουμε το Μιχελή το μυλωνά.

Αυτός τη ζητούσε, μα δεν τον ήθελεν, γιατί ήταν φτωχός και κακομούτσουτος.

Ο Φραγκούλης δεν έδωκε καμιά απάντησι. Ήταν πάντοτε ολιγόλογος. Μα φορά όμως, ο λόγος είχε σπάρει κι' έφριζε βόλβησε στο κεφάλι του. Άρχισε να περνά από το μυλό του Μιχελή και να πιάνη φιλοκουβέντια μαζί του και σιγά σιγά του έδωκε το θάρρος να πη στο σπίτι του και να πη πως θέλει τη Μαντελενιώ.

Προξενήτης ήταν ο Γιωργάκης, ο φρόνιμος.

Αυτός ήταν ο πιδ έξυπνος του χωριού κι' ο πιδ μετρημένος στα φροσιμάτα του. Σε κάθε δύσκολη περίστασι του ζητούσαν όλοι τη γνώμη του. Ήξερε όλων τα κρυφά, γιατί ήταν ο γραμματικός όλων που είχαν ξενιτεμένους. Αυτός εδιάβαζε τα γράμματα, που έλάβαιναν, αυτός απαντούσε. Ένα βράδυ λοιπόν ο Γιωργάκης έπληγε στο Φραγκούλη και του είπε:

— Τί θ' αποκάμεις για την κόρη σας με το Μιχελή;

— Η γυναίκα μου θα σου πη, απήντησε ο Φραγκούλης.

— Αυτή είναι σύμφωνη, είπε ο Γιωργάκης.

— Τότε με την ευχή μου, είπε ο γέρος.

Και επειδή ήταν μιλημένα με τις γυναίκες τὰ έτελείωσαν γρηγόρα γρηγόρα, γιατί ο καιρός δεν επέρριμενε.

Δεν ήθελε ο Φραγκούλης νάχη πολλό καιρό άρραβωνιαστικό σπίτι του. Σε Μίγες, ήμερες λοιπόν έγιναν τὰ ταιριάσματα, έγραψαν τὰ προκίμα κι' ο γάμος έγινε με κουμπάρο το Γιωργάκη το φρόνιμο, κατ' απαίτησιν του Φραγκούλη.

— Αν δεν κάμη κουμπάρο το Γιωργάκη, δεν την παντρεύω την κόρη μου έλεγε.

— Μα γιατί; τόν ρώτησε η γρηά.

— Η κόρη μας είναι κοιμισμένη, ο γαμπρός μας είναι παλαβός, έμεις είμαστε γέροι και θα πεθάνουμε. Άς έχουνε τουλάχιστον κοντά τους ένα φρόνιμο άνθρωπο.

Του γάμου το γλέντι εκράτησε μια βδομάδα, από Κυριακή σε Κυριακή, κι' έτελείωσε με τον αντίγαμο, που έγινε 'στου γαμπρού το σπίτι.

Όλοι οι χωριανοί έστειλαν κουμπιές: άλλοι παστέλλι, άλλοι μελομακάρονα, άλλοι φάρια κι' οι «εδικοί» έστειλαν αρνιά, για να κάμη κοπάδι ο γαμπρός, μα που είχαν χωράφια για να βόσκουν.

Ήσυχο κι' άπειραχτο τ' άτρογγυλό επερνούσε πειρά ζωή χαριτωμένη. Κι' ο κόσμος, όσο τους έβλεπε να ζουν έτσι ευτυχισμένοι, έλεγε:

— Μακάριοι οι πτωχοί το πνεύματι!

Οι γονιοί της Μαντελενιώς έπληγαν τακτικά και τους έβλεπαν. Η μάνα ώδηγούσε την κόρη της για τις δουλειές, που είχε να κάμη, παντρεμένη γυναίκα πειρά, κι' ήταν κι' αυτοί ευχάριστοι που δεν θ' άφηναν την κόρη τους έτσι έρημη στον κόσμο κι' άπροστατευτή.

Όστοςό όταν αντίκωναν οι γέροι με το Γιωργάκη το φρόνιμο, τον κουμπάρο τους,

του έλεγαν τον καυμό τους για την κόρη τους, που ήταν κοιμισμένη.

— Μα ποιανού έμοιασε;

— Έτσι έλεγε ο γέρο Φραγκούλης με άπορία και με στενοχώρια.

— Από κάποιον, μακρινό πρόγονό σας θα πήρε την κουταμάρα άπαντούς ο Γιωργάκης.

— Έχε την έγνοια σου άμα πεθάνω, Γιωργάκη, γιατί κι' οι δυο τους κάνουν ένα ζευγάρι βώδια, κι' άς έχουν δυο πόδια!

Καμιά φορά η Μαντελενιώ έβγαινε και μητέρα.

Ένα παιδάκι ολοστρόγγυλο, ώμορφο, όπως ήταν ώμορφη κι' η μάνα του, ήθελε στον κόσμο, για να ξυπνήσει λίγο το άντρον που έπεργούσε τη ζωή του μονότονα κι' άμλητα.

Οι γέροι το καμάρωναν, κι' ο Γιωργάκης σαν κουμπάρος που ήταν στο γάμο, έγινε και νουνός και το άνόμασε Φραγκούλη.

— Έπί τέλους! έλεγε ο γέρος! Ο έγγονός μου θα μοιάση έμένα και του σάντουλου του.

Η γρηά Φραγκούλενα ήταν μέρα και νύχτα πειρά κοντά στο μωρό, γιατί η κόρη της δεν ήξερε ούτε να τὸ φασκίωση, ούτε να τὸ νανουρίσει, ούτε καλὰ καλὰ να τὸ βυζάξη άκόμα. Πολλές φορές η γρηά ξεκοιμπωνε τη κόρη της για να βυζάξη ο μονάκριβός τους και να σταματήσει το κλάμα.

Στην κούνια ύστερα η γρηά έδυμήθηκε τον καιρό, που νανούριζε την κόρη της κι' έφερε στο νου της μερικά τραγούδια.

Και τὸ νανούριζε τὸ μωρό λέγοντας τραγουδιά:

«Νά κοιμάται να μερώνη,

να ξυπνά να μεγαλώνη».

Έτσι ο μικρός Φραγκούλης, πντε στη άγκαλιά του παππού του, τότε στη άγκαλιά της γιαγιάς του και τότε στο στήθος της μάνας του έμεγαλώνε, τότε κλαίγοντας γιατί η μάνα του άργούσε να τὸ δώσει γάλα και τότε γελώντας.

Η Μαντελενιώ, όπως της είχε πη η μάνα της, όπου πήγαινε μέσα 'στο σπίτι, έφερε μαζί της και τη κούνια με το μωρό. Φοβότανε τις νεράιδες, τους σκορπιούς κι' όλα τὰ κακά. Έτσι ο μικρός μέσα στη κούνια του, τότε ήταν 'στην κοιλία, τότε ήταν στη κρεβατοκάμαρα και τότε κοντά στη μάνα του που ύφαινε.

Μα μέρα του καλοκαιριού, σταύρωμα του μεσημεριού, η Μαντελενιώ ήταν ολομόναχη στο σπίτι με το παιδάκι της. Ο Μιχελής ήταν στο μυλό του κι' άλειθε γέννημα με το Βορρά. Οι γέροι ήταν στο περιβόλι τους, όλοι οι άντρες του χωριού ήταν στα χωράφια τους.

Μόνον μερικές γειτόνισσες είχαν μείνει στο χωριό. Άλλη έγενεθε, άλλη ύφαινε, άλλη έτοιμαζε το μαγέρεμα για το βράδυ, που θα γυρνούσε ο άντρας της κουρασμένος. Κι' η Μαντελενιώ είχε στην μένη τη κρεβαταρία και ύφαινε για τη ρουχική της. Όπως ήταν συνηθισμένη πειρά, είχε και το μωρό της κοντά της, μέσα στη κούνια και, όπως ήταν κοιμισμένο και ήσυχο, είχε άρσιωθή κι' αυτή στη δουλειά της, χωρίς να την άπασχολή τίποτα.

Κάποτε σταμάτησε για να ξεκουραση λιγάκι και χωρίς να τὸ προσέξη καθόλου έστήλωσε τὰ μάτια της πρὸς τὰ δοκάρια της κάμαρας. Τὸ βλέμμα της έπληγε σ' ένα δοκάρι, που είχε ένα μεγάλο καρφι και που επάνω σὸ καρφι ήταν κρεμασμένη η μαντάρα (τότε κουρί) του άντρός της, που την έπαιρνε μαζί του όποτε πήγαινε να ξύλα. Κάτω από τὸ δοκάρι, που ήταν κρεμασμένη η μαντάρα, έρσκονταν η κούνια με το μικρό της, που ήταν παραδομένο στον ύπνο. Η μαντάρα δεμένη μ' ένα σπάγγο από τὸ στελιάρη κρεμίσαν, άληθινή φοβέρα από τον ήλιο από τὸ στελιάρη κρεμίσαν, από τον άέρα που έμπαινε από τὸ παράθυρο.

Εκείνη τη στιγμή το λίγο μυαλό της Μαντελενιώς έσάλεψε. Φαντάστηκε πως βλέπει τη σπάθα του Ταξίαρχη έτοιμη να πάρη την κεφαλή του γιου της! Δεν είχε κανένα να τὸ τήση βοήθεια. Μπερδεμένη, όπως ήταν μέσα στην κρεβαταρία της δεν μπορούσε να κινηθῇ γρηγόρα, για να σώση τὸ παιδί της. Τὸ λίγο μυαλό της έφούντωσε, τὰ μάτια της έβροχναν κι' έξέσπασε στις φωνές, σὸ κλάματα, σὸ τραβήγμα τὸν μαλλιών της.

Η φωνή της ήταν τρομακτική.

— Ούχου, παιδάκι μου, μαναροσκοτωμένο!

Μ' αυτή τη φωνή φαίνεται πως εύρισκε παρηγορία και σ' αυτή έξεσπούσε Κ' η φωνή της

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ

ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΛΑΖΕΤΕ

έδινάμενε διαρκώς πάντοτε με τὰ ίδια λόγια κι' άντηχούσε μέσα στο χωριό, όσο που άκούστηκε σὸ γειτονικό σπίτι.

Η γειτόνισσες βγήκαν στις αϋλές τους και ρωτούσαν η μια την άλλη για να μάθουν τί τρέχει.

— Όχου, παιδάκι μου, μαναροσκοτωμένο!

Άκούστηκε πάλι η ίδια φωνή, πιδ τρομακτική, πιδ κλαψιάρικη από τὸ σπίτι της Μαντελενιώς, που ήταν άνοιχτές η πόρτες του και τὰ παραθυρόφυλλά του.

Δεν ξεκινούσε όμως καμιά να πάη κατά τὸ σπίτι της Μαντελενιώς, από τὸ φόβο μήπως άντικρύσουν καμιά μεγάλη συμφορά. Μαζεύτηκαν μονάχα σὸ μιὰ γειτονική αϋλή κι' έλεγε η μια στην άλλη τη γνώμη της, πὸς θὰ μπορούσαν να βοηθήσουν και να παρηγορήσουν τη γειτόνισσά τους. Μ' όλη την καλή καρδιά τους όμως δεν ξεκινούσε καμιά.

— Τὸ παιδί είναι πεθαμμένο, έλεγαν, πὸς θὰ μπορούσαμε να τὸ δώμε; Μὲ τί κουράγιο; Και τί θὰ τὸ κάμουμε τὴς μάνας; Μα ὅ, τι κι' αν ήτανε έπρεπε κάτω να κάμουν, κι' έλεγε κάθε μιὰ τη γνώμη της, χωρίς όμως άποτέλεσμα.

Κι' η φωνή της Μαντελενιώς δεν έπαυε ν' αντιλαλή, ὅλο και πιδ άπελπιμένη:

— Όχου, παιδάκι μου, ὦου, μοναχογιου μου, μαναροσκοτωμένο, πὸς θὰ σὲ δὸ το βράδυ ο ά φέντης σου!...

Μα από τις γειτόνισσες είχε άξφα μια καλή ιδέα.

— Έπαδά κοντά, είπε, κάθεται ο Γιωργάκης ο φρόνιμος. Τὸν είδα προητέρα και μου είπε πὸς πάει να κοιμηθῇ, γιατί είχε άγρυπνήσει. Πάει να τὸν φωνάξουμε.

Όλες συμφώνησαν κι' έτρεξαν στο σπίτι του σοφού γειτόνός των, για να ζητήσουν βοήθεια.

— Έλα Γιωργάκη!

— Ίνα τρέχει;

— Η κουμπάρα σου η Μαντελενιώ κλαίει τὸ παιδί της και τὸ μοιραλέν. Λέει πὸς είναι μαναροσκοτωμένο!

Ο Γιωργάκης, αν και ήταν πραγματικά φρόνιμος άνθρωπος και δεν άνησυχούσε εύκολα, δεν μπορούσε ὡστόσο να μείνῃ αδιάφορος. Φοβήθηκε πὸς ο φιλόστος του ήταν πραγματικά σκοτωμένος κι' έκτάλαβε ὅτι έπρεπε να τρέξῃ και να κάμη ὅ, τι μπορεί για να παρηγορήσει τη μάνα, αν ήταν πραγματικά νεκρό τὸ παιδί, η να τη βοηθήσει αν ζούσε άκόμα. Και έτσι ὅπως ήταν μισοντυμένος και μισόβητος πετάχθηκε στο δρόμο κι' έτρεξε στο σπίτι της Μαντελενιώς, λαχανιασμένος, τρεομαγμένος.

Η γειτόνισσες τὸν άκολουθούσαν άλαφιασμένες κι' αυτές, μα σπαστήσαν μόλις έφτασαν κοντά στην αϋλή τὸ σπίτι ού.

Ο Γιωργάκης ο φρόνιμος, κλονισμένος, μα άποφασισμένος ὅτι δεν μπορεί να κάμη διαφορετικά, έδιάσκεψε την πόρτα και με βήμα άνοιχτό, μπήκε μέσα στο σπίτι, που άντηχούσε από τὰ κλάματα της Μαντελενιώς κι' έφτασε σαν άστρατη μέσα στην κάμαρη, που θερμολογούσε η μάνα.

Ολόκληρη στην κρεβαταρία της, άναμάλιασμένη, με τὰ μάτια άγρυμμένα η Μαντελενιώ άρχισε πάλι τις φωνές:

— Όχου, κουμπάρε μου, πεί το παιδί, είναι μαναροσκοτωμένο!

Όπως ήταν μισοσκότεινα, κι' ὅπως ήταν παραγμένος ο Γιωργάκης, δεν μπορούσε να καταλάβῃ άμέσως τί είχε συμβῇ, ούτε και είχε τὸν καιρό να προσέξη και να ιδῇ την κούνια με τὸ παιδάκι και με τὴ μαντάρα, που ήταν κρεμασμένη από πάνω, στο δοκάρι.

— Πὸς σκοτώθηκε; ρώτησε τη Μαντελενιώ.

— Άε η κούνια! Άε τὸ παιδί!... Άε κι' η μαντάρα, που κρεμαται και κουνιέται! άποκρίθηκε η Μαντελενιώ.

Τότε συηθε ο Γιωργάκης κι' είδε τί τρέχει.

— Έλα παλαβή, κουμπάρα, κι' έχάλασε τὸν κόσμο! της φώναξε.

Η μάνα όμως δεν έκαταλάβαινε από αυτά και εξακολουθούσε να φωνάζει και να τραβά τὰ μαλλιά της.

Έσκυψε τότε ο Γιωργάκης, τραβήξε την κούνια με τὸ παιδί πιδ πέρα και θυμωμένος για τὴν άμυαλωσύνη της κουμπάρας του της είπε:

— Άδριο θὰ σου βγάλουμε ρίμες.

Τότε έκτάλαβε κι' η Μαντελενιώ τί τρέχει και είπε:

— Αυτό δεν τὸκοψε ο νους μου!

Η γειτόνισσες, άφου μπήκε ο Γιωργάκης στο σπίτι, έπλησαν ὅλους κι' έπροχώρησαν κι' αυτές σὸν περιέργεια. Έκεί είδαν ὅτι η μάνα έκτασε κι' έκοιτε τὸσην ὥρα επειδή έβλεπε τὴ μαντάρα

— Όχου, κουμπάρε, πεί το παιδί, είναι μαναροσκοτωμένο!...

γῇ! Μήπως δηλαδή σπαρνια έκατομύων μέτρον!

Τὰ λαπαλότρου ήσαν έξαιρετικὸς της «μωδὸς» σὴν άρχαία Ελλάδα και σὴν Ρωμή, Σήμερα, οί λαοί έκείνοι οί ὅποιοι τὰ συνήθιζον πολύ, είναι πὸν πάντων οί Γάλλοι και οί Αμερικανοί.

Στὴ Βολιβία της Νο ίου Αμερικῆς, η γυναίκες τὸν λαοῦ συνήθιζον να φοροῦν τὸ μεσοφόρι τους, πὸν πὸν μακρὸν ἀπ' τὸ φορεῖται τους!

Μα από τις αἰτίες πὸν τὰ γαϊδούρια προτιμῶνται ἀπὸ τὰ λαγὰ σὲς προτιμῶνται χόρτες τὸν κόσμου, είναι ὅτι ζὸν διακρίνα.

Τὸ αἰσθητὶ των ὑπαρκοεισμένων είναι παραγεμισμένα με τὸ τράχωμα τὸν Ταράνδων, γιατί είναι ἡ ελαφρότερα ὀνη.

να κὸμείται ἀπὸν ἀπὸ τὸ κεφάλι τὸν παιδιοῦ της και δὲν έκοβε ὅ νους της να τραβήξῃ πὸν πέρα τὴν κούνια.

Ο Γιωργάκης άφου τέλειωσε τὴ δουλειά του κι' έσπασε τὸ παιδί ἀπὸ τὸν φανταστικό κίνδυνο, έφυγε κι' έγύρισε σὸ σπίτι του.

Τὸ βράδυ πὸν μαζεύτηκαν ὅλοι σὸ χωριό, έμψαν τὸν περιστατικό. Οί γειτόνοι γελοῦσαν κι' έπληγαν σὸ Γιωργάκη να μάθουνε ἡ ιστορία πὸς είχε γίνῃ.

Οί γονιοί της Μαντελενιώς ήσαν άπελπιμένοι πιδ για τὴ κατάστασι της κόρης τους κι' έλεγαν:

— Κατ' αὐτὸ κάμαε κουμπάρο τὸ Γιωργάκη το φρόνιμο.

Ο Μιχελής, πιδ κουτὸς αὐτὸς ἀπὸ τὴ γυναίκα του, δεν ήξερε να πη τίποτα.

Μα ἡ γλῶσσα της γειτονιάς έκανε τὴ δουλειά της γρηγόρα. Η Μαντελενιώ έναναβαστήσε! Δεν τὴν φώναζαν πιδ με τὸ βαφτιστικό της ὄνομα. Όλες ἀμα τὴ έβλεπαν έλεγαν:

— Η μαναροσκοτωμένη!

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Η ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΗ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Ο Φρέντ ντε Περινό εξιστορεί στο μυθιστόρημα αυτό τη ζωή του, αρχίζοντας από τα παιδικά του χρόνια. Διηγείται πώς έμεινε πολύ μικρός ορφανός από γονείς, πώς μεγάλωσε κοντά στη θεία του και τη γιαγιά του, στην εξοχική τους βίλλα, μιλώντας για τη λατρεία με την οποία οι δυο αυτές γυναίκες τον περιέβαλαν, για τα μαθητικά του χρόνια στο κολλέγιο, για τη φίλια του με τον νεαρό Ιράνδο καθηγητή του Ο'Κέντ, και λέει πώς μετά το θάνατο της γιαγιάς του και της θείας του, έμεινε μόνος στον κόσμο και πήγε στο Παρίσι, όπου είχε ακόμα τον εξάδελφό του Έκτορα ντε Μαλεζέρ και τη γυναίκα του Μαρία-Τερέζα. Η Μαρία-Τερέζα, μόλις τον ξαναβλέπει, αρχίζει να του φέρει μ' έναν περίεργο και προκλητικό τρόπο, πράγματα που κάνει το νέο ν' ανησυχούσε και να ζητήσει ν' απομακρυνθεί απ' αυτή, γιατί νοιώθει κι' ο ίδιος ότι η εξάδελφη του τον τραβάει ακαταίτητα. Μά το κάνει, γιατί η ανάγκη μιας στοργής, μιας αγάπης που του λείπει, τον ρίχνει, χωρίς να θέλη κι' ο ίδιος, στην αγκαλιά της. Κι' αρχίζει από τότε ένα πάθος, που βαστάει τρία ολόκληρα χρόνια, τρία χρόνια βασανισμένα για το φτωχό Φρέντ, ο οποίος κάθε άλλο παρά για τέτοιους ένδοχους έρωτες ήταν πλάσιμος.

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Πίσω της παρουσιάστηκαν άναυδοι οι δυο υπηρέτες μου. Οι οποίοι, μιά και δεν μπόρεσαν να τη σταματήσουν, ήθελαν τουλάχιστον, με την παρουσία τους να δείξουν ότι είχαν τηρήσει πιστά τη διαταγή που τους είχα δώσει, να μη επιτρέπουν την είσοδο σ' εμένα.

Η κ. Ντυσατελιέ ήταν πολύ κόκκινη και χρειάστηκε λίγη ώρα για να συνέλθω. Έγώ σηκώθηκα και περίμενα να μιλήσει προσποιούμενος ότι δεν ήξερα ποιά ήταν.

— Α! έκανε, τέλος. Συγχωρήστε με, αγαπητέ κύριε. Είμαι λαχανιασμένη, πλημμυρισμένη στον ιδρώτα. Χρειάστηκε να λογαριαστώ ένα τέταρτο της ώρας με τους υπηρέτες σας. Διάβολο! Έκτελούν κατά γράμμα τις διαταγές που τους έχετε δώσει... Μά με αναγνωρίζετε, δεν είν' έτσι; Είμαι η κυρία Ντυσατελιέ, η μητέρα της υποκόμησσης Βαλεντίνης ντε Σαίν-Ζερύ.

Υποκλίθηκα κι' είπα μερικά τυπικά λόγια. Εν τω μεταξύ οι δυο υπηρέτες μου στεκόνοταν στο κατώφλι, σαν να περίμεναν να τους διατάξω ν' αρπάξουν την κ. Ντυσατελιέ και να την ξαναπάρουν στο άμαξι τ.ς. Τους έγνωσα ν' αποσυρθούν.

Μόλις μείναμε μόνοι, η χοντρή κυρία ξαναρχισε να μιλάει. — Δεν μπορείτε να φαντασθείτε, αγαπητέ μου κύριε, την ευχαρίστηση που νοιώθω ξαναβλέποντάς σας. Ξέρετε, πέντε τέσσερα χρόνια, που δεν είχαμε ειδωθεί καθόλου... Τέσσερα χρόνια, δεν είνε λίγο. Ξέρετε πώς έχετε αλλάξει... Είστε βέβαια πάντα ωραίο παιδί... Μπορεί βέβαια να το πη αυτό μια γυναίκα της ηλικίας μου, χωρίς να παρεξηγηθώ. Μονάχα που έχετε τώρα ύψος πιο σοβαρό... πιο ανδρικό... Α! σίγουρα, θα είχατε μεγάλες επιτυχίες στο Παρίσι.

Έγώ δεν απάντησα κι' εκείνη εξακολούθησε:

— Μά έμεις δεν διασκεδάσατε, όπως έσείς, σ' αυτά τα τέσσερα χρόνια. Δέ μιλάω για το σύζυγό μου. Αυτός δεν είνε ποτέ ούτε ευτυχισμένος, ούτε δυστυχισμένος. Αυτός είν' έφευγέρας, βλέπετε... Ζή μέσα στις αχτίνες Χ... κι' ο κόσμος δεν υπάρχει γι' αυτόν. Μά η φτωχή μου κόρη... Α! κύριε ντε Περινό!

Ο αληθινός πόνος δεν είνε ποτέ γελοῖος... Μόλις ή κ. Ντυσατελιέ πρόφερε τα λόγια: «η φτωχή μου κόρη!», μόλις είδα δάκρυα να ξεπετιούνται από τα μάτια της, έπαυσα πια να τη βρίσκω κωμική... Μήπως κι' αυτή δεν ήτανε κάτι από το παρελθόν μου; Είχε γνωρίσει τις δυο αγίες του γυναικείας, και διατηρούσε την ανάμνησή τους, αφού είχε ξανάβρει στο σπίτι μου. Κι' έπειτα η ανάμνηση της Βαλεντίνης, την οποία ανακαλούσα, ήταν μιά απ' τις καλύτερες της παιδικής μου ηλικίας. Τη ρώτησα λοιπόν με συγκίνηση:

— Η κόρη σας είνε άρρωστη; Εκείνη κούνησε το κεφάλι

Περνάει όλη της την ημέρα σ' ένα καναπέ, δνειροπολώντας

της κι' απάντησε:

— Άρρωστη... όχι. Μά δυστυχισμένη, θλιμμένη... Τί τα θέλετε. Είνε μιά ψυχή έκλεκτη, μιά ψυχή πλασμένη για το όνειρο, για τη ρομαντική ζωή, για την ποιήσι... Δεν ξέρετε πώς την είχαμε αναβρέσει!

Τίποτε δεν με σοκάρει περισσότερο παρά: νάκούω τις λέξεις ρομαντισμός και ποιήσις από πλάσματα που είναι άκριβώς το αντίθετο της ποιήσεως και του ονείρου. Έτσι η συγκίνησις που μου είχαν προκαλέσει τα πρώτα της λόγια διαλύθηκε.

Η κ. Ντυσατελιέ εξακολούθησε:

— Βλέπετε, δεν είχα καθόλου τύχη μ' αυτό το παιδί... Έκανα ό,τι μπορούσα για να το παντρώω εξασφαλίζοντάς του έναν τίτλο. Είχα δική: η κόρη μου άνηκε στον κόσμο σας και πριν ακόμα αποκτήσει τίτλο. Δυστυχώς, ο άνδρας που παντρεύτηκε δεν ήταν αυτός που της ταίριαζε. Ήταν πολύ γέρος, γι' αυτό, δεν πρώτοις... Έπειτα—μας είχαν προειδοποιήσει σχετικώς, μά δεν δελήσαμε να το πιστέψουμε—ήταν ένας άνθρωπος φθαρμένος από τις καταχρήσεις της νεότητός του... Α! περάσαμε σκληρές στιγμές, κύριε ντε Περινό! Είδα τη μικρούλα μου να ξαναγυρίζει στον πύργο μας, έπειτα από το γαμήλιο ταξίδι, ολόμυαχη. Ο άνδρας της τάχε φτιάξει με κάποια ήθοποια, το έλαφρο θέατρο και ξαναγύρισε έπειτα από τρεις μήνες. Όταν ξανάρθε, δεν πέρασε λίγος καιρός και τον έπιασε μαζί με μιά υπηρέτρια. Μά συνώμην... δεν σας ενδιαφέρουν όλα αυτά... Έξ, άλλου τώρα, αυτός ο κύριος είνε σαν να μην υπάρχει... Από τότε που έπαθε συμφορά, είνε σαν πεθαμένος. Και σ' άλληθια—ο θεός να με συγχωρήσει—καλύτερα για όλους μας θά ήταν να είχε πεθάνει... Μαντεύετε τώρα τη ζωή αυτής της δυστυχισμένης νέας γυναίκας, της κόρης μου, που ο σύζυγός της είνε μισοπαράλυτος και που περνάει όλο της τον καιρό στον πύργο μας, ανάμεσά σε δυο γέρους σαν και μας.

Και—πάλι η φωνή της είχε πάρει συγκινημένο τόνο... της είπα μερικά τυπικά λόγια για να την παρηγορήσω και της έκανα λόγο για την ανακούφιση που άφερνε στον πόνο της υποκόμησσης ή μητρική της άφωσιση.

— Ω! ναί, κύριε Φρέντ, της είμαι άφωσιωμένη... Η Βαλεντίνη δεν θά μπορούσε ποτέ να βρή άλλη νοσοκόμο σαν κι' εμένα... Μά αυτό, καθώς θά καταλαβαίνετε, δεν της φτάνει... Είν' άρρωστη ή καρδιά της... Θά έπρεπε να μπορούσε να διασκεδάσει, να δη ανθρώπους του κόσμου της, να κουβεντιάσει με άλλους, εκτός από τους γέρους γονείς της... Μένει κλεισμένη πάντα σ' ένα γωνάκι, στην κάμαρή της, όλη την ημέρα, ξεπληρωμένη πάντα σ' ένα καναπέ και διαβάζοντας στίχους ή δνειροπολώντας... Σπινάει πολύ άργά... Κλαίει και δεν θέλει να ομολογήσει πώς έλαιε... Της πρότεινα να κάνει ένα ταξίδι, μά εκείνη άρνήθηκε. Της είπα: «βέλεις να χωρίσεις...» Μά δεν θέλησε, έξ αιτίας των πραγμάτων που θά ήταν αναγκασμένη να πη στο δικαστήριο. Προσπάθησα να τη φέρω σ' επικοινωνία με το νέο εφημέριο του βουνού των Άρρώστων, τον άββα Γκραβιέ. Μά δεν συνειννοῦνται καλὰ όπως φαίνεται... Ο άββας τη φάρβαντε λίγο κι' εκείνη τον βρίσκει κοινό τύπο. Κ' εγώ έπίσης τον βρίσκω κοινό. Ξέρετε, αυτά τα παιδιά των χωρικών, σ' όταν ακόμα μορφοῦν, δεν εξευγενίζονται...

— Όλ' αυτά τα λόγια έφεραν απ' τα χείλη της χονδρής κυρίας με μιά βία που φαίνονταν άσπαστο κανονική. Την άκουγα, όχι χωρίς κάποια πλήξη. Σώπασε επί τέλους και με κτύπαζε στα μάτια, σαν να έκτελλε μιά συμβουλή μου. Βλέποντας όμως ότι σώπαινα άποφάσισε να μιλήσει πάλι. Μά αυτή τη φορά φαίνονταν στενοχωρημένη και έψαχνε να βρή τα λόγια της

— Σώπασε επί τέλους και με κτύπαζε στα μάτια, σαν να έκτελλε μιά συμβουλή μου. Βλέποντας όμως ότι σώπαινα άποφάσισε να μιλήσει πάλι. Μά αυτή τη φορά φαίνονταν στενοχωρημένη και έψαχνε να βρή τα λόγια της

ΜΑΡΣΕΛ ΠΡΕΒΩ

Ένας ξρωλευμένος

— Νά, είπε. Σκέφτηκα, όταν σ' είδα χθές από το άμαξι μου, ότι θά μπορούσατε να μου προσφέρετε μιά υπηρεσία... Είστε συνηθισμένος στην άριστοκρατία... έσείς, κύριε ντε Περινό. Έχετε δη πολλά πράγματα... Α! αν η Βαλεντίνη ήταν στο Παρίσι, στο περιβάλλον σας, θά διασκεδάζε από τις λύπες της φυσικώτατα...

Επίστασε, δεν άποτελείωσε τη φράσι της κ' έπειτα ξαναείπε:

— Θά πλήττετε χωρίς άλλο, ολόμυαχος έδω, χωρίς να βλέπετε κανένα...

— Πλήττω τόσο λίγο, κυρία, της απάντησα, ώστε για μιά μήτη έδω μέσα, αναγκαστήκατε να παραβιάσετε μιά διαταγή, της οποίας δεν έξαιρδ κανένα.

Είδε πώς έλεγα την αλήθεια, πώς ήμουν άποφασισμένος να εξακολουθήσω να μένω κλεισμένος στο σπίτι μου, και, βλέποντας την έλπίδα που την έφερε σ' εμένα να διαλύεται, ξαναγίνε σοβαρή και συγκινημένη.

— Όταν, είπα με φωνή που έτρεμε, δεν θέλετε νάρθητε; Στ' αλήθεια, δεν μας λυπόσαστε, κύριε Φρέντ; Αν ζητούσα από τη θεία σας ή από τη γιαγιά σας, αυτό που σ' έζητάω τώρα, νάρθουν δηλαδή και να διασκεδάσουν λίγο μιά φτωχή νέα γυναίκα, της οποίας η ύγεια μ' άνησυχεί, δεν θά μου τό άρνούντουσαν ποτέ. Δεν σας ζητάω νάρχόσαστε συχνά στον πύργο... Έλάτε κάθε τόσο, όταν οι περίπατοί σας σ' εφέρουν κατά κεί. Μείνετε όσο θέλετε. Δεν μπορείτε ν' άφιερώσετε μισή ώρα κάθε βδομάδα σ' αυτή την έπίσκεψι;

— Μά... έκανα προσπαθώντας να την διακόψω.

— Ξέρω καλά, εξακολούθησε ή κ. Ντυσατελιέ, ότι ο άνδρας μου κ' εγώ δεν είμαστε η συντροφιά που ταιριάζει σ' εσάς... Ω! μη λέτε όχι! Είμαστε άνθρωποι άπλοϊκοί, αυτή είν' η αλήθεια. Μά ή Βαλεντίνη, κύριε... Μπορεί να ύπάρξη γυναίκα πιο εύγενική απ' αυτή; Θά σ' εφήνομε μόνο μαζύ της... Δεν θά σ' ενοχλούμε καθόλου... Μά έλάτε σ' εμάς παρακάτω... Είστε ο μόνος απ' τον όποιο μπορώ να τό ζητήσω αυτό...

Και ύψωσε προς έμένα το πρόσωπό της που ήταν γεμάτο δάκρυα.

— Κυρία, της απάντησα, μπορείτε να βασιζέστε, σ' εμένα. Θά έρθω να δω την κυρία υποκόμησση μόλις μπορέσω, μόλις ή έθροισές μου μου άφήσουν λίγη έλευθερία... Σας τό υπόσχομαι...

Πριν προφτάσω να την έμποδίσω, ή φτωχή, γυναίκα πήρε το χέρι μου, τό έφερε στα χείλη της και τό φίλησε.

Έπειτα έφυγε με τα μάτια της πλημμυρισμένα δάκρυα.

Όταν βρέθηκα μόνος στο δωμάτιο, άκούμπησα τό μέτωπό μου στο τζάμι και βυθίστηκα σ' άνειροπολήσεις. Συλλογιζόμουν με κάποια πίκρα ότι είνε άδύνατο να περιφράξη κανείς τη ζωή του, ότι ο κόσμος μπαίνει πάντοτε σ' αυτή από κάποια μεριά... Μου φαίνονταν πώς είχε τελειώσει πιά ή αγαπημένη μου μοναξιά. Η ύπόσχεσις που ή κυρία Ντυσατελιέ μου είχε άποσπάσει θ' άνοιγε ένα δρόμο απ' όπου θά έξφευγαν όλες οι σωτηρίες άποφάσεις μου.

II

Αυτή την ύπόσχεσι, θέλησα να την εκπληρώσω όσο τό δυνατόν γρηγορώτερα. Δύο μέρες μετά την έπίσκεψι της κ. Ντυσατελιέ, πήγα στον πύργο του Σαγιάρ.

Όταν έφτασα μπροστά στο άπέραντο πάρκο που περιείχε τον πύργο, έβριξα μιά ματιά μέσα στα βάρη του όπου άλλους είχα παίξει.

Αυτό που ένοιωσα τότε ήταν τάχα ή συνηθισμένη άπογοήτευσι που έπιφύλασσαν στα άνδρικά μας μάτια σ' άντικείμενα που τα παιδιάστικα μάτια θά έβλεπαν πιο μεγάλα και πιο ώμορφα από την πραγματικότητα; Ήταν τάχα άποτέλεσμα του βαρειού και συννεφιασμένου καιρού;..

Διέσχισα τό δάσος καλπάζοντας

Δεν ξέρω... Μά ή καρδιά μου σφίχτηκε. Η άλλες ήταν πλημμυρισμένες από τη χλόη, οι πελούδες είχαν μείνει τελείως άπεριποίητες και τα λουλούδια φαίνόντουσαν μαρμαμένα. Μονάχα τα μεγάλα δέντρα του δάσους διατηρούσαν την πράσινη δόξα τους. Έφτασα στην πόρτα της εισόδου.

Η πένθιμη έντύπωσι που μου έδινε αυτή ή κατοικία, ή έντύπωσις «σπιτιού όπου ύπάρχει ένας άρρώστος» μεγάλωσε ακόμα περισσότερο, όταν μπήκα σ' αυτό, ακολουθώντας τό θυρωρό. Άνοιξαν προς χάριν μου τό μεγάλο σαλόνι του Ισογείου. Βασίλευαν εκεί μέσα παγωνιά ύπογείου και μυρωδιά μούχλας. Προσπάθησαν ν' άνάψουν φωτιά στο τζάκι. Μά πριν τό κατορθώσουν ή κ. Ντυσατελιέ παρουσιάστηκε κ' έτρεξε προς έμένα, ευχαριστώντας με θερμά για την έπίσκεψι μου.

— Η Βαλεντίνη είν' έπανά, στη βιβλιοθήκη, μου είπε. Εκεί περνάει τις ήμέρες της. Σας παρακαλεί να ευαρεστηθήτε ν' άνεβήτε... Θά τη συχωρέσετε που δεν κατεβαίνει ή ίδια... δεν είν' έτσι, κύριε Φρέντ;

Χωρίς ν' απαντήσω, άκολούθησα την κ. Ντυσατελιέ.

Η Βαλεντίνη μας περίμενε, καθισμένη σ' εμιά πολυθρόνα, κοντά σ' ένα σοφά, του οποίου τα τσαλακωμένα μαξιλάρια, ρανερνάσαν ότι μόλις τον είχε έγκαταλείψει. Φορούσε πεινούάρ από κασμίρι μώβ, σφιγμένο στη μέση με μιά δαντελλένια ζώνη... Τό δωμάτιο μου φάνηκε έπιπλωμένο με κάποια προσποιητή άπλότητα. Στα παράθυρα, τζάμια κίτρινα, έκοβαν τό φως κ' έδιναν την έντύπωσι δειλινού. Έπάνω στο τζάκι και στα τραπέζια, διάφορα μυθιστορήματα ήσαν ριγμένα, χρυσόδετα και με οικόσημο στη ράχι τους.

Η νέα γυναίκα άνασηκώθηκε και μου έδωσε τό χέρι. Άλάξαμε μερικά συνηθισμένα λόγια, λόγια άνθρώπων που έχουν πολύ καιρό να ιδωθούν. Η κουβέντα μας έστρέφτο κυρίως γύρω από την ύγεια της Βαλεντίνης και τον καιρό.

Η κ. Ντυσατελιέ μας άφησε μόνους σχεδόν άμέσως, από μιά άπλοϊκή διακριτικότητα, που ώστόσο μας έφερε σ' δύσκολη θέση. Γιατί, μόλις εκείνη άπεσύρθη, τα λόγια σταμάτησαν έπάνω στα χείλη μας.

Κυτταζόμαστε με κατάπληξι και θλίψη. Τα μάτια μας άναζητούσαν τις παιδιάστικες φυσιογνωμίες μας άνάμεσα απ' τη μασκα που είχαν βάσει στα πρόσωπά μας, τα χρόνια και δεν τις έανάβρισκαν.

Ίσως, αν έμένα περισσότερη ώρα εκεί, ο πέπλος θά έσχιζότανε. Μά ή τελευταία στιγμής αυτής της συναντήσεως που την είχε οργανώσει ένας τρίτος ύπηρχαν κ' οι πιο στενόχωρες. Είχα βεβαίως ότι δεν ήταν ή Βαλεντίνη αυτή που είχε έπιθυμεί να με δει. Έτσι είχαμε συναντηθί χωρίς σ' εμιά ξένη θέλησι. Κι' αυτή ή συνάντησι δεν είχε άλλο άποτέλεσμα παρά ν' άνοιξη στις καρδιές μας τό κενό των αισθηματικών άπογοητεύσεων.

Συντόμευσα την έπίσκεψι μου και άφησα την υποκόμησση με κάποια ανακούφιση. Όταν βρέθηκα πάλι στο κάτω πάτωμα, ή κ. Ντυσατελιέ μου έφραζε τό δρόμο μου και με ρώτησε μ' άγνωση:

— Εί, λοιπόν, ή έντύπωσις σας; — Η κυρία υποκόμησση, της απάντησα, ήταν πολύ χαριτωμένη... Μου φαίνεται πώς ή μητρική στοργή σας δηλώνει ύπερβολικά, χωρίς σπουδαίες άφορμές. Η κυρία υποκόμησση είνε πολύ καλά στην ύγεια της.

Η χοντρή κυρία κούνησε τό κεφάλι της. Δεν ζητούσε κι' αυτή τίποτε καλύτερο παρά να πειστή πώς όσα της έλεγα ήσαν αλήθεια.

Μου έφεραν τό άλόγο μου, άποχαιρέτησα την κ. Ντυσατελιέ κι' άπομυκρονήκα. Ο-

ταν βγήκα έξω από το πάρκο, κέντρισα τα πλευρά του ζώου και διέσχισα το γειτονικό δάσος καλπάζοντας. Ένοιωθα την ανάγκη να διώξω με τον καθαρό αέρα μια νοσηρότητα που με είχε πιάσει. Κι' αναρωτιόμουν: «Γιατί να είμαι νευρικός και θλιμμένος; Γιατί η ανάμνησι της Μαρίας—Τερέζας, εγκαταλείπει μεν κι' αυτή και πονεμένης, όπως η Βαλεντίνη, με κάνει να υποφέρω πειό δυνωμένα από άλλους;»

Αυτή η νοσηρή μελαγχολία δεν διαλύθηκε ούτε το απόγευμα εκείνης της ημέρας, ούτε τις επόμενες ημέρες. Δεν ήταν όμως χωρίς κάποια γλύκα. Και βυθίζομαι σ' αυτή με τη λαχτάρα της συγκινήσεως, η οποία ήταν πάντοτε η επικίνδυνη κλίσις μου...

Η ανάμνησί μου πλανιόταν γύρω από τη Βαλεντίνη ντι Σαιν—Ζερύ. Προσπαθούσα να φανταστώ την κατάστασι της ψυχής της, ούτις της νεανικής ψυχής, που η έρωτική απογοήτευσί είχε αφανίσει... Ποιά ήταν τα όνειρά της τώρα; Τι θρηνοούσε; Τι έλπιζε; Έκανε τάχα κι' αυτή, όπως εγώ, το προσκύνημα του παρελθόντος; Με σκεφτόταν τάχα;

Ναι, όσο για το τελευταίο, δεν μπορούσα ν' αμφιβάλλω. Η εμφάνισί μου ήταν ένα γεγονός σπουδαίο στη ζωή της, την τόσο μονότονη!

Και να που μια όρμη συμπαιθείας άρχισε να γεμίζει την καρδιά μου. Κατηγορούσα τον εαυτό μου, ότι είχα πραγματοποιήσει άσχημα την αποστολή που είχα αναλάβει, ότι δεν είχα προσπαθήσει να παρηγορήσω μια θλίψη αληθινή αξιολύπητη... «Ω! Τη γαλήνια ευσπλαχνία, τη σωτηρία άφροσύνη, που ήξεραν τόσο καλά η γιαγιά μου κι' η θεία μου να εξασκοούν, πόση θα μου τις έδινε;

Ιά κοινά λόγια που είχαμε πη με τη Βαλεντίνη είχαν φύγει από τη μνήμη μου, μά' όχι κι' ο διάκοσμος του δωματίου, στο οποίο μου είχε παρουσιασθή η Βαλεντίνη, ούτε κι' η Βαλεντίνη η ίδια. Ξανάβλεπα, στο σχεδόν μοναστικό δωμάτιο, κάτω από το θαμπόρωτο των τζαμιών, αυτό το λεπτό και έλαφρύ ρούζ πρόσωπο, αυτά τα γαλάζια μάτια, αυτά τα κυκλαστά μαλλιά, των οποίων το χρώμα φαινόταν καμωμένο από τέφρα και χρυσόσκονη, αυτό το στόμα που μισάνοιγε σ' ένα χαμόγελο κι' έδειχνε δυο σειρές μικρών δοντιών, λευκών σαν από γάλα...

Συχνά έπιαινα ένα μολύβι και το άφηνα να τρέξει στην τύχη έπάνω στο χαρτί. Και να που σχεδίαζε έτσι τη σιλουέττα της νέας γυναίκας, καθισμένης, σχεδόν σωριασμένης, μέσα στην πολυθρόνα της όπως την είχα δει.

Κύτταξα αυτή την εικόνα και σκεφτόμουν: «Γιατί να μη την αγαπήσω τότε που ήταν παιδί; Δεν είχα, εκείνη την εποχή, την ψυχή αρκετά όμοια με τη δική της, για ν' αγαπήσω; Έτσι κι' οι δυο, που έμασσε τώρα δυστυχισμένοι, θα γινόμαστε ελπιόσμενοι!... Μά' περάσαμε ο ένας πλάι στον άλλο, χωρίς να ιδωθούμε... Και τώρα είνε πολύ άργά... Η ψυχή της έχει εξαντληθί και δεν θ' αγαπήσει πια... Κι' εγώ ο ίδιος αν τη σκέφτομαι, τη σκέφτομαι με οίκτο, χωρίς επιθυμία...»

...Η μέρες έφευγαν ανάμεσα σ' αυτά τα όνειρα. Τα πρώτα φύλλα του φθινοπώρου είχαν κιόλας αρχίσει να πέφτουν. Περνούσα πάντα τα πρωινά μου με περιπάτους και τ' άπνευσματά μου με τις φροντίδες της αγροικίας. Μά' τα βράδια ήταν πένθημα, σχεδόν θλιβερά. Ένοιωθα τότε πειό δυνωμένα την πίκρα της μοναξιάς μου... Ήταν η ώρα των κακών φαντασμάτων, των τύψεων του παρελθόντος και των φόβων του μέλλοντος. Έξ' άλλου, ένας αποκλεισμός σιωπής είχε οργανωθεί δλόγυρά μου. Δυσχερειαίμενος χωρίς άλλο απ' τη στάσι μου, ούτε ο ββάβας Γκραν Κέβ, ούτε ο γιατρός, ούτε κανένας απ' τους άλλους μικροεισοδηματίες του χωριού, περνούσαν την πόρτα του Πλουί. Έβλεπα σχεδόν με τρόμο τη στιγμή που ο χειμώνας θα μ' έκλεινε αιμάλωτο μέσα στην έταυλί μου. Όταν η αθινοπαρινή σπορά τελείωσε, όταν άρχισε αυτή η ληθαργική εποχή, που η γη δεν θέλει πια να δουλειται, ένοιωσα τέτοια φρικιά για τη μοναξιά μου, ώστε, με την πρόφασι κάποιου φιλανθρωπικού διαβήματος, ξαναπήγα μόνος μου στον πύργο του Σαγιάρ.

Αυτή η δεύτερη έπίσκεψί ήταν πολύ διαφορετική από την πρώτη. Θάλεγε κανείς ότι μια έρωτική εργασία είχε συντελεστή παράλληλως μέσα στη ψυχή της Βαλεντίνης και μέσα στη δική μου κι' ότι τώρα νοιώθαμε αυτές τις ψυχές πειό γειτονικές, έτοιμες να ξεγυθών ή μια μέσα στην άλλη. Τα χαρακτηριστικά των προσώπων μας μάς είχαν ξαναγίνει κι' αυτά γνώριμα... Ένα χέρι μυστηριώδες είχε ξανασυνδέσει το νήμα που έκοψε η άπουσία, μεταξύ των αναμνήσεών μας του παρελ-

θόντος και των σημερινών μας έντυπώσεων.

Βρήκα τη Βαλεντίνη ξεπλωμένη στην πολυθρόνα της να φορά το ίδιο πενιούαρ από κασμίρη μωβ. Μά' τα μαλλιά της τα υπέροχα μαλλιά της από τέφρα και χρυσάφι, ήταν λυμένα επάνω στους ώμους της.

Κοκκίνισε βλέποντάς με μάντεψα κάποια ντροπή της γιατί την είχα βρή σ' αυτή την εγκατάλειψι.

«Ωστόσο, η έπίσκεψί μου την ευχαρίστησε... Το είδα αυτό από την πειό ζωηρή λάμψι των ματιών της, από τη βία, που ήρθε να με υποδεχθί...»

Η συνομιλία μας άρχισε κι' εξακολούθησε αυτή τη φορά χωρίς καμιά προσπάθεια. Ο καθένας μας ξεφύλλιζε το μυαλό του άλλο με κάποια λαχτάρα. Από τις κοινές αναμνήσεις μας, απ' αυτά τα «Θυμάσθε; Θυμάσθε;», που ανάκαλυν τόσο μελαγχολικά την ανάμνησι των χαμένων ημερών, ξαναγυρίζαμε στις χθεσινές έντυπώσεις μας ή σ' αυτό το ανεξάντλητο θέμα διμιλίας μεταξύ ανθρώπων που σκέπτονται: τα βιβλία. Κάθε τόσο, μια λέξι μάς έφερνε στο κατώφλι της απαγορευμένης χώρας όπου ο καθένας μας είχε σφραγίσει το μυαλό της ζωής του. Και τότε σωμαίνουμε, μοιρασμένοι μεταξύ του φόβου μήπως δεν άρσει ο ένας στον άλλο και της επιθυμίας να γνωριστούμε καλλίτερα. Όταν, σε κάποια στιγμή, ζητησα απ' τη Βαλεντίνη νέα για το σύζυγό της, εκείνη γύρισε τα μάτια της άλλοι και μου απήντησε:

— Δεν ξέρω. Η μητέρα μου θα σ' πη.

Χωριστήκαμε, νομίζω, ο ένας ικανοποιημένος απ' τον άλλο και υπήρχε κάποια συμπάθεια στο σφίξιμο του χεριού που άλλαζαμε μπροστά στην πόρτα.

Έκείνη τη στιγμή η Βαλεντίνη μου είπε διατάζοντας λίγο:

— Η μητέρα μου μου είπε πως είστε πολύ άπνευστος, μένος στο Πλουί. Δεν έρχόσαστε συχνά κατά δω;

Υπήρχε μέσα στον τόνο της φωνής της, μέσα στο βλέμμα της, μια διακριτική επιτίμησις και μι' ανησυχία που με συγκίνησαν και με γοήτευσαν. Της απήντησα χαμογελώντας:

— Απεναντίας... Το φθινόπωρο είνε η διακοπές των χωρικών... Σας υπόσχομαι να ξαναρχομαι... συχνά.

III

Απόκτησα τη συνήθεια να ηγαίνω στο Σαγιάρ κάθε Παρασκευή. Κι' απόκοιζα απ' αυτές τις έπισκέψεις, που παραινόντουσαν ένα δόκλιο άπνευσμα, μια μεγάλη προμήθεια γαλήνης που συχνά βαστούσε δλόκληρη τη βδομάδα. Αν στο διάστημα του μεσολαβούσε μεταξύ δύο Παρασκευών, η κακία αναμνήσεις ξαναρχόντουσαν έπίμονα για να με βασανίσουν, ανέβαιναν στο άλογο της τουλάχιστον ψυχαινα στον πύργο.

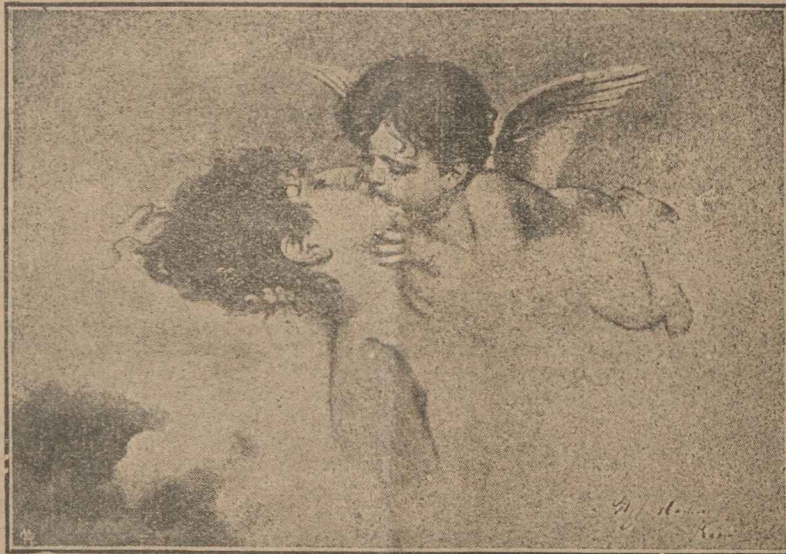
Η Βαλεντίνη με δεχότανε μι' ένα χαμόγελο κι' έβλεπα ότι ο ρόλος της, τουλάχιστον ψυχών, την έγούτευε.

Τώρα μου φαινόταν ότι την ήξερα καλά. Ήταν ένα πνεύμα άνοιχτό, λίγο άκαθόριστο, που το έβλαπτε μια εξαιρετική ευαισθησία. Όλες η γυναίκες έχουν το έλάττωμα να κανονίζουν τις κρίσεις τους σύμφωνα με τις συγκινήσεις τους. Μά' η Βαλεντίνη το είχε σε τέτοιο σημείο ώστε να χάνει κάθε κριτική ικανότητα. Γι' αυτήν, ένα έργο τέχνης ήταν καλό, αν τη μετέφερε σε μια άτιμωφαιρα ιδεαλισμού.

Κ' έπειτα, η Βαλεντίνη είχε μια πονεμένη κούρασι στις πόδες της, στις κινήσεις των μακρών της χεριών, των τόσο λεπτών, στην εκλεπτυσμένη καμπύλη του προσώπου της, στο χρώμα των ματιών της—μια άρμονία που ταίριαζε με τα λόγια της. Έτσι αρμονίζεται και το σχήμα ενός λουλουδιού με το άρωμά του.

Ένοιωθα τότε μια τέτοια αποστροφή για την πραγματικότητα της ζωής ώστε ευχαριστιόμουν άπέραστα σ' αυτές τις λεπτές κουβέντες, κατά τις όποιες μιλούσαμε συχνά για τον έρωτα, χωρίς να καθορίζουμε τη σημασία αυτής της μυστηριώδους λέξεως. Η Βαλεντίνη, που φαίνεται, έννοουσε τον έρωτα, σαν ένα αίσθημα άόρατο, που μπορούσε να υπάρχει και χωρίς αντικείμενο και να τρέφεται με όνειρο. Όταν ξαναγύριζα στο Πλουί, χαμογελούσα συχνά με τα λόγια που είχε πη, μά' μι' ένα είδος εόντομωσύνης για την ευχαρίστηση που είχα νοιώσει άκούγοντάς τα. Αργά, χωρίς να υπερβεί, στη σιωπή αυτή η παραμικρή επιθυμία, η γυναίκα αυτή έκανε την κατάκτηση του πνευμάτος μου. Θά ήθελα μάλιστα η φίλη μου να είνε λιγώτερο νέα και λιγώτερο ώρια. Φοβόμουν μήπως έρμηνεύσουν άσχημα τις έπισκέψεις μου στο Σαγιάρ και παρόμοιες ύποψεις θα με πείραζαν πολύ.

(Ακολουθεί)

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο Τρικούπης και η κοινοβουλευτική ευσέπεια. Όταν οι πατέρες του έθνους άρπαζόντουσαν σαν τα κοκάρια Η πρώτη και η τελευταία περικοπή του Τρικούπη στη Βουλή. Ο Τρικούπης και οι ξένοι. Μία τσεκουράτη απάντησι στον Έρνέστο Βισμαρκ. Ο Τρικούπης περί Κρήτης. Η ώρα της επανάστασης. Τα προφητικά λόγια του. Το χάλι της παληάς Αθήνας. Μερικοί στίχοι του Σουρή κλπ κλπ.

Τρικούπης ήταν μανιώδης ύποστηρικτής της κοινοβουλευτικής ευσέπειας.

Όταν πολλές φορές φιλονικούσαν οι βουλευτάι στη Βουλή, κι' άλλαζαν βρυσίτες και πολλές φορές πιανόντουσαν και στα χέρια, ο Τρικούπης, χαμήλωνε το κεφάλι και στεκότανε σαν να μην έβλεπε και σαν να μην άκουγε τίποτε.

Όταν όμως, κάποτε, δάνειπαλός του Δηλιγιάννης τον στενοχώρησε πολύ, τότε ο Τρικούπης δεν μπόρεσε να κρατηθί. Σηκώθηκε λοιπόν και του είπε με θυμό:

— Οι λόγοι μου είνε πυρακτωμένος σίδηρος, και σε καυτηριάζουν!

Σε λίγο όμως, μετανόησε γι' αυτό που είπε. Σηκώθηκε λοιπόν και ζήτησε άμέσως συγγνώμη, από τον Δηλιγιάννη, προσέδασε:

— Για πρώτη φορά, παρεξέτράνη έτσι στη Βουλή!

Ο Τρικούπης δε «χάρριζε κάστανα», που λέει ο λόγος, στους ξένους.

Μία φορά, κατά τους γάμους του τότε Διοδόχου Κωνσταντίνου, σηκώθηκε με τον Έρνέστο Βισμαρκ, στη δεξίωσι της Αγγλικής Πρεσβείας, και μιλούσαν για μερικές λεπτομέρειες της πολιτικής κινήσεως, της εποχής εκείνης.

Ενώ μιλούσε ο Τρικούπης, για την πολιτική της Ελλάδος, ο Βισμαρκ του είπε, διακόποντάς τον:

— Το διάβημα αυτό της Ελλάδος, θα δυσχερετώσει τη Γερμανία. Ο Τρικούπης έκανε πώς δε άκουσε, κι' εξακολούθησε τη κουβέντα του επί άλλου ζητήματος.

Ο Βισμαρκ όμως, τον διέκοψε και πάλιν, και του επανέλαβε:

— Το διάβημα αυτό της Ελλάδος, δεν θα ήταν ευχάριστο στη Γερμανία.

— Ίσως, απάντησε τότε ο Τρικούπης. Αλλά η Ελλάς, ως κράτος ανεξάρτητο, δεν πράττει παρά μόνον ό,τι συμφέρει στην Ελλάδα!

Ο Τρικούπης ήτανε ευθύς και τίμιος στις γνώμες του.

Στα 1891 βρισκόταν εκτός της εξουσίας. Μερικοί Κρήτες όπλαρηγοί, παρουσιάσθηκαν τότε σ' αυτόν, και τον ρώτησαν αν πρόκειται να επαναστατήσουν την Κρήτη. Ο Τρικούπης τους είπεν «όχι», τους παρέπεμψε, όμως, και στην Κυβέρνησι.

Αυτή, τους είπε, είνε σέ δεξι, να σας απαντήση καλύτερα από μένα.

Έπειτα από δυο βδομάδες, μερικοί από τους Κρητικούς αυτούς, παρουσιάσθηκαν σ' έναν έμπιστο φίλο του Τρικούπη και του είπαν:

— Ο Τρικούπης μάς είπε ότι δεν θέλει ταράχες στην Κρήτη. Έν τούτοις, δυο πλοίοισι φίλοι του, έδωσαν σε μερικούς δικούς μας χρήματα, ν' αγοράσουν κατάρκτες και πολεμοφόδια κι' αυτοί τα πήγαν και κατεβήκαμε στη Κρήτη. Βολιδοκόπησε, σε παραρημάλω, καλύτερα τον κ. Πρόεδρο.

Ίσως ξέν θέλει να φανή αυτός, κι' έβαλε τους φίλους του να ένεργουν.

Ο έμπιστος φίλος του Τρικούπη, πήγε στο γραφείο του, και του είπε τα λεχθέντα, προσπαθώντας κι' αυτός, να μαντέψει τι συμβαίνει.

Ο Τρικούπης, μόλις τ' άκουσε αυτά θυμωσε πολύ και είπε τα εξής σοφά και προφητικά επί λέξει:

— Δεν δυνάμεθα να έχουμε διπλήν πολιτική, άλλην έν τώ παρόντι και άλλην έν τώ φερέ. Είπον και λέγω πάλιν ότι δεν συμφέρει σήμερα εις την

Κρήτην να κινηθί. Αί επαναστάσεις δεν γίνονται με τας 10 χιλιάδας φράγκων, που ελήφθησαν έκ Λιβόρνου. Όταν θα έλθη ο καλός, θα διατεθώσιν εκατομμύρια, θα δοθώσιν χιλιάδες όπλων, θα ένεργθώσιν χιλιάδες άνθρωποι, διότι το κίνημα δεν θα είνε μονομερές. Πολιτευομένη όμως η Κρήτη σήμερα, καθώς πολιτεύεται, εξαντλεί εαυτήν και το Έθνος. Εάν δε εξακολουθήσεται και εις το μέλλον ούτω πολιτευομένη, υπάρχει φόβος, όταν το όλον Έθνος ένεργθί να είνε άποκαμωμένη και να μην είνε πολύ χρήσιμος εις τον μέγαν άγώνα.

Έν τούτοις ύστερα από 6 χρόνια ο Δηλιγιάννης έκαμε και την επανάστασι της Κρήτης, και τον πόλεμο του 1897.

Η παληά Αθήνα, η προπολεμική, δεν ήταν πόλις καθαρή. Μόνον όταν συνέβαινε κάτι έκτακτο, έπισκέψεις ξένων βασιλέων, ή ολυμπιακοί άγώνες, καθαριζόταν λίγο.

Έτσι μετά τους τελευταίους Ολυμπιακούς άγώνες που «έγιναν», κι' αφού πέρασεν ή... άναγκαστική καθαριότης, την πρωτοχρονιά του 1897 ή «Ακρόπολις» έζητησε τις ευχές διαφόρων, για το έτος εκείνο. Κι' ο μακαρίτης ο Σουρή έδωσεν έμμέτρως την εξής ευχή:

Ποιός έξερι στην Αθήνα, τότε πάλι, Ολυμπιάδα θάχουμε δεύτερα, κι' οι ξένοι, τότε πειά με το σουβάλι, θ' άφίνουνε χρυσάφι έδώ πέρα.

Εύχομαι, έδώ πέρα, κάθε χρόνο, να γίνονται άγώνες τακτικοί, γιατί ή πρωτεύουσά μας, τότε μόνο, θα ήτανε κομμάτι παστρινής.

Όταν κάποτε ο Σουρής, γιόρτασε τη δεκαετηρίδα του, διάφοροι θαυμασταί του, του έστειλαν δώρα και ανδρόδεσμες, άλλοι δε λόγοι και ποιητάι, ένα «μπουκέτο» από ποιήματα.

Έτσι ο μακαρίτης Αγγελος Βλάχος, του έγραψε το εξής:

«Αν δέκα χρόνια του Ρωμηού» άκόνισες τη γλώσσα, εις όλα τ' άδεια και σταβά Ρωμέικα κεφάλια. Έννοια σου!... Μην σκοτίζεσαι. Θά ζήσης άλλο τόσο, γιατί θα ζούν αιώνια Ρωμηοί με τέτοια χάλια!...

Το γραφείο του μακαρίτη Αθαν. Ευταξία, ήταν γεμάτο από βιβλία και από όπλα της επανάστασεως... Ψηλά δε στον τοίχο ήταν μια μεγάλη εικόνα του πατέρα του, για την όποιαν ο μακαρίτης ο «Θανάσης» έκαυλήθηκε, κάποτε, στη Βουλή, ειπών:

— Ίνδ' εμ' υιός ινός παππά!

Όταν ήταν ύπουλός της Πατρίδας ο Ευταξίας, το σπίτι του κατακλυζόταν από συμπαιρώτας του δασκάλους, οι όποιοι περιμένοντες την ώρα να τον ιδούν, κι' άδημονούντες γιατί άργούσε, μαδούσαν τις φούντες από τα τσαρούχια τους, λέγοντας:

— Μαζή κ' δ'λειά έχ' ού κού Θανάσης!

Μία μέρα ένας από αυτούς, Λαμινός, έχων μεγάλο μουστάκι, δεν είχε άφίσει τσίχα για τσίχα στον τσαρουχίον του τις φούντες.

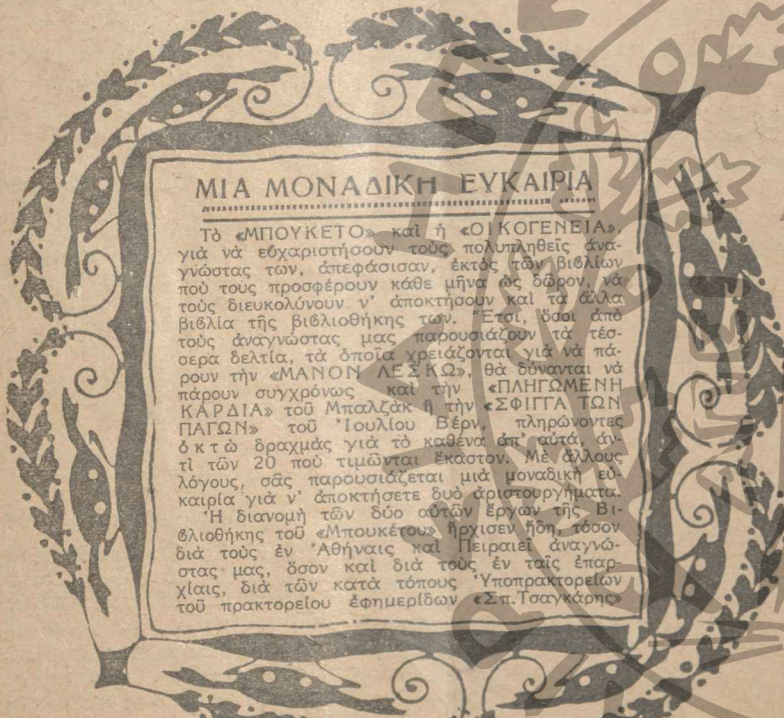
Σάν του είδε λοιπόν ο Ευταξίας του είπε γελοῖον:

— Ούρ! Νικόλα, τέρβαλι, τα τσίχες απ' τα τσαρούχια σ' κι' τσ' έβαλλες στα κι' στακία σ'!...

Ένας απ' τους πιο φανατικούς Έλληνας βιβλιοφίλους ήταν κι' ο αλχημιστής εισαγγελές Τζιβανόπουλος.

Ο Τζιβανόπουλος αγόραζε δλόκληρα φορτία παλαιών βιβλίων, πολυτίμων και δυσευρέτων. Αγόραζε ακόμα και βιβλία σπάνια και πολύτιμα διστά.

Τα διστά αυτά αντίπαλα τα χάριζε σε φίλους του, νοιώθοντας έτσι τη μεγαλύτερη ευχαρίστησι που μπορεί να αισθανθί ο άνθρωπος, προσφέροντάς κάτι το έλεγκτο στους όμοιους του.

Ο ΩΜΟΡΦΟΣ ΔΙΑΒΟΛΟΣ ΤΟΥ ΛΟΝΔΙΝΟΥ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 1517)

— Αυτό είναι το μυστικό μου. Θα σε παρακαλέσω να μη θελήσης ποτέ να το εξακριβώσεις. Άλλωστε δεν σου δίνω μια τέτοια συμβουλή γιατί θά βγής ζημιωμένος. Μά αψήσε με να σου πω αυτή την ιστορία. Καθώς θά θυμάσαι, η λαίδη Γουίλμαν, σύμφωνα με το παραπεμπτικό βούλευμα, είχε κατηγορηθεί ότι πλαστογραφούσε την υπογραφή του συζύγου της, έκλεβε διάφορα πράγματα από τα καταστήματα κι' ήταν ανακατεμένη σε μια σπείρα κιβδηλοποιών. Οι δικασταί προσπάθησαν να της κάνουν μερικές αδιάκριτες ανακρίσεις κι' ύστερα όταν την είδαν ότι... προσβάλλεται δεν θέλησαν να επιμείνουν περισσότερο και την απάλλαξαν απ'αυτή την κατηγορία. Η αγγλική αριστοκρατία πρέπει πάντα να μένει άκηλιδωτη για να είναι... παράδειγμα στον εργαζόμενο κόσμο.

Είχα παρακολουθήσει κι' εγώ αυτή την ιστορία που γίνονταν με κλεισμένες τις πόρτες και μ' απόλυτη μυστικότητα. Η λαίδη Γουίλμαν ήταν πεντάμορφη κι' αυτό το σεμνό πρόσωπο που είχε φτιάξει για το δικαστήριο της πήγαινε θαυμάσια. Οι δικασταί της έρχονταν φλογερά βλέμματα και κάνανε μελιστάλαχτη τη φρονή τους όταν την εξέταζαν!

Α, διασκέδασα υπερβολικά... Κανείς ωστόσο δεν πρόσχε τ' ανήσυχο βλέμμα της λαίδης Γουίλμαν που με παρακολουθούσε διαρκώς. Κανείς δεν φανταζόταν ότι ξέρα τον άνθρωπο που είχε παρασύρει τη λαίδη Γουίλμαν σ' αυτή την ιστορία. Ναί, η όμορφη λαίδη ήταν μια κοινή λαοπόδιτριά. Είχε αγαπήσει έναν «βασιλέα» του υπεκόσμου, είχε ακολουθήσει τις συμβουλές του κι' είχε μεταβληθεί σ' ένα τυφλό όργανο των επιχειρήσεών του. Αυτός ο άπατεων σ' όλες τις δουλειές του, έμπλεκε πάντοτε πρόσωπα της αριστοκρατίας και τα έβραζε να εκτίθενται, ενώ αυτός έκανε ανέγγιχτος τη δουλειά του.

Τό ίδιο έκανε και με τη λαίδη Γουίλμαν. Την έκανε φίλη του κι' ύστερα συνεργάτιδά του. Και τό αποτέλεσμα; Γλύτωσαν κι' οι δυο από την καταδίκη. Σήμερα κυκλοφορούν στα σαλόνια κι' εξακολουθεί ο κόσμος να τους χαιρετάει μ' ευγένεια.

Ο Τζάκ Μόρεϊ, αφού είπε αυτά τα λόγια, έκλεισε το στόμα του. Μά δεν ήθελε και πολύ να καταλάβω ότι αυτός ήταν ο φίλος της όμορφης λαίδης κι' ότι την κατηγορούσε για να την εκδικηθεί που τον είχε εγκαταλείψει. Όπως σ'ας είπα, ο Τζάκ Μόρεϊ ήταν ένας επιζών δυνος άπατεων που είχε καταφέρει ν' αναστατώσει αρκετά χρόνια το Λονδίνο μέχρι τη μέρα που ξεγελάστηκε κι' έκανε ένα έγκλημα. Και τότε φυσικά τον άρπασαν τα νύχια της αστυνομίας. Σήμερα βρίσκεται στα κάτεργα.

ΕΝΤΥ ΧΑΡΙΣΟΝ

Ο ΑΝΔΡΑΣ ΠΟΥ ΕΓΙΝΕ ΓΥΝΑΙΚΑΙ...

(Συνέχεια εκ της σελίδος 1522)

θάρος... Κάθε τόσο συναντούσα στο δρόμο κι' από ένα στρατιώτη του συντάγματός μου που είχε απολυθεί. Ο φόβος του στρατοδικείου σιγά, σιγά έγινε για μένα ένας απερίγραπτος πανικός. Δεν μπορούσα πια να ξήσω στο Παρίσι. Έγινε νευρασθενής και μιά μέρα πήρα την απόφαση να τα παρατήσω όλα και ν' αλλάξω κι' εθνικότητα. Πέρασα λοιπόν τα σύνορα, πέρασα τα φουστάνια κι' έζησα λίγο καιρό στη Μαδρίτη ως Άντριεν Κονφέν. Μά δεν εύριζα πουθενά δουλειά και για να ξήσω, έγινα πάλι Υβρόννη Νάντ. Έτσι, ως γυναίκα έζησα πέντε χρόνια σ' ένα μοδιστράτικο της Βαλέντίας, χωρίς ποτέ κανείς από το περιβάλλον μου να μαντεύσει το φύλο μου. Έχει τότε άρχεια να πηγαίνω σε μιά «Ακαδημία χορού» κι' έτσι έμαθα τον «φλαμένκο», τις «φαρούζας», τις «μπαλέριους» και τις «σεβιλάνες». Έκτος από αυτό έμοιαζα και με τσιγγάνα. Μ' αυτόν τον τρόπο λοιπόν έγινα άριστος, του μουζικ - χόλ, άλλαξα την εθνικότητά μου κι' από Άντριεν Κονφέν έγινα Έσκουντέρο και άρχισα να εργάζομαι στα διάφορα θέατρα ως μεταμορφωτής. Χόρευα και τραγουδούσα σ' όλα τα θέατρα και τα νυχτερινά κέντρα της Ισπανίας. Τώρα, καθώς βλέπετε, βρίσκομαι στη Βαρκελώνη. Μόλις τελειώσει μόν συμβόλαιο, θά φύγω για το Παρίσι. Έχει πέρα θά χορέψω στο «Καζινό ντε Παρί» και σ'α «Φολί - Μπερζέρ». Έτσι θά ξαναδώ το Παρίσι και ποιος ξαίρει, μπορεί να ξαναγίνω ο Άντριεν Κονφέν...

Κι' ο παράξενος αυτός άνδρας που έγινε γυναίκα μου έσφιξε το χέρι, γιατί ήταν πια άργά. Έργα λοιπόν από την «Κοιλάδα» κι' αφού πρώτα ευχήθηκα στη «Χιτάσα» καλή αντάμωσι στο Παρίσι.

ETIEN ΕΡΒΙΕ

ΜΙΑ ΚΡΑΥΓΗ ΜΕΣΑ ΣΤΗ ΝΥΧΤΑ

(συνέχεια εκ της σελίδος 1543)

γρήγορα και με προσέχη κι' άνασανε μ' ανακούφιση.

— Ζή! — ψιθύρισε — Εύτυχως ζή!...

Τόν φορέσθηκε στον όμο του και τόν άνέβασε επάνω. Τούδανε πληγή, και τόν έφερε στις αισθήσεις του. Τούδωσε κατόπιν να πιει ποτήρι ρακί και τόν βοήθησε να σηκωθεί και να τόν ακολουθήσει. Η Μαριού τούς παρακολουθούσε κλαίγοντας και σπαταρώντας με την τρομάρα της.

— Άκουσε, Τζίνο, τού είπε ο γιατρός. Άπόψε έπρεπε να παύσεις παραπάνω, σκόνταφες κάπου, έπεσες και χτύπησες το κεφάλι σου. Έτσι δεν είναι;

— Ναί. Έτσι είναι, άπάντησε άποφασιστικά ο Τζίνο, πνίγοντας σε στεναγμό.

— Θα κρατήσης καλά τό μυστικό, Τζίνο. Μου τό υπόσχεσαι;

— Ναί, γιατί τό υπόσχομαι.

— Θα ξεχάσης τη Μαριού, αφού άλλωστε δεν την αγαπάς πια, αφού σε λίγες μέρες θά παντρευτεί τόν Πιέτρο.

Ο Τζίνο αναστέναξε.

— Ναί, γιατί, άποκρίθηκε. Τό όρκίζομαι σάν τίμιος άνθρωπος.

Είχαν φτάσει τώρα μπρος στο σπίτι του Τζίνο. Ο γιατρός τον τήρησε φιλικά στον όμο και τόν καληνύχτισε. Ο Τζίνο έσκυψε, τήρησε τήν όρκή και χάθηκε μέσα στο σκοτάδι του κήπου του πατρικού του άρχοντικού. Γρίζε απ' τόν άλλο κόσμο, αφού είχε πληρώσει με το αίμα του την άδικία του εις βάρος της νέας που τόσο τόν είχε αγαπήσει!...

ΤΟ ΠΑΘΗΜΑ ΤΗΣ ΖΑΝΕΤ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 1524)

Η Ζανιν είχε ένας σωστός άγγελος. Άπό καιρό μάλιστα μου είχε πει την αλήθεια. Γι' αυτό της έχω έμπιστοσύνη και θά την παντρευτώ.

Κ' έτσι η Ζανιν έγινε κυρία Μαρταίν κι' έκανε ευτυχισμένη. Πόλ ο όποιος ζήτησε μιά τρυφερή καρδιά για να την ένοση με τη δική του. Όσο για την Ζανέτ άκόμη νευιάζει, όταν θυμάται το παθήμα της. Μά, όπως όλοι οι άνδρες δεν έχουν καρδιά, τό ίδιο πάλι γυναίκες. Έτσι η Ζανέτ παρηγοριέται με τις έφημερες γνωριμιές της, δηλώνοντας ότι ο άληθινός έρωτας είναι μιά κουταμάρα κι' άποψη μόνο στα ρομαντικά μυθιστορήματα. Όστόσο, όταν είναι μόνη πάλι άπαρηγόρητα πού άφησε να της ξεφύγει η ευκαιρία να γνωρίσει τήν τρυφερότητα της πραγματικής αγάπης. Βλέπετε σ' αυτό τον κόσμο όλοι οι άνθρωποι δεν είναι τυχεροί. Κι' η Ζανέτ σ' αυτή την περίπτωση δεν είχε καθόλου τύχη!...

ΑΝΤΡΕ ΒΑΛΜΟΝ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΕΝΑ ΚΟΜΠΛΙΜΕΝΤΟ

Μιά ήμερα ο Βολταίρος έπισκεφθείς στο άτελεί του, τον διάσημο Γάλλο ζωγράφο Βερνέ, τού είπε κολακευτικά: Έίδες, σιασμένος από τό έργυ; τού:

— Τό όνομά σας κ Βερνέ θά μείνη άθάνατο, τά χρώματά σας είναι τό ώραιότερα πού είδα ως σήμερα.

Ο Βερνέ, ευχαριστώντας τόν μεγάλο συγγραφέα, άπάντησε φιλοφρονέσοντας:

— Τά χρώματά μου όμως, δεν θά μπορέσουν ποτέ να συγκριθούν με τό μελάνι σας.

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

Πώς να δοκιμάσετε την καλή ποιότητα των μεταξωτών σας.

Για να βεβαιωθείτε ότι ένα μεταξωτό ύφασμα είναι από αληθινό μετάξι, δεν έχετε παρά να κόψετε ένα μικρό κομμάτι και να τό κάψετε στη φωτιά. Είναι ο μόνος τρόπος ν' άποκρίσητε ότι δεν σας γελούν.

Αν ή ποιότητα είναι καλή, θά ίσδητε ότι καίγεται πολύ γρήγορα, οι κλώστες του στριφογυρίζουν μόλις τό πληρώσετε στη φωτιά, όταν δέ καή ή στάχτη πού αφήνει είναι λευκή και καθαρή.

Αντιθέτως, όταν τό μεταξωτό σας, είναι κακής ποιότητας, νοθευμένο, θά ίσδητε ότι καίγεται άργά, βγάζει μαύρο καπνό ή δέ στάχτη του, είναι μαυριδερή, χοντρή και άκάθαρη.

ΤΙ ΜΑΣ ΓΡΑΦΟΥΝ ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΜΑΣ

Το φύλλο του «Μπουκέτου» και της «Ελκονείας» τιμάται παντού ως προς 4. Η αδιαίρετος υπερτίμησις των παρά των Υποπτα-κρίτων απαγορεύεται.

Η υπό των άναγκαστών μας άποστολεμένη συνεργασία και μη συνδουμένη υπό δικαιομάτος κρίσεως εκ δροχμω-νών εις γραμμάτισμα, δεν λαμβάνεται όπ' όμην.

Πόλλοι άναγνώστες μας μ'ας γράφουν ότι έπιθυμούν να προμηθευθούν τας εκδόσεις μας και να έγγραφούν συνδρομηταί των περιοδικών μας, αλλά δυσκολεύονται εις την έκδοσιν έπιταγών. Για να τούς διευκολύνουμε ημείς, τούς πληροφορούμεν ότι δεχόμεθα τό αντίτιμον των συνδρομών, φόλ-λιν, βέλλιν, ήμερολογίον κλπ. εις γραμμάτισμα ή κινητά χαρτόσημα, οίσα-ν έπρεπε τιμή.

«Δόκιμον Ποιητήν», Κηφισί... Σ'ας άπαντά με ελικο-νική: Τό ποιήμα σας έχει πολύ καλούς και πολύ κακούς στίχους. Άλ-λ'ό τό μέτρο πάει κανονικά κι' άλλοι έκτροχιάζεται κυριολεκτικώς και άσχημαί. Ίδού π. χ. ή άρχή:

ΑΙΣΙΟΔΟΣΕΙΑ

Έμουν κάποτε κι' έγώ

Ενθάδε στον άγρο

Κ' έπαιξα νύχτα και μέρα

Με τον μουσικό άέρα.

Εν τρελή άφροντιείά μου

Λυαία κερτάλλω,

Και τις πάχνης τόν άγνό

Εύριπα για φορεσιά μου.

Τα παιδιά έκελαϊδοσαν

Και χλωρά με τά κλαδιά

Κ' όταν μ' άποχαιρετούσαν

Είπε τή λύπη στην καρδιά

Τόνομά του είναι: ΑΙΣΙΟΔΟΣΕΙΑ!

Και τώρα άκούστε μας: Θά γράψετε καλούς στίχους. Για να γνη άνω αυτό πρέπει να προσέχετε, να μη γράφετε βιαστικά, να έπιθυμάτε και να διορθώνετε τό ποιήματά σας.

Β. Μπουλογοούρη, Φυλακάς Πύλου. Μ'ας γράφετε στην έπολή σας.

Κύριε Διτά

Ελαστούθ'ε παρακαλώ όπως δημοσιεύσετε εις τό έγκριτον

αριθμόν Υμών την επιθυμίαν μου όπως εύρω σόζυγον χήραν

Εάντις έωόν.

Το ποιή μου λίγην ένδός του προσεχούς έτους. Έχω ήδη έντί

αι ποιήν εξαετούς είρκτης.

Με εύγνωμοσύνην
Ο ΚΑΤΑΔΙΟΣ κ.τ.λ.

Τό «Μπουκέτο» δεν δημοσιεύει τέτοιον είδους άγγελίας. Δεν δημοσιεύει τίτε και για κανένα δεν έκαμε εξαίρεσι. Έκτός όμως από τούς σωστούς: Γιατί θέλετε να βγήτε από την μιά φυλακή και να μπείτε στην άλλη, την του γάμου; Γιατί ζητάτε να πείσετε από τό χείρον στο χειρότερον ή μάλλον από τό χειρότερον εις τίν... Χ ή ρ α ν; Πάντως ά-ντί σ'ας άρουν τό δεσμά του γάμου, άσ'ός θέλετε να γίνετε... έπρεπε τού Ύμενιόν, σ'ας εύ-χόμην, ή βάθος καρδιάς, να γίγη την χήραν πού ζητείτε.

Ακολουθήτε φαίνεται και σεις τό σπτόν: «Δ ό γ γ ν α ι κ ω ν π ρ ο κ ρ ι μ ε ν ω ν η χ ή ρ α β ε λ ι σ τ ο ς»!

Μή... ΧΗΡΟΤΕΡΑ!...

Κ. Β. Α. Νέον Άναγνώ-στην, Ένταθα.— Ίδού αι εκδό-σας μας και ή τιμές τους.

Πάλ. Φεβρί: Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΚΑΝΤΑΣΜΑ Δοχ. 50. Μπαμ-βόλαιο: Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥ-κόλακας Δοχ. 30. Έντακα-ρ: ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΑΡΧΟΓΡΟΥ ΓΟΡΔΩΝΟΣ ΠΥΜ.

22 τόμοι Δοχ. 30. Όνοθέ Μπαλ-λάς: Η ΠΑΝΩΜΗΝΗ ΚΑΡ-τάν Δοχ. 20. Ίουλιόν Βέον: Η ΣΑΙΕ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ Δοχ. 20.

Γκαρβίλ: Η ΣΟΝΙΑ Δοχ.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΣΚΟΡΗΣΙΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ: 'Οδός ΛΕΚΑ 7 (Τηλέφ. 21-419)

Διευθυντής: ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ

Όροι συνδρομών «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

Έσοτερικόν δι' εν έτος Δοχ. 200 ή Έξωτερικόν Δολάρια 6
Έξωτερικόν Δοχ. 100 ή Έξωτερικόν Δολάρια 3

Και δι' όλην την Άφρικήν και Βελαγικόν Κοινό έτήσια συνδρομή σελίνια 30
Αι έπιστολαί και τά χρηματικά έμβάσματα δέον ν' άπευθύνονται προς τόν

Ιδιοκτήτην του «Μπουκέτου» κ. ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΝ, Λεκά 7

Τιμή έκάστου φύλλον Δοχ. 4

Γενικός αντιπρόσωπος του «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

Έν Άμερική, διά την έγγραφην συνδρομητών και διά την κατά φύλλον πώλησιν ή Έταιρεία New York News Agency

General P.O.Box 497 New York City, έκπροσωπώμενη παρά τού κ. Κ. Καλφοπούλου

15. Στήβενσον: «Ο ΑΝΘΡΩ-ΠΟΣ ΜΕ ΤΗΝ ΔΙΠΛΗ ΖΩ-Η» Δοχ. 15. Σέλ. Λαγκρόλερ: «Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΛΤΟΥ» Δοχ. 15. Μυρσέ: «Η ΜΟΝΑΡΤΡΗ» Δοχ. 15. Πλ. Ροδοκανάκη: «ΜΕΣΑ ΣΤΑ ΓΙΑΣΕΜΙΑ» Δοχ. 5.

Έκτός αυτών των βιβλί-ων εξεδόθησαν και τά εξής: 15. Στήβενσον: «Ο ΑΝΘΡΩ-ΠΟΣ ΜΕ ΤΗΝ ΔΙΠΛΗ ΖΩ-Η» Δοχ. 15. Σέλ. Λαγκρόλερ: «Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΛΤΟΥ» Δοχ. 15. Μυρσέ: «Η ΜΟΝΑΡΤΡΗ» Δοχ. 15. Πλ. Ροδοκανάκη: «ΜΕΣΑ ΣΤΑ ΓΙΑΣΕΜΙΑ» Δοχ. 5.

τά όποια δίδονται έναντι 4 δελτίων των περιοδικών μας και 8 δραχ-μών.

Άλφόνσου Κάρο: «ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΙΑΥΡΕΣ». Άλεξ. Δουιά, υίου: «Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ». Άββα Πρεβί: «Η ΜΑ-ΝΟΝ ΔΕΣΚΩ». Άλφ. Λαμαρτίνου: «ΓΚΡΑΤΣΙΕΛΛΑ». Άλφ. Μυσσέ: «ΜΙΜΗ ΠΕΝΣΟΝ».

Πρόκειται περί μιάς σειράς έρωτικών άριστουργημάτων ή όποια θά συμπληρωθή και με νέα έργα παγκοσμίου φήμης, τά όποια θά εκ-δοθούν προσεχώς. Ήδη έτοιμάζεται τό αισθηματικό άριστούργημα της Ντελλν «Ο Έρωσ Θριαμβεύει». Μπορείτε να περάσετε από τό γραφείο μας, έφ' όσον μένετε στην Άθήνα, να προμηθευθήτε ότι θέλετε.

Εμμανουήλ Μανουηλίδην, Πειραιά.— Τό διήγημά σας όχι καλό, δυστυχώς. Κατώτερον και από πρωτόλειον. Γι' αυτό σ'ας συμβουλεύουμε να πάψετε να γράφετε. Διαβάστε προηγούμενως, άκατητέ κύριε, διαβάστε πολύ. Κι' έπειτα ξαναδοκιμάσετε. Να τώρα ή άρχή του διηγήματός σας:

«Είς ένα χωριό έμενεν μιά οίκογένεια ή όποια εξούσεν με μό-νον πόρον τά μικρά έσοδα από τά κτήματα. Όταν τά παιδιά άρχι-σαν να μεγαλώνουν και μη μπορόντας να άνταπετέλθουν εις τά έξο-δα άρχισε να τούς κυπά ή δυστυχία. Μίαν ήμέραν ο πατέρας λέγει εις τά παιδιά του. Πρέπει να φάγω να φάγω να φάγω να φάγω να φά-γομαι και ίσως μπορέσω να μην λήψω από τό σπίτι τό καθημε-ρινόν ψωμί.

Πράγματι μετ' όλίγας ήμέρας με κάτι όλίγες οίκονομίαις όπου έ-μάζεμε έφηνε δια ένα μεγάλο χωριό. Όταν έφτασεν εκεί έπείγε κατ'—έθελαν εις ένα πλοούνον γεωογόν, διά να πιάση δουλειά, αλλά τά πράγματα τά βρήκε διαφορετικά από ότι τά έπρόλγισε, δηλαδή ο μισθός όπου θά έλάμβανε ήταν μόνον διά να τρώη μόνος του.

Ένώ εκείνος ήθελεν να στέλνη στη οίκογένειά του διότι θά πέ-θναν της πείνας αν ένα μήνα δεν τούς έστέλε.

Έοκείνηκε να κυρίει πλοούν αλλά χρήματα δεν είχε και Άναγ-κάστηκε να εργασθή. Την επομένη μήνα είχε και τρώση τό δεύτερον δόμας δεν τόν ίδωσαν. Έπομένως έπρεπε να κρατή τόν μισθόν διά να μην πεθάνη της πείνας. Άλλά δεν τό έπραξε προθυμότερον είναι να πεθάνω ένα παρά τά παιδιά μου μόλις έλάμβανεν τό μικρόν μισθόττον τόν έστέλεν σπίτι του.

Εκείνος παρακαλούσε τούς δητηρέτας και τού έμάζεβαν τά απο-κρέμα κ. τ. λ. κ. τ. λ.

Ένα διήγημα άκατητέ κύριε, δεν γράφεται εύκολα. Χρειάζεται πείρα μεγάλη, χρειάζεται μόρφωσις, χρειάζεται ταλέντο. Γι' αυτούς τούς λόγους δεν έχουμε στην Έλλάδα πλοούνιν και άξιόλογον τεζογραφί-αν. Διαβάστε λοιπόν όσο πιο πολύ μπορείτε. Και μην λησμονήτε, να στέλνετε δικαίωμα κρίσεως μο-ζν με τό χειρόγραφο σας, αφού τό περιοδικό έχει θέσει αυτόν τον όρο.

Είρηνηνν Καμπά. Πά-τρος.—Τό ποιήματά σας πολύ τρυ-φερό βέβαια, αλλά όχι επιτυχές. Ίδού:

Κατά την παραμονήν μου στον εύώδη Πόρο

Πού ήτο δι' έμέ τό παρ'

Αράπιας έναν άεροπόρο

Πά της καρδιάς του τό βολάν

Δεν λείπειτο γράσε με εύκολά

Και ενώ έκάμαμε μαζί μασίν

απόμεινα εις του λουτρού τά

κρέα

Και τώρα ρωτιέμαι αν χαζήν
—Νά ζή κανείς ή να μην ζή;

Θέλειε μία καλή Περμανάντ;

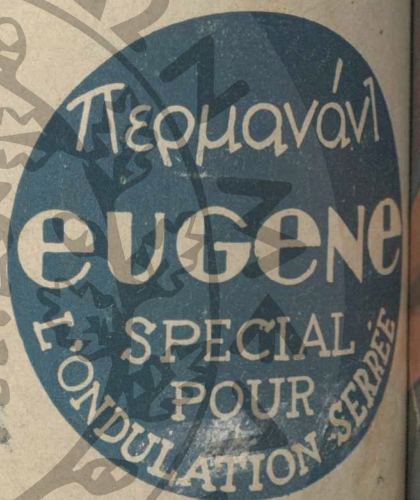

Η νέα
Περμανάντ
ευδημάτο
EUGENE
δὰς δίδει τὴν
εὐχαιρία νὰ
υάμειε καὶ
δεῖς ὑπὲρ
μου τὰ μαλλιά

δὰς ἐντελῶς πλάι με ὡραιότατα
φαρδιέι ondulation.

ΧΑΠΑΡΑΚΗΣ

★ Λεωδίου 37- ★
Τηλ. 23-208

ΥΠΟΚΑΤ. ΚΗΦΙΣΣΙΑ [ΚΕΦΑΛΑΡΙ] καὶ ἄλλοι Ζενοδ. ΠΑΛΛΑΣ 01-308